

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 67 / II Legislatura / Cinquè període

Dijous, 26 de juny de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 56
segona i darrera reunió

Sessió Plenària núm. 57

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les onze del matí i nou minuts.

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatòria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 3033).*

Posició dels grups : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 3034), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3034), I. Sr. Garriga (P) (p. 3035) i I. Sr. Clotas (S) (p. 3035).*

Votació de la Presa en consideració : *aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 3037).*

Modificació de l'ordre del dia

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Ensenyament a Barcelona (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Vila i Fontcuberta (CiU) (p. 3037).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3039).*

Rèplica : *I. Sr. Vila i Fontcuberta (CiU) (p. 3040).*

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sòl industrial duta a terme per l'Institut Català del Sòl (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ramírez (CiU) (p. 3040).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3041).*

Interpellació al Consell Executiu sobre les estacions d'esquí (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3042).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 3043).*

Rèplica : *I. Sr. Moliner (CiU) (p. 3044).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 3044).*

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en els certàmens internacionals que se celebren a Catalunya (Dotzè punt de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 3044).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 3045).*

Rèplica : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 3046).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 3046).*

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i un minut i es reprèn a tres quarts d'una i deu minuts.

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3046) i l'I. Sr. Torres (ER) intervé per fer uns aclariments (p. 3046).

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels edificis i dels serveis dependents de la Generalitat (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Alay (ER) (p. 3046).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3047).*

Rèplica : *I. Sr. Alay (ER) (p. 3048).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3049).*

Modificació de l'ordre del dia

Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de funció pública (Setè punt de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Folchi (P) (p. 3049).*

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la funció pública (Setzè punt de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3050).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3052).*

Rèplica : *H. Sr. Folchi (P) (p. 3054) i I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 3054).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3055).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de sis de la tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de l'Article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per raó de l'Ingrés d'Espanya en les Comunitats Europees (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Folchi (P) (p. 3056).*

Posició dels grups : *I. Sr. Torres (ER) (p. 3057), I. Sr. Santiburio (S) (p. 3057) i H. Sr. Pi-Sunyer (CiU) (p. 3058).*

Votació : *aprovada per 79 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 3059).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament normatiu i la política de participació ciutadana en el sistema educatiu (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat retirada (p. 3059).

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat del servei ferroviari Lleida - la Pobla de Segur

Formulació : *I. Sr. Bada (CiU) (p. 3059).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3060).*

Rèplica : *I. Sr. Bada (CiU) (p. 3061).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3061).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'Hospital Comarcal d'Igualada

Formulació : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3062).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3062).*

Rèplica : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3063).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3063).*

Pregunta al Consell Executiu sobre una partida dels Pressupostos per al 1985 destinada al foment de l'ocupació

Formulació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 3064).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 3064).*

Rèplica : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 3064).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 3064).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el funcionament dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en situacions d'interrupció del servei

Formulació : *I. Sr. Risquez (S) (p. 3065).*

Resposta : *H. Sr. Conseller* (p. 3065).

Rèplica : *I. Sr. Rísquez (S)* (p. 3066).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller* (p. 3066).

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció de la nova carretera de Flix a Maials

Formulació : *I. Sr. Aleu (S)* (p. 3067).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 3067).

Rèplica : *I. Sr. Aleu (S)* (p. 3068).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 3068).

L'I. Sr. Clotas intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3069).

La sessió s'aixeca a les set del vespre i onze minuts.

Sessió núm. 57

La sessió s'obre a les set del vespre i catorze minuts.

Ratificació dels senadors que correspon de designar al Parlament per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, proposats pels grups parlamentaris d'acord amb el Reglament (Punt únic de l'ordre del dia.)

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix la llista dels candidats proposats pels grups parlamentaris (p. 3070).

Votació : els candidats són ratificats per 109 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3070).

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i tres minuts.

La sessió es reprèn a les onze del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i de Comerç, Consum i Turisme.

Presca en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatoria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

El punt que tenim ara a la vista en el nostre ordre del dia és la presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'aprova la Proposició de Llei sobre la Cessió Obligatoria i Temporal de la Xarxa d'Enllaços de les Televisions Públiques, a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb els articles 105 i 133 del Reglament, es passa directament al debat. Hi ha un torn a favor, que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició, i la possibilitat d'un torn en contra, amb un temps límit de quinze minuts.

Per al torn a favor, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, avui pujo a aquesta tribuna per demanar-los que vulguin donar-nos el vot favorable en aquesta presentació, en aquesta petició, perquè com a pas subsegüent es pugui discutir una Proposició de Llei que

posteriorment haurà d'anar al Congrés de Diputats, per tal que reguli tot el tema referent a la xarxa pública de Radiotelevisió Espanyola i de la ràdio i televisió o Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Aquest és un tema queestic ben segur que a ningú dels presents se li escaparà la importància cabdal que té per al nostre país, que té per a la nostra comunitat, el fet que TV3 pugui utilitzar la xarxa pública de Radiotelevisió Espanyola. Ens sembla que aquest ha estat un tema suficientment conegut per tots vostès, per tota la Cambra, per tots els grups parlamentaris. Ha estat des de la seva creació, des del Decret de creació de la Comissió, millor dit, des de la Llei en primer terme i, després, del Decret de creació de la Comissió, passant per totes unes circumstàncies, tant de preguntes en les diferents comissions informatives, fins a arribar a una Proposició no de Llei presentada pel PSU de Catalunya, a la qual tots els grups de la Cambra vàrem donar suport, ha estat, doncs, suficientment demostrat l'interès que hi ha perquè la xarxa pública de Radiotelevisió Espanyola pugui estar a l'abast de TV3 i a l'inrevés, és a dir, que també la xarxa de TV3 pugui estar a l'abast de Televisió Espanyola.

Hauria de fer, però, una petita història del que ha passat des de la creació de la Comissió fins avui, que ens ha portat, per iniciativa del nostre Grup parlamentari, a sotmetre'ls aquesta presa en consideració. M'estalviaré de fer-ho d'una manera detallada perquè això seria absolutament cansat per a tots vostès, però sí que a grans pinzellades em permetran que els recordi, que els digui, que els expliqui com ha estat aquest procés.

Hi va haver, en primer terme —hi insisteixo—, la creació de la Comissió. En una primera reunió, es desprèn de la mateixa acta, que realment va ser una reunió fructuosa, va ser una reunió que l'ambient que es va respirar per part d'ambdues representacions va ser realment un ambient i un esperit absolutament cordial, i on, en aquesta primera reunió, es va aprovar ja el reglament que havia de regular el funcionament d'aquesta Comissió.

En la segona reunió a Barcelona ja es va apuntar la conveniència, la necessitat, d'aquesta col·laboració entre ambdues xarxes públiques. Hi va haver una manifestació concreta i explícita per part dels representants del Govern espanyol, que havia d'anar endavant aquesta petició, que era una voluntat compartida per les dues parts de la Comissió i que, per tant, res havia de fer pensar que no es tirés endavant i no es pogués concretar aquesta col·laboració.

Després, en una tercera reunió, es va concretar ja d'una manera definitiva amb una aprovació, primer, en l'ordre del dia corresponent, discussió, i després aprovació de la Comissió Mixta, i aprovació per unanimitat de tots els membres d'aquesta Comissió, el fet que TV3 pogués utilitzar la xarxa pública de Televisió Espanyola.

Malgrat que es va produir aquesta aprovació per unanimitat, malgrat això, en aquesta mateixa reunió, quan va ser l'hora de signar l'acta els representants de l'Estat no ho van fer perquè van al·legar que hi havia una altra alternativa diferent a aquella que s'havia acordat en la reunió del dia anterior. Jo, i avui menys que mai, no voldria entrar en judicis de valor, i pensar que hi ha hagut altres motius que no siguin estrictament els tècnics que van fer que la representació de l'Estat es tirés enrera d'un acord que s'havia pres des de l'aprovació de l'acta que així ho recollia.

És cert que són dos actes administratius diferents; un és l'aprovació de l'acta i l'altre és la signatura de l'acta. Nosaltres entenem que un pic s'ha aprovat l'acta, el fet es dona per consumat. En canvi, hi ha hagut altres interpretacions i la lectura que en fan és que, si no està signada l'acta, no hi ha acord.

Després d'això hi va haver una intervenció en el Congrés de Diputats, a través d'una pregunta de la Diputada socialista, senyor Cunillera, en què el mateix Director General de l'Ens Públic es va contradir entre el que ell manifestava, la seva interpretació que feia del Decret i la que realment se'n pot fer, no només en una lectura que qualsevol de vostès pot realitzar, sinó les interpretacions que ha fet posteriorment fins i tot el mateix Gabinet Jurídic de la Generalitat.

En qualsevol cas, el fet patent, real, concret, el que es toca és que, en no poder disposar d'aquesta xarxa, no fa pas massa dies, jo els ho vull recordar, en un desgraciat accident, en un atemptat que hi va haver a Madrid, la televisió catalana no va poder reproduir les imatges d'aquell atemptat fins hores després, perquè la forma d'arribar les imatges era a través d'un vol regular d'Iberia, i això feia suposar —i de fet va ser així— que la notícia a través de TV3 no es pogués conèixer fins a pràcticament el següent telediari, és a dir, al cap de sis o set hores. Aquesta és una mostra de les moltes que podríem citar, pel fet —hi insisteixo una vegada més— que TV3 no pugui utilitzar la xarxa pública, i, per tant, per totes aquestes raons, per totes aquestes que jo —hi insisteixo— els faig mercè de donar-los lectura, de la múltiple documentació que tenim a l'abast, per poder concretar amb aspectes més puntuals què ha estat tot aquest procés. Aquest, doncs, és el motiu que avui ens porta a sotmetre a la seva consideració, a demanar-los el vot, i jo els demanaré, en nom del meu Grup, el vot a tots els grups aquí presents a la Cambra, perquè es pugui assolir un acord per unanimitat.

És possible que hi hagi algun grup... i ahir, per exemple, el senyor Casares Potau ens deia en la seva intervenció que no

era el moment oportú, en el moment en què no és constituït el nou Govern no és oportú fer segons quin tipus d'accions; malgrat això, aquest és un tema ja vell. Jo els demanaria especialment al seu Grup que, en aquest cas, vulguin també donar suport a aquesta iniciativa, que ens sembla que al final ha de conduir que, després que es presenti la Proposició i es puguin fer les esmenes i les discussions adients en el si d'aquesta Cambra, finalment, on realment es pot regular aquesta situació, que és en el Congrés de Diputats, es pugui fer des de la perspectiva de la unanimitat, des de la perspectiva de la majoria dels representants del poble de Catalunya.

Senyor President, moltes gràcies; senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun il·lustre membre de la Cambra vol consumir un torn en contra? (*Pausa.*) No és així. Aleshores, per ordre de menor a major, correspon la intervenció dels altres grups que fins ara no han intervingut i, en aquest sentit, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat del Grup d'Esquerra Republicana, senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, nosaltres anunciem ja de bon principi que donarem suport a aquesta proposta per presentar aquesta Proposició de Llei a Madrid, perquè hem de dir amb tota franquesa que estem tips d'aquesta manera de procedir per part del funcionari de Madrid en aquest aspecte. Estem tips de ser rebuts amb extrema cordialitat i que no se'ns donin les coses que se'ns prometen. Per tant, a veure si aquesta vegada, amb una proposició de llei que esperem que arribi a bona fi —esperem que arribi a bona fi, a Madrid—, si també són capaços de no complir una llei emanada de les Corts de Madrid.

És per això que donarem suport a aquesta proposta, i hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, jo sóc dels qui creu que una de les darreres parcel·les en les quals ens queda decisió d'autogovern és en televisió, competència no perfectament i clarament escrita a l'Estatut, no clarament reconeguda a la legislació, com es demostra en aquest debat, però real en el sentit que es pot utilitzar un instrument tan potent com és la televisió des d'una perspectiva d'autogovern.

Ens trobem que dos ens televisius estan en el que es podria dir, de forma serena, una mena de guerra o d'enfrontament —TV3/Televisió Espanyola—, en aquest cas, pel que fa a la xarxa d'enllaços. Jo vull recordar en aquesta Cambra que, de vegades, el portaveu de la majoria, quan es treuen determinades crítiques a TV3, com ara recordaré, ens respon sempre : «Què passa a Televisió Espanyola?». Quan algun diputat s'atreveix a dir que s'ha fet una despesa desmesurada o que s'ha fet un tipus d'organigrama que no correspon, etcètera, la resposta de Convergència i Unió no és argumentar sobre aquest tema, sinó : «Miri, miri, Televisió Espanyola!».

Bé, es pot dir, amb una certa distància de TV3 i de Televisió Espanyola, per exemple, que en la campanya electoral que ha acabat fa pocs dies hi ha hagut una manipulació —per tots dos costats, segons quin govern es volia afavorir— dels temps tele-

visius i de la presència dels líders de les corresponents ofertes electorals —això sí, sobre uns ens o mitjans de comunicació que són públics i que paguen tots els contribuents. Una de dues : o es va a la perpetuació de la democràcia, d'aquell que ja hi és instal·lat s'hi queda i utilitza els mitjans de comunicació, o s'hauria d'anar, com es fa en altres sistemes televisius europeus, a una altra, de control de debò públic, no partidista, de l'ens.

Nosaltres, doncs, no renunciarem mai a fer la crítica corresponent a TV3, malgrat que se'ns pugui respondre —i creiem que de forma barroera— que passa el mateix o pitjor —i de vegades és pitjor TV3, i de vegades és pitjor Televisió Espanyola— a l'altra casa. En aquest cas hem de dir, sense cap mena d'embuts, que és realment còmic, per no dir tràgic, que no es puguin utilitzar de forma normal els enllaços de televisió per part de TV3, que la xarxa no sigui pública, com em sembla interpretar que diuen la Constitució, l'Estatut i totes les lleis que han desenvolupat posteriorment aquesta matèria.

Feia riure que, per exemple, les càmeres de TV3 no poguessin entrar al Congrés dels Diputats, i això es feia en virtut d'algun principi democràtic que se'ns escapa on es podia sustentar, i fa riure —ho repeteixo—, per no dir que és una cosa tràgica, que encara avui no es pugui utilitzar la xarxa en les dues direccions, com assenyalava el senyor Codina, tallant la possible informació a nivell d'Estat cap a Catalunya, com el cas que ell ha citat, i evitant que hi hagi un vertader pluralisme a nivell de televisions públiques. Encara com si estiguéssim sota la rebequeria que el monopoli d'un sector públic s'ha trencat des del moment que existeixen diverses entitats públiques sobre la televisió. Sé que altres diputats, també des de les majories respectives de Madrid i de Catalunya, ara argumentarien que el monopoli cal trencar-lo amb una altra parcel·la com són les televisions privades.

Nosaltres, doncs, votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició que, senyor Codina, és —permeti'm que li ho digui, en aquella cursa que sempre fem, de paternitats— quasi filla de la Proposició no de Llei que va presentar el PSUC al seu dia davant la guerra estèril sobre aquesta temàtica. Si vol, per acabar d'argumentar aquest fet, podria llegir el text concret de la Proposició no de Llei, que va convertir-se en resolució del Parlament... Hi votarem a favor, ho repeteixo, tant pel pluralisme com per una raó elemental de comunicació entre els ens, i com una forma de protestar de nou per l'incompliment estatal, tant pel que fa al que diu l'Estatut, la subvenció i l'autorització al seu dia de l'UHF, com per la facilitat perquè hi hagi un mitjà de comunicació normal a casa nostra.

Això no ens tanca la via que, en el moment que, d'això, s'obri un període d'esmenes i que entrem en la seva discussió en particular, tinguem també les nostres posicions per intentar incloure en aquest text a trametre al Congrés dels Diputats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, jo no vinc aquí a parlar, en realitat, de les paternitats o les maternitats de les idees sobre el tema de la xarxa dels enllaços de Televisió Espanyola, que afecten, com tots vostès saben, el funcionament de TV3 i més exacta-

ment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. A mi em sembla que aquest moment és l'adient per posar en marxa aquesta presa en consideració, perquè les noves Corts Generals comencin per trobar una solució a un tema que desgraciadament per a Catalunya fa massa temps que dura.

Ha dit l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el senyor Casanovas, que n'estem tips, d'aquesta situació. Evidentment, jo penso que Catalunya ja n'està tipa, d'aquesta situació, però com també va dir una vegada l'ex-President Tarradellas, resulta que a Madrid tenen un raspall per raspallar catalans, i et raspallen, et donen la raó, et diuen : «Nada, esto está hecho, esto está "chupao", no te preocupes», i després tornes aquí, i res de res. (*Remor de veus.*) Llavors, el que es tracta de veure és si nosaltres tenim la suficient dignitat per trobar una sortida a aquest *impasse* que voluntàriament o involuntàriament s'està posant a una xarxa que és realment pública, i no vull entrar aquí en el tema de la programació, si ens agrada més una, si ens agrada més l'altra, quina és més plural i quina és menys plural, però el que sí que és lògic és que aquestes xarxes, tant la de TV3 com la de Televisió Espanyola, estan pagades i finançades amb diners públics; per tant, han de ser dues xarxes autènticament interrelacionades i intercomunicades perquè el pluralisme informatiu que després es vetllarà pels mitjans que creguem més adients, aquest pluralisme pugui ser una realitat.

Res més, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Perquè parli en nom del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en realitat, per ser absolutament sincer, jo haig de començar per dir que estic plenament convençut que la Proposta de Proposició que avui se'ns presenta obeeix a dos motius fonamentals : en primer lloc, intentar ocultar, intentar disfressar la crítica constant que està sortint a tots els mitjans de comunicació sobre el que està passant, de veritat, a TV3, i la manca de pluralisme a TV3, i, en segon lloc, una altra raó, que és real, que és intentar superar uns dèficits sobre la coordinació de les xarxes públiques de radiotelevisió.

Parlarem primer del primer d'aquests dos motius, que jo considero lògic, perquè és cert que avui, ja no des del Grup majoritari de l'oposició, el Grup Socialista, sinó des de gairebé tots els grups d'oposició d'aquesta Cambra, i també dels mitjans de comunicació, ha començat a sortir clarament a l'opinió pública l'escandalosa actitud que tenen els informatius i algun altre programa no informatiu de TV3, malgrat l'esforç que fan els professionals, de manca de pluralisme absolut en les seves emissions. Avui, això és a l'opinió pública, i el Grup Socialista al Parlament, fent un esforç de treball, juntament amb el sector de mitjans de comunicació del partit, fa molt pocs dies va presentar a l'opinió pública i va presentar a la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió un estudi rigorosament elaborat que posava en evidència aquesta manca de pluralisme, aquest partidisme exagerat de TV3. Un estudi que, després de requerir sis mesos d'esforços i de treball continuat, i que recordaré que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —TV3, en aquest cas— no té o no utilitza els mitjans suficients per fer el mateix estudi, donava com a conclusió la despropor-

ció gegantina entre el tractament que TV3 fa del Govern de la Generalitat —fonamentalment, del senyor Pujol— i dels altres líders dels grups de l'oposició; la desproporció existent entre el mateix senyor Pujol i la resta dels membres del Consell Executiu; la desproporció entre l'aparició del Grup que dona suport al Govern de la Generalitat, Convergència Democràtica de Catalunya, amb un 70,82%, per sobre del Grup Socialista, el 12%, i el conjunt de les altres forces polítiques representades aquí, al Parlament, amb el 17,10%; la desproporció alarmant, escandalosa i gairebé illegal des del punt de vista dels principis de pluralisme que consagra la Constitució i que reflecteix la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la desproporció entre el senyor Jordi Pujol, amb una aparició del 88% del temps de l'espai d'informatius de TV3, i del senyor Raimon Obiols, cap del primer partit de l'oposició en aquest Parlament, amb un 4%, o de la resta del conjunt dels líders polítics, amb un 8%.

Doncs, bé, després de presentar aquest estudi rigorós, que vam fer present a tots els mitjans de comunicació i a la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el senyor Granados es va permetre el luxe —abans de conèixer-lo— de desqualificar-lo dient que aquest estudi no era rigorós i que obeïa a interessos de partit.

Això era durant sis mesos, des del darrer trimestre del 85 al primer del 86, però resulta que durant la campanya electoral —que abans ha esmentat el senyor Ribó— es perpetua aquesta escandalosa actitud dels mitjans de les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Tots vostès recordaran un estudi elaborat pel diari *El País* on es manifestava clarament que les notícies de Convergència i Unió i del PRD varen ser primades en el canal autonòmic de televisió, i jo, per no ser exhaustiu i fer-los lectura de tot el que aquest estudi comportava, els recordaré que el PRD era una formació política sense representació parlamentària, el mateix que passa avui, i que se la va primar per sobre de tots els grups amb representació parlamentària al Congrés dels Diputats, per sobre de tots els grups. Per exemple, dues dades: el PRD va tenir 17 minuts i 13 segons a TV3, per sobre del PSUC, per sobre d'Esquerra Republicana de Catalunya, per sobre d'altres partits. Entre Convergència i Unió i el PRD tenien una hora, un minut i setanta segons; la resta de totes les intervencions del Grup Socialista va ser de 34 minuts. Això és una actitud absolutament escandalosa, partidista, sectària i que no té res a veure amb el necessari pluralisme que ha d'imperar en un mitjà públic de comunicació.

Així mateix, i tampoc per no ser exhaustiu, alguns altres fets que abunden en aquesta opinió ja molt més generalitzada que del Grup Socialista, la frase d'un diputat del Grup d'Esquerra Republicana, fa molts pocs dies, al Congrés dels Diputats, quan deia el senyor Vicens que, ell, si era conegut a Catalunya, era gràcies que Televisió Espanyola el treia amb imatge, perquè per TV3 fins aquell moment no havia gairebé sortit mai, o la carta que uns membres del Consell d'Administració durant la campanya del Grup Socialista van dirigir al Director General de Ràdio i Televisió que, atesa l'escandalosa, de nou, actitud durant la campanya a TV3 de partidisme a favor del PRD i de Convergència i Unió, es convoqués amb immediatesa una sessió del Consell d'Administració, petició que es va veure denegada per part del Director General de la Corporació

Catalana de Ràdio i Televisió, o la manca de debats polítics a les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, fonamentalment a TV3, on el Grup Socialista i altres grups ho han denunciat constantment a la Comissió de control parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i no ha tingut cap efecte. I recordaré una frase del senyor Roca que deia: «Una televisió pública sense debats polítics no és una televisió plural ni és una televisió democràtica». Doncs, bé, això són paraules del senyor Roca, no paraules nostres. El que sí que es constata és que a TV3 no existeixen els debats polítics. Per contra, en altres tipus de programes de TV3 no informatius vam poder veure a començaments de campanya com —oh!, casualitat— resulta que en dues setmanes consecutives s'entrevistava el senyor Roca, cap de llista de Convergència i Unió i candidat del PRD a la Presidència, i la setmana següent el senyor Macià Alavedra, número dos de la mateixa candidatura. Tothom estava esperant, bé, la setmana que ve vindrà el senyor Sanuy; efectivament, no va sortir el senyor Sanuy, però perquè totes les forces polítiques van posar el crit d'alerta sobre aquell tipus d'actitud.

Per tant, el primer motiu que estem convençuts que inspira la presentació d'aquesta Proposta de Proposició de Llei és amagar, disfressar una situació escandalosa que avui està a l'opinió pública i que no podem tolerar que romanguí ni un sol dia més.

Per tant, jo, des d'aquesta tribuna, en nom del Grup Socialista, demano —ja que no ha estat possible fer-ho al Director General de la Corporació— al Govern de la Generalitat —avui ben escàs en aquests bancs— i al President del Govern de la Generalitat, senyor Pujol, perquè prenguin les mesures oportunes tal com la llei li atorga, perquè la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i TV3 sigui una televisió plenament democràtica en els sentits dels principis que inspiren la Constitució i la Llei de creació d'aquesta corporació, és a dir, pluralisme polític, perquè TV3 sigui una televisió de Catalunya, que contempli la realitat social de Catalunya, molt més diversa del que ens vol representar, i, en definitiva, al senyor Pujol directament, perquè prengui les mesures que a TV3 tant el senyor Gutiérrez Díaz com el senyor Heribert Barrera, com el senyor Fernández Díaz, com el senyor Raimon Obiols, com altres líders de partits polítics amb representació parlamentària, surtin el temps que els correspon amb democràcia i amb pluralisme democràtic.

La segona part important que justifica, a la nostra manera de veure, aquesta presentació és un tema important, un tema important, però que aquí no s'ha explicat... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. CLOTAS: ...un tema que ens hauríem de remuntar a fa molt temps, quan es va defensar la presa en consideració al Congrés dels Diputats d'una Proposta de Proposició de Llei del Parlament de Catalunya, perquè reconegués els tercers canals, cosa que durant els quatre anys del Govern de la UCD no va ser possible i amb sis mesos de Govern socialista sí que va ser possible, i que jo vaig tenir l'honor de ser un dels tres diputats que vaig acudir per dues vegades al Congrés dels Diputats.

Jo recordaré, molt breument, que el senyor Sala Canadell, avui senador del Grup de Convergència i Unió, aleshores Diputat al Parlament de Catalunya de Convergència i Unió, en la

primera intervenció al Congrés de Diputats manifestava que la xarxa pública de televisió havia de ser una sola xarxa pública per a totes les televisions. » Bé, des d'aquí arrenca veritablement el problema. No aprofundiré en això, però sí en quin és el marc legal que avui empara el funcionament de les televisions públiques i, en concret, el de TV3, pel que fa referència a la coordinació de la xarxa d'enllaços. És la Disposició Transitòria de la Llei Reguladora dels Tercers Canals i és la Disposició Addicional del Reial Decret Legislatiu sobre aquesta mateixa Llei, quan diu que la Comissió Mixta tindrà com a funcions la de fixar «los ritmos de establecimiento de cada red, así como resolver cuantos problemas tenga relacionados con la gestión directa, pública o mercantil del tercer canal, se suscita en los términos de la presente ley.» I el segon document legislatiu, el decret legislatiu, quan fa referència específica a Catalunya, diu que aquesta Comissió Mixta té al seu abast «formular las propuestas técnicas necesarias para la adecuación de la red actual de televisión instalada en la Generalitat de Catalunya en lo previsto en la citada ley, de acuerdo con el plan nacional de cobertura.»

Per tant, què passa aquí? El que passa és que el marc legal ja existeix, i gairebé jo diria que és suficient; el que passa és que es generen uns conflictes permanents per protagonismes personals que no tenen res a veure amb el que possibilita o impedeix el marc legislatiu. I sobre el que nosaltres, el Grup Socialista, ens hem pronunciat públicament en multitud d'ocasions, és que els responsables polítics estan per administrar els béns públics en benefici dels ciutadans, no per fer batalles o guerres partidistes i patrimonialistes. Per exemple, no es pot tolerar que des de la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es falsegin elements que contemplen la mateixa Llei i la mateixa Disposició Addicional de constitució de la Comissió Mixta, quan adreça diferents cartes el senyor Granados dient que els acords de la Comissió tenen força d'obligar. Això no és així, no són vinculants, i això ho va repetint constantment.

Per no allargar-me —veig que s'ha encès el llum vermell—, tan sols diré que la Comissió Mixta no es reuneix des del mes de febrer i, que jo recordi, correspon a la part catalana en aquests moments de convocar-la. Per què no s'ha convocat la Comissió Mixta?

En segon lloc, sobre els continguts d'aquesta Proposició no de Llei que vostè ens presenta. Perdoni'm, jo comprenc que hagi estat el Grup de Convergència i Unió i que no hagi estat el Govern de la Generalitat, perquè qui deu haver redactat aquesta proposta és efectivament un diputat : aquesta proposta és un conjunt de disposicions transitòries del que seria un reglament, però de cap manera pot considerar-se això una llei quan parla de quinze minuts, quan parla de si no s'arriba a acords, etcètera.

En definitiva, el Grup Socialista, malgrat que creu que aquesta no és la via, que és el primer de reivindicar una coordinació estable i definitiva entre els ens públics que gestionen les xarxes de televisió en benefici dels ciutadans, votarà abstenció en aquesta presa en consideració, una abstenció que —entengui-ho bé— és un vot negatiu a la demagògia, a la instrumentalització del Parlament com a cobertura de posicions de partit i a la confrontació permanent de personalismes i victismes en relació amb un tema que té el marc adequat per

desenvolupar-se.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tinguin en compte que el seu temps ha estat de sobres ultrapassat.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Acabo de seguida... I és un vot afirmatiu a la necessitat que existeixi aquesta necessària coordinació entre aquestes xarxes. En aquest sentit, es pot considerar un vot afirmatiu l'abstenció del Grup Socialista.

El senyor Granados, feia molt pocs dies, demanava als líders parlamentaris que fessin algun tipus d'acció en relació amb aquests temes. El Grup Socialista —li ho recordarà de nou, ho va fer amb una presentació pública—, va fer una proposta per a un pacte sobre mitjans de comunicació, que es diu «Una política de comunicació per a Catalunya, on es recullen per televisió tots els camins i eixos que s'haurien de fer per tal d'aconseguir un marc adequat de mitjans de comunicació a Catalunya, i parla també de la necessitat de la coordinació absoluta en les xarxes públiques; però no donarà suport absolut al que és la instrumentalització del Parlament per a finalitats partidistes, sí per a la utilització en benefici del servei públic d'unes xarxes d'utilitat pública.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Després d'haver intervingut tots els grups es passa a la votació. La Cambra ha de decidir si pren o no en consideració la Proposició.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat adoptada per 77 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

Havent acabat amb les preses en consideració, anem a començar ara amb les interpellacions. En aquestes interpellacions hi ha algunes coses que aquesta Presidència ha d'informar el Ple, que s'han produït després d'haver redactat el nostre ordre del dia.

Primer, la interpellació que porta el número 7 s'agrupa amb la que porta el número 16 i se substantiarà en el torn de la 16. Després, que la número 8 ha estat retirada i que la número 13 ha estat posposada. Tot això, en virtut, doncs, de les prevencions obligatòriament aplicables.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Ensenyament a Barcelona

Aleshores, ens toca ara parlar de la interpellació número 9, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament d'Ensenyament a Barcelona, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Jaume Vila i Fontcuberta, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller d'Ensenyament, tots els diputats d'aquesta sala i l'opinió pública en general coneixen l'existència del programa d'inversions 1985-1988 de

nous edificis pertanyents al Departament d'Ensenyament, més conegut pel Pla Quadriennal de Construccions Escolars.

En aquest pla, dins la memòria explicativa es diu, concretament: «El programa és un document obert per tal com s'hi podrien inserir tots aquells casos d'emergència que es produeixin en un nivell de prioritats excepcional», i, més endavant, diu: «Els edificis nous que corresponen a convenis establerts entre el Departament d'Ensenyament i ajuntaments no queden reflectits en el pla...» (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. VILA I FONTCUBERTA: Moltes gràcies, senyor President..., «perquè la seva realització ja està determinada dins els compromisos contrets pel Departament, com és el cas, entre d'altres, de l'Ajuntament de Barcelona.» És a dir que, mitjançant la memòria explicativa, es poden fer dues constatacions importants: primera, la possibilitat d'existència de nivells de prioritats excepcional, i, segona, l'existència d'un conveni entre el Departament d'Ensenyament i l'Ajuntament de Barcelona amb un contingut no detallat en el Pla.

Ara bé, aquest conveni, signat el 5 d'agost de 1983 i amb data de finalització 5 d'agost de 1986, contempla en la seva clàusula novena, com a motius de rescissió, els següents: primer, mutu acord de les parts manifestat per escrit; segon, denúncia d'una de les parts, feta amb un mínim de mig any d'antelació, és a dir, la denúncia, cas de produir-se, tenia com a temps límit el 5 de febrer de 1986, i, tercer, les generals establertes per la legislació vigent. Com que, segons les notícies que té aquest Diputat, no s'han donat fins avui cap dels supòsits esmentats anteriorment, s'ha d'entendre que es produirà la renovació del conveni entre la Generalitat i l'Ajuntament, la qual cosa fa pensar que el Departament es troba plenament satisfet envers la seva relació amb la institució municipal pel que fa a l'actuació dins el camp de l'ensenyament a la ciutat de Barcelona, i, a l'inrevés, a l'Ajuntament li succeeix el mateix amb el Departament.

Així mateix, el DOGC número 663, de data 19 del 3 del 86, publicava el nomenament del Cap dels Serveis Territorials de Barcelona Ciutat del Departament d'Ensenyament. Aquest nomenament correspon a la coneguda voluntat del Consell Executiu en general i a la del Conseller d'Ensenyament en particular, donat el cas que estem substanciant, de donar al ciutadà de Catalunya un servei que cada vegada li sigui més proper, al mateix temps que permeti estructurar uns mecanismes de resposta immediata a les incidències que puguin presentar-se en cada moment. Sembla, doncs, que atesa la problemàtica existent a la ciutat de Barcelona es creu necessari crear una estructura administrativa, dins del Departament, que compleixi les finalitats esmentades. La ciutat de Barcelona, per la seva configuració, dimensió i evolució envers el seu creixement i dotacions, havia arribat a presentar veritables desequilibris socials d'uns determinats barris amb un índex d'escolarització acceptable enfront d'altres amb una mancança evident d'oferta escolar pública. Durant aquests darrers anys, el Departament ha fet una tasca important dins el context de les circumstàncies generals que han afectat Catalunya, per tal d'anar corregint aquestes deficiències. En determinats casos ha comptat amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona, si bé en d'altres els obstacles han superat l'esperit d'entesa que ha d'aplicar una institu-

ció envers l'altra. Tot això, agreujat per manifestacions públiques dels responsables del Govern municipal —que em sap molt de greu que la senyora Vintó no sigui, en aquests moments, a la sala—, emmarcat o partidista, qualificant suposadament d'excel·lent l'actuació del Govern municipal i de catastròfica la tasca feta per la Conselleria d'Ensenyament, amb dades confuses, gestions interminables i incompliments de promeses i acords substanciats al voltant de les eleccions municipals.

Per posar un exemple direm que al districte IX de Barcelona —al districte de Sant Andreu, per entendre'ns— l'evolució de les inversions municipals ha estat la següent: any 82, 82.700.000 pessetes; any 83, 52.300.000 pessetes; any 84, 45.500.000 pessetes. Com veiem, doncs, en transcórrer dos cursos escolars, l'actuació econòmica realitzada per l'Ajuntament ha disminuït en quasi un 50%, produint-se la minvada forta en coincidència amb la signatura del conveni abans esmentat, és a dir, a mitjan any 83. En un altre cas, on l'Ajuntament promet per escrit a un col·lectiu de pares d'alumnes la construcció immediata d'un nou centre d'EGB, l'any 1981, i tot just l'avantprojecte fa un mes que ha entrat al Departament per a la seva supervisió, donat que s'ha trigat cinc anys, cinc, per poder fer-se amb la titularitat municipal del solar. Val a dir, per això, que la supervisió per part del Departament ja està feta i que, per sort, no ha estat necessari esperar cinc anys més perquè es produís.

Com es pot dir, doncs, fredament, i deslligant una institució de l'altra, que el Departament d'Ensenyament ha marginat la ciutat de Barcelona en els seus projectes d'actuació? Tot això ha creat un desconcert al ciutadà de Barcelona, al mateix temps que s'obrien unes expectatives d'actuacions i resolucions que els mateixos responsables de l'àrea municipal sabien difícils de poder complir en el termini i la forma exposades, amb el consegüent desencís dels pares i nens afectats. I, evidentment, el que sí que no es pot dir sense faltar a la veritat són unes paraules que estan escrites al diari *La Vanguardia*, del 23 de maig de 1986 —i que jo lamento que la persona que les va dir, que és un Diputat d'aquesta Cambra, no hi sigui present—, que diu textualment: en relació amb les construccions escolars, el senyor Santiburcio, Diputat del Partit Socialista, «aseguró que no se ha creado un solo puesto escolar en la ciudad de Barcelona desde que CiU accedió al Gobierno de la Generalitat». Evidentment, quan hom diu una cosa ha d'estar informat, i no dir aquestes coses que no són ni obeeixen la veritat.

També s'ha de considerar el greu estat de conservació i manteniment que presentava la xarxa escolar pública en el moment de produir-se els traspassos. Aquest Diputat ha arribat a visitar, no fa més d'un any, escoles d'Ensenyament General Bàsic, de competència municipal, per cert, amb aules que foren pintades fa més de deu anys, i que la seva il·luminació elèctrica consistia en mitja dotzena de bombetes de 60 wats, i una trista pantalla a cada bombeta.

És per això, Honorable Conseller, per clarificar tots aquests conceptes, perquè aquest Diputat està segur que la tasca feta és molta, però també és conscient que encara en queda per fer, i per situar, sobretot, cada institució de govern en el lloc que li correspon, que li formulo la present interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Departament d'Ensenyament amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona per tal d'ar-

bitrar les solucions més adients a la problemàtica de manca de nous centres i a l'adequació dels ja existents dins de Barcelona ciutat?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, Honorable Conseller; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb molt de gust, senyor Diputat, respondré a la seva pregunta, sense fer esment ni referir-me a aquelles coses a què vostè ja s'ha referit i que demostren el seu coneixement de la situació escolar a la ciutat de Barcelona.

El Departament d'Ensenyament, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, està portant a terme des de fa temps l'estudi i la planificació racional de les necessitats i els recursos existents en el camp escolar a la ciutat. Quan el Departament elaborà el Pla Quadriennal, a què es referia el senyor Diputat, deliberadament i explícita no contemplà les actuacions a fer a la ciutat de Barcelona, per tractar-les de forma singular a causa de les especials situacions que existeixen en les diferents zones de la ciutat. Cal fer avinent, a més, que el Departament d'Ensenyament, preocupat com està per donar la resposta més adient als ciutadans, ha reestructurat els seus serveis territorials i n'ha creat un exclusivament per atendre la ciutat de Barcelona. Així doncs, el Departament i l'Ajuntament van creure convenient i necessari establir un conveni que servirà per determinar les actuacions en matèria de construccions escolars fins a l'any 88, a partir de les necessitats i prioritats establertes pels diferents serveis tècnics d'ambdues institucions.

Les solucions que arbitra el conveni són de tres menes, essent l'aportació econòmica de la Generalitat de 2.200 milions de pessetes, repartits en quatre anualitats, malgrat que les expectatives de finançament autonòmic, com coneixen molt bé els senyors diputats, no són les més adients. El primer tipus d'actuació és la construcció de quinze centres nous, en tres fases, que suposaran l'oferta de seixanta aules de pre-escolar i dues-centes quaranta d'EGB, a més de les dotacions que puguin fer d'educació especial, atenent les característiques dels alumnes. Aproximadament el 50% d'aquestes aules seran de nova oferta; per tant, incrementarà els percentatges dels alumnes als nivells obligatoris de la ciutat, que estaran escolaritzats en centres públics, i l'altre 50% d'aules substituirà les ja existents en centres que actualment estan ubicats en locals habilitats o centres vells, com en el cas del col·legi públic Bisbe Irurita i el col·legi públic Dolors Monserdà, que no ofereixen un medi escolar en sintonia amb l'actualitat pedagògica actual. En segon lloc, es preveuen actuacions en quaranta centres docents públics d'EGB de la ciutat en matèria de seguretat i millora dels sistemes de llum, calefacció i gas, per un import de 350 milions de pessetes, actuació que s'ha fet absolutament imprescindible donat l'estat en què es troben aquests centres després de molts anys que no han tingut l'atenció necessària i imprescindible. En tercer lloc, es programen actuacions concretes en determinats centres. Cal dir que la construcció dels cinc centres nous que constitueixen la primera fase del primer punt s'inauguraran, amb probabilitat, el proper mes de setembre; són el col·legi públic Pla de Fornells —que és al Verdum—, el

col·legi públic Riera de Sant Miquel —que està a Gràcia—, el col·legi públic Aragó-Clot, el col·legi públic Diputació-Entença, i el col·legi públic La Palmera —que està a la Verne-da. En els dos pre-escolars esmentats ja han començat les obres de construcció.

La segona fase d'actuació, que es troba actualment en redacció en el projecte, comprèn els següents centres públics : el col·legi públic Bisbe Irurita —que està al carrer de Cartagena-Guinardó—, el col·legi Seda Viscosa —que està a la Sagrada Família—, el col·legi públic Polígon IV —que està al Poblenou—, l'Irlanda Vallès —que està a Sant Andreu—, i el Dolors Monserdà, a què em referia abans, que està en l'anomenat desert de Sarrià, prop de Vallvidrera.

La tercera fase d'actuació, que està actualment en redacció en l'avantprojecte, comprèn els següents centres públics : el Trinxant Pare Claret, de Sant Andreu, el Collblanc-Pisuerga, que està a Collblanc, el Cervantes, a la ciutat vella, el Baldori Reixac, al Parc Güell, i el Quetzal-Brasil, a Sants-Montjuïc.

A més, si tenim en compte la volguda col·laboració entre ambdues institucions públiques, el mateix conveni preveu la possibilitat d'establir, més endavant, altres convenis entre el Departament i l'Ajuntament per tal de planificar actuacions escolars conjuntes.

Pel que fa als compromisos recíprocs entre Generalitat i Ajuntament a la construcció d'escoles públiques a la ciutat de Barcelona, previstos en l'al·ludit conveni, cal destacar que l'Ajuntament es compromet a aportar els terrenys necessaris per a la construcció dels centres docents, prèvia aprovació per la Corporació de les actuacions corresponents. Aquests terrenys hauran de tenir les característiques pròpies de solar adequat i realitzar, si s'escau, les obres necessàries d'adaptació i de subministrament dels serveis. L'Ajuntament posa el solar, en aquestes condicions, a disposició del Departament d'Ensenyament. La Generalitat de Catalunya lliurarà a l'Ajuntament de Barcelona, mitjançant la corresponent transferència, i per tal d'afrontar les despeses ocasionades per la construcció de les obres abans esmentades, la quantitat global a què em referia abans, de 2.200 milions de pessetes, distribuïdes en quatre unitats, fins a l'any 1989, inclusivament. La transferència econòmica de la qualitat corresponent es farà sempre sobre la base d'obra feta.

Els terrenys sobre els quals s'hagin de construir centres docents seran propietat de l'Ajuntament de Barcelona, el qual, a més a més, adquirirà la propietat dels edificis i instal·lacions que s'hi construeixin, amb l'obligació, com està establert, de mantenir la seva afectació a centre d'ensenyament, i es farà càrrec de totes les despeses de manteniment, conservació i reparació. L'elaboració i aprovació dels projectes de les diferents obres correspondrà a l'Ajuntament de Barcelona, així com els estudis geotècnics, plànols, topografies, honoraris facultatius de projectes i la direcció d'obres. També serà competència de l'Ajuntament la contractació, direcció tècnica, recepcions provisionals i definitives i la liquidació de les obres esmentades i s'ajustarà, en tot moment, a la normativa de vigent aplicació. Correspondrà a la Generalitat, a través del Departament d'Ensenyament, i per cadascuna de les obres i actuacions esmentades l'autorització i supervisió dels avantprojectes i projectes esmentats, d'acord amb la legislació vigent, de caràcter general i específic per a construccions escolars. També la vigilància, in-

specció i control de les obres, a efectes del compliment del conveni, correspondrà al Departament d'Ensenyament.

En tots els casos, Generalitat i Ajuntament, de comú acord, podran introduir les variacions relatives a emplaçament i capacitat dels edificis de nova construcció i qualsevol variació en la necessitat d'actuacions compreses en el programa de seguretat d'instal·lacions elèctriques i de calefacció.

Això, senyor Diputat, és el que respon a la pregunta que vostè feia, en relació amb el conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, d'obres no incorporades al Pla Quadriennal. Com el senyor Diputat sap bé, estan incorporades al Pla Quadriennal les obres corresponents a ensenyaments mitjans, com aquelles altres que han estat objecte de conveni, com les que estan duent-se a terme en relació amb l'AES.

Per tant, aquests són els propòsits de capteniment, i jo espero que amb aquesta col·laboració i amb aquestes actuacions haurem aconseguit que la ciutat de Barcelona tingui unes instal·lacions educatives més adients, més correctes, i que responguin a les necessitats dels nostres joves.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol replicar?

El Sr. VILA I FONTCUBERTA : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, amb satisfacció en funció de la resposta donada per l'Honorable Conseller, aquest Diputat vol fer les constatacions següents. Primera : que el Departament d'Ensenyament, fins al dia d'avui, ha tingut com una de les seves preocupacions l'anar equilibrant l'oferta d'escola pública enfront a la d'escola privada, a la ciutat de Barcelona. Segon : que s'ha produït, per part del Consell Executiu i del President de la Generalitat, la signatura d'un nou conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, que abasta una col·laboració mútua fins a l'any 89, amb una aportació per part de la Generalitat, tal com deia l'Honorable Conseller, al voltant dels 2.200 milions de pessetes. Aquest Diputat espera que l'Alcalde de Barcelona, senyor Maragall, aquesta vegada, no recolzarà amb la seva presència cap manifestació a la plaça de Sant Jaume per reclamar una determinada actuació per part del Departament, i que es donarà bona cura i rapidesa a signar, per part d'ell, definitivament el conveni. Tercer : que quan es produeix l'edificació d'una nova escola o l'arranjament d'un altra d'existent, qui té la facultat per adjudicar, contractar i començar les obres és l'Ajuntament, i, per tant, cal imputar a ell els eventuais retards i dificultats que els incompliments de terminis previstos produeixen, i, per tant, s'està fora de la veritat quan, per part dels representants municipals, s'imputa a la Generalitat aquesta responsabilitat.

Quart : que, a part de millorar la quantitat d'oferta de la xarxa escolar pública, també es millora la qualitat de l'ensenyament, a Barcelona —aquest diputat té notícies que ahir mateix es varen inaugurar diversos centres de recursos a la ciutat de Barcelona. Cinquè : que en tres anys es preveu l'inici de la construcció de quinze noves escoles d'EGB a Barcelona ciutat i l'acabament d'algunes d'elles en aquest termini de temps. Tot això sense comptar amb les noves places creades des de l'any 81 fins ara, dins el camp del Batxillerat i la Formació Professional.

És per tot això que aquest Diputat, d'alguna manera, es con-

gratula amb paraules dites per l'Honorable Conseller, que es va tirant endavant l'ensenyament a Barcelona ciutat, enfront de donar a tots els ciutadans de Catalunya, i de Barcelona específicament, aquella qualitat i quantitat d'ensenyament que requereix el poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar? (Pausa.) No? Bé, gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sòl industrial duta a terme per l'Institut Català del Sòl

Passem ara a la interpellació següent, que és la que es fa al Consell Executiu sobre la política de sòl industrial duta a terme per l'Institut Català del Sòl, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Robert Ramírez, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RAMÍREZ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, el motiu d'aquesta interpellació és conèixer, des d'aquesta Cambra, l'evolució i les actuacions de l'Institut Català del Sòl.

Històricament, des de l'aparició de la crisi econòmica, aquesta va tenir, entre d'altres conseqüències, que empresaris inversors tinguessin dificultats en assumir costos excessius per necessitats de noves instal·lacions i, en aquest temps, la resposta de l'Estat central va ser molt deficient : l'organisme encarregat de donar resposta, l'INUR, l'Institut Nacional d'Urbanització, no va donar una resposta adequada, tant pel que fa referència a les instal·lacions dels polígons industrials que va crear com a la situació, la ubicació d'aquests polígons industrials.

Paral·lelament a això, actuacions passades, tant del mateix Institut com, en fi, de privats, van provocar un recel en els primers ajuntaments elegits democràticament, de cara a la possible especulació urbanística que afectava també aquestes situacions. Això va provocar una sèrie d'actuacions defensives que es van traduir a posar traves a l'expansió del sòl urbà. També va afectar el sòl industrial, és a dir, va provocar reduccions de sòl industrial en zones importants, com la mateixa àrea metropolitana de Barcelona i ajuntaments importants, reduccions que després, en alguns casos, s'han hagut de corregir.

Quant al traspàs de competències urbanístiques de l'Estat central a la Generalitat, per llei del Parlament va ser creat l'Institut Català del Sòl, que va assumir la gestió d'aquests polígons amb unes condicions jo diria que financerament dures, sense que rebessin cap cost, ni de reposició ni de manteniment, però que va poder llançar un programa adequat, amb uns objectius més adequats a la realitat catalana, en col·laboració, evidentment, amb altres ajuntaments —jo citaria, com a exemple, l'Ajuntament de Cornellà—; es van buscar uns objectius urbanístics, és a dir, completar la trama urbana de les ciutats, completar una xarxa industrial a tot el país que facilités el desenvolupament integral del país, amb uns objectius industrials, i que tingués en compte les necessitats d'ubicació de les empreses, i que tenia en compte les necessitats d'infraestructura que les empreses necessitaven en el lloc on s'instal·lessin, i amb uns objectius econòmics de mantenir preus assequibles a les empreses en el mercat de sòl industrial i crec, també, d'atraure

la inversió.

Aquestes em sembla, li sembla a aquest diputat, que han estat les activitats, és a dir els criteris, els objectius que han mogut l'actuació de l'Institut Català del Sòl fins ara. El que té interès a conèixer aquest Diputat, des d'aquesta Cambra, és quins seran en el futur els criteris d'actuació de l'Institut Català del Sòl, les previsions que es facin i, en definitiva, quin és el propòsit de capteniment del Consell Executiu respecte al futur de l'Institut Català del Sòl.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el sòl industrial és una infraestructura que el país necessita per a la seva modernització, és el suport físic on encabir les empreses de nova creació, aquelles altres que per poder transformar-se han de resituar-se o d'altres que es veuen en la necessitat d'abandonar el seu actual emplaçament com a conseqüència dels processos de transformació de la ciutat i de l'obtenció de sòl per a equipaments socials i espais lliures o per a altres usos industrials. Correspon a la iniciativa pública garantir que en el mercat existeixi, en proporció, sòl industrial a les seves necessitats.

És cert —com deia l'Il·lustre senyor Diputat— que, en els darrers anys, un cert plantejament de ciutat, que no admetia en el seu interior usos fabrils, acompanyat d'una certa apetència, per part de l'Administració, d'aquelles finques ocupades que, atesa la seva mitjana de grandària, molt superior al teixit residencial, feia més fàcil utilitzar-se per endegar actuacions d'esponjament o d'equipament, sense tenir cura, però, d'una previsió de la necessitat de disposar de nous terrenys correctament urbanitzats, aptes precisament per a la nova implantació o per al canvi de situació de les empreses industrials d'aquestes ciutats.

Aquesta imprevisió va anar lligada, en certs moments, en aquests darrers anys, a una visió negativa de l'activitat industrial i a la consideració infundada que l'empresa havia estat font de destrucció de la ciutat en els anys del desenvolupament; quan al final del procés s'ha demostrat que ha estat el contrari : sòls industrials ben consolidats han permès mantenir millor una entitat urbana que no pas segons quines actuacions residencials suburbials i no poques operacions de massificació en cas tradicional.

Aquesta visió negativa ha motivat, en aquests darrers anys, d'una banda, un alentiment i un retard deliberat de l'activitat administrativa en la posada en servei de sòls susceptibles de rebre aquests usos, quan no la seva requalificació o desprogramació, justificats, únicament, per una pretesa posició ideològica i una malentesa valoració especulativa i, de l'altre, un refredament dels agents privats capaços d'iniciar processos d'urbanització, que han deixat finalment, gairebé d'una manera absoluta, la responsabilitat d'aquesta oferta de sòl industrial en mans de la iniciativa pública.

Darrerament, algunes corporacions locals sembla que han rectificat els seus posicionaments inicials, que foren en el seu dia causa d'importantes controvèrsies, com ara —jo recordaria aquí— la desprogramació feta per la Corporació Metropolitana

de les 312 hectàrees de sòl urbanitzable per a usos industrials qualificades al Pla General Metropolità, o bé l'extraordinàriament lent i enrevessat procediment, fins avui encara no aprovat per part de l'Ajuntament de l'Hospitalet, per al tema del polígon Padrosa.

Davant de tot això, la Generalitat de Catalunya, el Consell Executiu, a través i utilitzant un instrument —l'Institut Català del Sòl— creat per llei d'aquest Parlament, ha tirat endavant una política de sòl, d'abast a tot Catalunya, tant residencial com industrial.

La Generalitat ha assumit la responsabilitat de recuperar aquests déficits per la situació que, com hem dit abans —i l'Il·lustre senyor Diputat també s'hi ha referit—, s'havia produït en algunes ciutats amb alguns planejaments urbans, en aquests darrers anys, a Catalunya.

En assumir-ho, aquesta responsabilitat té els següents avantatges per part de l'Institut Català del Sòl : en primer lloc, una economia de recursos, donat que des d'una perspectiva global es pot coordinar l'oferta amb el ritme de les necessitats reals —no oblidem que, malgrat la reactivació econòmica, l'escàs volum i les peculiaritats de la demanda no permeten el funcionament d'un mercat suficient—, i, també, establir una visió de conjunt, una coordinació territorial, una visió de conjunt del país, que permet fer una oferta de sòl industrial i que s'utilitzi també com a eina per al reequilibri territorial.

Entre les possibles alternatives, la Generalitat, a través del Consell Executiu, ha optat per la promoció directa de sòl industrial, a través del seu propi organisme autònom, dependent de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, l'Institut Català del Sòl, que té —i així s'ha pogut comprovar— aquests mitjans tècnics i també els recursos econòmics i els recursos humans adequats per afrontar, amb garanties les dificultats de la gestió urbanística.

Aquesta promoció directa, a través d'un organisme especialitzat, té els següents avantatges : en primer lloc, assegurar els terminis d'execució d'una urbanització de sòl industrial, eludint la complexitat de la gestió dels sistemes de cooperació i compensació; en segon lloc, garantir la formació d'un preu sense components especulatius, i, en tercer lloc, evitar les retencions de sòl una vegada urbanitzat.

L'Institut Català del Sòl, en aquests darrers cinc anys d'activitat, ha treballat per consolidar una nova estructura de l'oferta de sòl industrial públic a Catalunya, a partir dels polígons rebuts de l'antic INUR i sense rebre —tal com ha dit molt bé l'Il·lustre senyor Diputat— de l'Estat dotació pressupostària per continuar la gestió de les actuacions transferides. Sempre ha actuat amb caràcter subsidiari de la iniciativa privada, i ha procurat acudir a cobrir les necessitats reals per manca d'oferta.

La preparació de sòl industrial és lenta, la qual cosa obliga a actuar amb una visió a mig termini, per anar davant dels esdeveniments. Des de l'any 1981, l'Institut Català del Sòl va iniciar la seva tasca de preparació de sòl industrial. En aquells moments, el ritme de venda del patrimoni transferit era de 5 hectàrees l'any, la qual cosa va obligar l'Institut a endeutar-se per afrontar el seu programa d'actuació. Aquesta decisió ha permès que l'Institut compti, avui, amb sòl industrial urbanitzat, tant per a la promoció de nous polígons com per a l'acabament i adequació dels polígons traspassats. Hem de recordar que, en el moment de les transferències, els polígons industri-

als mancaven, en alguns casos, dels serveis mínims necessaris per complir la seva finalitat.

En el moment actual, l'Institut Català del Sòl es troba en condicions d'aprofundir la política de sòl iniciada, comptant amb la reinversió del producte de les vendes que la reactivació econòmica i l'esforç de promoció han multiplicat, des de les 5 hectàrees l'any, abans esmentades, fins a un ritme de més de 45 hectàrees l'any 85. En conjunt, aquestes actuacions representen una superfície de 1.186 hectàrees, amb pla parcial aprovat, cosa que suposa 639 hectàrees de superfície neta de parcel·la; aquesta superfície està, en la seva major part, urbanitzada. Descomptant les parcel·les ja venudes, l'estoc de sòl actual industrial de l'Institut Català del Sòl és de 311 hectàrees.

Però aquesta activitat de l'Institut Català del Sòl no és l'única activitat inversora, la pròpia d'urbanitzar sòl industrial dels polígons industrials, sinó que, a més a més, ha conduït, ha aconseguit una inversió induïda molt important: són 266 les empreses que s'han instal·lat en les parcel·les promocionades i urbanitzades per l'Institut Català del Sòl i que, donat que el mateix Institut ven als industrials amb l'obligació d'edificar-hi abans de tres anys la seva indústria, la promoció de sòl industrial induïx, immediatament, fortes inversions en l'edificació de naus i en l'equipament industrial. Aplicant els estàndards comprovats en altres àrees industrials, podem estimar que, en els polígons de l'Institut Català del Sòl, els industrials han invertit més de 14.000 milions de pessetes i s'han creat més 2.800 llocs de treball.

Per tant, aquesta és la tasca feta per l'Institut Català del Sòl, dependent de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que, alhora que ha posat sòl urbanitzable industrial a l'abast dels industrials, per conduir la reactivació econòmica, també ha fet possible reduir aquests dèficits que, inicialment, un plantejament i una certa visió de planejament de la ciutat havien alentit.

Quines són —em diu i em pregunta l'Illustre senyor Diputat— les perspectives de futur, el capteniment del Consell Executiu davant la promoció de sòl industrial?

Els objectius que el Govern de la Generalitat, que el Consell Executiu té per consolidar la seva oferta de sòl industrial és de treballar en tres línies prioritàries. En primer lloc, ampliar l'abast de la xarxa territorial i adequar l'existent a les condicions de la demanda: en aquesta línia, l'Institut Català del Sòl vol servir les necessitats de comarques que fins ara no comptaven amb presència de sòl públic industrial, amb polígons de grandària adequada a les seves necessitats reals —és el cas d'Olot, Tàrraga, Puigcerdà, Cervera i els recentment iniciats a Ripoll i Balaguer.

En segon lloc, dinamitzar la promoció de sòl a l'àrea de Barcelona. L'Institut ha treballat per a la descongestió oferint sòl en zones d'urgent reindustrialització a Palau de Plegamans i la urbanització del polígon Famadas, a Cornellà, i també espera que definitivament, després de tres anys, es desbloquegi el polígon Pedrosa a l'Hospitalet —sembla que ja ha entrat, aquest assumpte, a la seva recta final. I, finalment, hem de dir que en aquesta àrea de Barcelona, l'Institut té com a objectiu preparar sòl industrial que doni unes 15 hectàrees anuals durant els propers quinze anys. Tot això, per resoldre i posar sòl industrial a l'abast de la reactivació econòmica de Catalunya. I també tenint present un objectiu que hem d'afegir a aquests dos:

d'ampliar la xarxa territorial industrial a Catalunya i de dinamitzar l'aprovació de sòl a l'àrea de Barcelona, també hi hem d'afegir un altre objectiu important, que és aquell de resoldre les necessitats concretes de localització per a la captació d'indústria forana, com ha estat, per exemple, un cas important, que és el de la localització a Sant Cugat del Vallès de la nova factoria de la Hewlett Packard, a Catalunya.

Crec que amb aquests objectius queda ben clar quin és el capteniment, quins són els propòsits de cara al futur de l'Institut Català del Sòl —ho repeteixo—: ampliar l'abast de la seva xarxa territorial a nivell comarcal, dinamitzar l'aprovació de sòl a l'àrea de Barcelona i resoldre necessitats concretes de localització per a la captació d'indústria forana.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. RAMÍREZ: Simplement, des de l'escó, senyor President, si m'ho permet, per agrair a l'Honorable Conseller la seva informació sobre els criteris d'actuació futura de l'Institut Català del Sòl, criteris en els quals —no cal dir-ho— coincideixo plenament, perquè entenc que s'adeqüen a les necessitats del país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol intervenir encara? No.

Interpellació al Consell Executiu sobre les estacions d'esquí

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara al punt següent, que és interpellació al Consell Executiu sobre les estacions d'esquí, que formularà el Diputat Illustre senyor Josep Moliner, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'esquí de neu està acusant, any darrere any, un important increment de practicants, i l'explotació i el manteniment de les seves instal·lacions requereixen una especial atenció per part del Consell Executiu, donat que representen un impuls importantíssim de noves accions econòmiques que, lògicament, són bàsiques per al futur desenvolupament de les comarques de muntanya i per a la creació de noves activitats econòmiques. El Govern de la Generalitat, amb els Decrets 301/84 i 190/85 va establir unes línies d'actuació encaminades o enfocades a, diguem-ne, l'impuls i la promoció i millora d'aquestes estacions d'esquí a Catalunya, i la veritat és que ha resultat francament importants per anar aconseguint un bon nivell de qualitat per a la seva explotació.

Aquests decrets que he esmentat instrumentaven aquesta política de neu en unes accions basades, quant a la promoció i millora de les instal·lacions, en subvencions fins a un 20% de les inversions que es realitzessin; també amb promoció d'accions per compensar les males condicions climatològiques o no massa favorables amb subvencions fins a un 20% també, del 15 al 23%, més ben dit, en les inversions que es poguessin fer per a les instal·lacions de neu artificial, instal·lació de paravents i també d'un 50% en les pòlisses d'assegurança per manca de

neu. També preveia un suport a les accions de promoció turística de les estacions d'esquí amb un 50% de subvenció per a tots els tipus de despeses en aquest sentit. Un suport a les participacions que poguessin aportar les entitats locals a l'explotació de les estacions d'esquí, subvencionant en un 20% la possible adquisició d'accions i la participació en la primera ampliació de capital. També hi havia un compromís per part de la Generalitat de millorar o d'arreglar els accessos a aquestes estacions d'esquí que no fossin accessos de titularitat pública, en un termini màxim de tres anys, i també subvencions per a la neteja de neu d'aquests accessos.

Ha transcorregut ja un any i mig des de l'entrada en vigor d'aquests decrets i valdria la pena o seria necessari conèixer quin ha estat el grau d'aplicació d'aquestes accions que he esmentat i d'aquests decrets, i també els resultats que pugui haver donat aquesta política de neu del Govern de la Generalitat.

Personalment, considero que la temporada d'esquí acabada d'un any potser ha donat uns resultats econòmics força més favorables que la dels anys anteriors, malgrat que va començar amb una acusadíssima manca de neu, però que posteriorment, amb les condicions climatològiques del mes de febrer i posteriors, han permès mantenir uns gruixos de neu prou suficients per practicar l'esquí durant cinc mesos. També m'agradaria saber si es coneixen aquests resultats, bàsicament si aquesta política de neu que ha portat la Generalitat amb els decrets esmentats es vol continuar per la mateixa línia o si es pensa introduir modificacions i després també, en general, quines conclusions en treu, doncs, d'aquesta política de neu.

Per aquest motiu, amb vista als propers pressupostos econòmics de la Generalitat, o els compromisos del Govern, demanaria o formulo la present interpel·lació: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de millora i desenvolupament de les estacions d'esquí, els seus accessos i les seves instal·lacions?

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller, senyor Molins, a qui tinc el gust de donar la benvinguda per ser el primer dia que intervé en aquesta tasca d'aquest Parlament. Ell té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Joaquim Molins): Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. És per a mi un honor d'ésser davant d'aquesta institució del Parlament de Catalunya per primera vegada des del moment que el senyor President de la Generalitat em va encomanar la responsabilitat d'aquest Departament de Comerç, Consum i Turisme. Vull fer aquí pública confessió que, aquesta responsabilitat, la duré a terme amb ple respecte a la institució que vós, Honorable President, representeu.

Il·lustríssim senyor Diputat, senyores i senyors diputats, la política que posa en marxa el Decret 301/84, de 4 d'octubre, té plena efectivitat en la temporada 85-86, car les inversions noves no es van poder realitzar fins a l'any 86. La temporada 84-85 es va fer per primera vegada l'assegurança contra el risc de manca de neu. Es van subvencionar unes primeres accions de promoció turística, unes petites inversions en seguretat i conservació, i es van donar els ajuts corresponents per a la neteja d'accessos. La temporada 84-85 va ésser especialment

dolenta, i com a reflex del baix nivell d'innivació estan els 130 milions de pessetes que les companyies d'assegurances van haver de pagar com a indemnitzacions per manca de neu.

La temporada 85-86 ha d'avaluar-se com a irregular, millor que l'anterior però encara, objectivament, deficitària. A les estacions de la vessant mediterrània, al llarg de la temporada hi ha hagut precipitacions en forma de neu durant disset dies: una només el mes de desembre, cinc pel gener, quatre pel febrer i set al març. Fins a final de gener van ésser insignificants; des del 26 de gener, ja van passar a ésser més importants. Però hi ha dos altres factors que hi van influir negativament. Normalment, després de cada nevada hi van haver vents forts que van afectar la situació de neu a les pistes i les temperatures van ésser superiors a les normals durant tot al llarg del mes de desembre i fins a final de gener. Des del 26 de gener i tot el febrer varen ésser normals, el mes de març és tot normal, però les mínimes han estat altes. A primers d'abril han estat altes i amb temps assolellats. Aquests dos factors han fet que hi hagi hagut menys dies esquiables i que les instal·lacions de neu artificial existents no hagin tingut els resultats esperats, fonamentalment durant el mes de desembre, que era quan hi havia mancança de neu.

L'única estació oberta de vessant atlàntica, Vaqueira Beret, ha tingut nivells d'innivació més alts, llevat de l'inici de temporada, que també va ser dolent, el mes de desembre. Les empreses que van fer assegurança de neu, que van ser Llessui, Port del Comte, la Molina i Núria, dels 106 dies de temporada, n'han tingut d'esquiables 51, 20, 51 i 73, respectivament. Totes elles han tingut pèrdues, i l'assegurança ha pagat una indemnització de 101 milions de pessetes. Per comparar xifres de l'any anterior cal tenir en compte que els capitals assegurats s'havien augmentat enguany d'un 25%. Sobre les estacions no acollides en l'assegurança de neu, Vaqueira Beret ha anat bé, malgrat l'inici dolent com totes, la Masella ha funcionat de forma similar a la Molina i Rasos de Peguera com Port del Comte. La Tuca i Superespot han romàs tancades, Vallter ha tingut un any bo, però té encara problemes derivats d'una estructura financera deficient; s'està en converses entre la Generalitat, la Diputació, els municipis i els propietaris per tal de trobar una solució a aquesta estructura financera deficient.

D'acord amb el programa d'ajuts a la millora de les estacions d'esquí, aprovat el mes d'octubre del 84, s'han portat a fi les diferents accions previstes; les empreses s'han acollit a les ajudes per a inversió i per a promoció. La resposta a aquest estímul cal dir que ha estat molt positiva per part de les estacions, que han realitzat, en conjunt, 1.075 milions de pessetes en inversió durant 1985: 45,9 milions corresponents a inversions de promoció; 432,9 milions en inversions en creació de neu artificial, i 596 milions en altres instal·lacions.

El Departament de Comerç, Consum i Turisme ha subvencionat, d'acord amb el programa d'ajuts, fins al 50% de les inversions en promoció turística, el 23% de les inversions en creació de neu artificial i el 15% de la resta d'inversions. Quatre estacions han signat contractes d'assegurances per manca de neu: la Molina, Llessui, Port del Comte i Núria. La meitat de la prima neta ha representat una aportació del Departament de Comerç, Consum i Turisme de 25,1 milions de pessetes. En conjunt el programa d'estacions d'hivern ha representat una aportació del Departament al procés de millora i reestructura-

ció de 225,6 milions de pessetes durant 1985 : de 200 milions en subvenció i inversions i de 25 milions com a cost de l'assegurança.

La resposta de les estacions a la política proposada pel Govern de la Generalitat ha estat molt positiva. Les estacions han realitzat inversions importants en millora de les instal·lacions i en equipaments per a la creació de neu artificial. No hi ha hagut, de moment, reacció de les entitats locals a la política de suport a llur participació en la gestió de les estacions d'esquí. En compliment del que respecte als accessos a les estacions d'esquí preveu el Decret 301/84, de 4 d'octubre, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ja ha efectuat diverses obres en els accessos a les estacions de Port del Comte, Beret i Núria. Ha realitzat algunes reparacions de ferm en l'itinerari Ullà-la Molina-la Masella-Alp; té redactats els projectes de condicionament dels trams finals entre Boí i Taüll i entre Setcases i Vallter, i té compromesa la realització de determinats treballs d'accés a l'estació de Llessui. En el pressupost d'enguany figura en el capítol IV, apartat 471.02, una partida de subvenció de 100 milions de pessetes per al manteniment dels accessos a les estacions d'esquí, mentre que en capítol VI, i dintre de l'article 66, s'hi ha previst una partida de 50 milions de pessetes per a l'execució d'obres d'accés a les estacions d'esquí. A més, el Consell Executiu, amb data 6 d'agost del 1985, aprovà una plurianualitat per a aquestes obres d'accés a estacions d'esquí, que comprenia no tan sols els 50 milions que acabem d'esmentar, sinó 220 milions més a incloure en el pressupost del 1987. Aquestes partides són suficients no sols per acabar els treballs iniciats o compromesos de què parlava més amunt, sinó que permeten realitzar la totalitat d'obres d'accés a estacions d'esquí que figuraven explicitades en l'esmentat Decret 301/84. Per a la temporada 86/87 es preveu que les estacions existents realitzin una inversió lleugerament superior a la de la temporada passada. El grup que va comprar Llessui ha comprat també el 50% de Superespot i volen fer inversions per a obrir aquesta propera temporada aquesta estació. Això podria portar les inversions a uns 1.500 milions de pessetes, també sembla que hi ha hagut moviments que podrien portar la reobertura de l'estació de la Tuca, però els interessats no s'han posat en contacte encara, a hores d'ara, amb el Departament.

El Govern de la Generalitat té la intenció de mantenir íntegrament les línies de política respecte a les estacions d'esquí, perquè considera que són plenament efectives i perquè considera que és un dels instruments importants per al desenvolupament de les comarques de muntanya. El Govern té el convenciment que, amb dos anys més de manteniment d'aquesta política, s'haurà assolit una substancial millora en les nostres estacions d'esquí. Després del primer any de plena aplicació del pla de neu, que ha estat enguany, es pot concloure que és necessari que les estacions reforcin llurs inversions amb neu artificial i amb paravents, i que cal que les estacions continuïn en la línia iniciada de millora dels serveis i que reforcin les accions de promoció, ja que, a més de les condicions climatològiques no bones, la demanda ha crescut només moderadament, i la competència de les estacions d'Andorra i de França és cada cop més forta.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. MOLINER (*de l'escó estant*) : Si m'ho permet, senyor President, agrair al senyor Conseller les explicacions donades, i alegrar-me que aquesta política de neu continuï per la línia que ha dit, que es pensa fins i tot incrementar, i potser suggerir-li si es pogués fer potser una política d'impuls prop dels ajuntaments de les zones d'estacions d'esquí, perquè, pel que ha dit, no han reaccionat en aquest intent de subvenció a participar en la gestió d'aquestes estacions d'esquí, i seria un important avenç, potser, per a les hisendes locals aquest estímul, que entressin dins de l'administració i explotació d'aquestes estacions, perquè no cal dir que, com ja dèiem —ja ho he apuntat abans—, que l'esquí, per l'increment que està agafant, ha de ser un suport importantíssim en les accions econòmiques dins de les comarques de muntanya, que malauradament, en moltíssimes circumstàncies, es troben menyspreades.

Moltíssimes gràcies, senyor President; gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Molt breument, senyor President, per agrair al senyor Diputat la seva intervenció i per assegurar-li que prenc nota de la seva petició, d'adreçar-nos als municipis corresponents, perquè també jo entenc que la col·laboració dels municipis afectats podria tenir efectes molt positius per a aquesta política de neu i, en definitiva, per al desenvolupament de les comarques de muntanya.

Gràcies; molt agraït, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en els certàmens internacionals que se celebren a Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Tenim ara la Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català en els certàmens internacionals que se celebren a Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Colomines, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors diputats, és ben sabut la gran quantitat de certàmens internacionals que se celebren a Catalunya, és a dir, per anomenar-ne només un, esmentem la Fira de Mostres de Barcelona, però podríem esmentar les fires de Girona, de Manresa, de Lleida i de Reus, per exemple. Aquestes són les que estan autoritzades per fer certàmens internacionals.

La llarga tradició de la Fira de Barcelona, que ha estat molt potenciada en aquests primers anys de la democratització, el seu caràcter públic i la gran participació, activa i passiva, que comporta, fan que aquesta entitat tingui un gran ressò nacional, estatal i internacional.

A part del gran interès que pugui tenir tot el seu aspecte comercial, el seu aspecte industrial, de relacions entre els diversos països, aquest és un lloc idoni per al coneixement de la realitat nacional de Catalunya : la gent que ve de fora, la gent que hi participa, la gent que hi actua, allí dintre i, per tant, nosaltres hauríem de procurar, amb tots els recursos que tinguéssim a mà, que aquest coneixement d'aquesta realitat fos al més

autèntic possible.

De la realitat catalana, un dels elements importants és la llengua; això ho sabem, i precisament per l'afluència d'aquests països, per la gran participació espanyola en aquests certàmens, la fira podria esdevenir, i ha d'esdevenir, un exemple no només del que és la realitat catalana, sinó de l'acció normalitzadora que estem duent a terme des de Catalunya.

La Llei de Normalització, en els seus articles 1 i 2, preveu l'equiparament de les dues llengües, i en els articles 5, 6, 7 i 8, i a l'article 25 preveu l'ús del català en totes les activitats públiques de Catalunya. I, a més a més, la Disposició Addicional de la Llei de Normalització parla que el Consell Executiu gestionarà prop dels àmbits que no ens pertocuen a Catalunya també l'equiparament de les llengües en el seu ús.

Passa que, per la raó que sigui, quan en un seguit de certàmens que s'han produït —per exemple, la Fira de Barcelona—, doncs tot ha anat normal, tot ha anat d'aquesta manera, amb aquests criteris, de cop i volta, sense saber com, surt i es despenja un certamen en què els catàlegs o bé les targetes de passis que envien són exclusivament en castellà. I, dius: què ha passat aquí? Aleshores, quan penses: bé, això potser hi ha hagut una involució, qualsevol cosa... No, no; en el proper que hi ha les coses tornen a la seva normalitat.

Bé, pensem que aquesta és una anomalia que, en primer lloc, caldria veure si podíem arribar a saber per què succeeix això de tant en tant, i el que jo, de fet, generalitzant, voldria preguntar al Consell Executiu i en la persona del responsable del Departament de Comerç, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a l'ús del català als certàmens internacionals que se celebren a tot l'àmbit de Catalunya, tenint en compte no només la Llei de Normalització, sinó també l'Estatut d'Autonomia, que preveu la utilització de la llengua catalana.

Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Il·lustríssim senyor Diputat, actualment existeixen a Catalunya, com vostè molt bé recordava, cinc institucions firals, que, d'acord amb la Llei de fires comercials aprovada pel Parlament de Catalunya, es regeixen per uns estatuts que aprova el Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Les esmentades institucions firals ubicades a Barcelona, Girona, Lleida, Manresa i Reus, són les úniques que, d'acord amb l'esmentada Llei, estan autoritzades a organitzar certàmens de caràcter internacional. De fet, només la Fira de Barcelona, amb una periodicitat continuada, i més esporàdicament les fires de Lleida i Reus, convoquen actualment manifestacions internacionals.

El funcionament de les institucions firals es caracteritza d'una manera creixent per una utilització normal de la llengua catalana.

Aquesta circumstància és especialment certa en tot el que afecta els òrgans de govern de les institucions firals: consells generals i comitès executius. En aquest sentit, cal remarcar que les convocatòries, les actes, els informes i el mateix desenvolupament de les reunions es realitzen en català; procés que s'ha consolidat des que representants de la Generalitat de Cata-

lunya formen part dels esmentats òrgans de govern.

Pel que fa als comitès organitzadors que es constitueixen per cada un dels certàmens i que es dissolen en finalitzar aquests certàmens, es pot afirmar que, fora d'alguns de la Fira de Barcelona, tota la resta utilitzen el català.

A Barcelona, l'ús del català es produeix en funció de la composició del comitè organitzador. Cal tenir en compte que els comitès organitzadors estan majoritàriament formats per empresaris dels sectors econòmics representats a cada una de les fires. Lògicament, un dels objectius prioritàris de la Fira de Barcelona radica a constituir una plataforma de promoció comercial del major abast geogràfic possible, i, per tant, pràcticament tots els certàmens que organitza la institució firal de Barcelona tenen un àmbit estatal i fins i tot internacional.

Aquesta funció d'obertura a l'exterior i d'atracció del major nombre d'operadors econòmics possible, constitueix, a més, un dels eixos essencials de l'actuació del Departament de Comerç, Consum i Turisme, en relació amb les activitats firals que tenen lloc a Barcelona. Tot això implica que necessàriament els comitès organitzadors dels certàmens que se celebren a Barcelona tinguin un comportament mixt quant a la llengua utilitzada. Altra cosa és el problema ja esmentat pel senyor Diputat, i que en prenc nota, les manifestacions externes d'aquestes activitats dels comitès organitzadors.

Al marge del que es podria denominar el funcionament intern de les institucions firals, l'àrea d'activitat que té una major incidència externa i, per tant, la que més repercussions implica en l'aspecte lingüístic és la promoció dels mateixos certàmens firals. En el cas de la Fira de Barcelona —la més significativa en aquest sentit— cal distingir tres nivells d'àmbit geogràfic diferents: l'àmbit de Catalunya, l'àmbit de la resta de l'Estat i l'àmbit de l'estranger.

Les accions de promoció que es realitzen a l'interior de Catalunya comporten l'ús paral·lel del català i del castellà. És el cas de les tanques publicitàries, les banderoles, els cartells, els anuncis a la premsa diària i a la premsa tècnica o especialitzada, les falques radiofòniques, els anuncis a les cadenes de televisió i la resta d'elements tradicionals per promoure un certamen firal. Aquests es fan, com deia, amb l'ús paral·lel del català i del castellà.

A la resta de l'Estat s'utilitza majoritàriament el castellà, i a l'estranger s'utilitza la llengua pròpia del país on es porta a terme l'acció de promoció concreta. Existeixen, lògicament, altres instruments de promoció i d'informació que no es divideixen físicament en funció de l'àrea geogràfica, sinó que són únics quant a llur configuració. És el cas, per exemple, dels catàlegs, que recullen l'oferta exposada a cada certamen, o dels opuscles de difusió que serveixen de base per a les trameses postals. Aquests casos són els que, podent-ho fer —òbviament amb un increment de cost—, incorporen menys significativament la llengua catalana.

Altres àrees relacionades amb l'activitat firal i que incideixen també en l'aspecte lingüístic són els actes inaugurals dels certàmens. S'utilitza el català o el castellà en funció de l'abast geogràfic de la manifestació. Quan l'acte es fa en castellà, les autoritats de la Generalitat combinen, o combinem normalment les dues llengües; en congressos i jornades tècniques entorn d'una fira, tant a Barcelona, com a Lleida i Reus existeixen equips de traducció simultània, són els organitzadors, en cada

cas, els que escullen, generalment, les llengües que s'han d'utilitzar; quant als calendaris de manifestacions i les memòries d'activitat que normalment edita la Fira de Barcelona es fan tant en castellà com en català; quan els serveis de megafonia funcionen, també, en català, castellà i, eventualment, en llengües estrangeres; i, pel que fa als cartells anunciadors de les obres d'ampliació i millora dels recintes firals, estan tots ells retolats en català.

En l'aspecte lingüístic, per tant, la política firal del Departament de Comerç, Consum i Turisme, consisteix a procurar que el català es converteixi en la llengua normal de funcionament de les institucions firals —procés que es troba ja en una fase que en podríem dir de molt avançada.

Pel que fa a la promoció dels certàmens, s'intenta que el català sigui majoritàriament utilitzat, encara que no de manera exclusiva, en totes aquelles accions que incideixen directament en el territori de Catalunya. Des d'aquest punt de vista, el suport econòmic que el Departament atorga a les institucions firals per finançar, precisament, accions de promoció vinculades amb els certàmens que s'organitzen, contribueix indubtablement a incrementar l'ús de la llengua catalana.

En el cas concret de la Fira de Barcelona, no cal oblidar, però, que la seva condició d'instrument bàsic per a la projecció exterior de Barcelona i de tot Catalunya, en definitiva, comporta unes limitacions considerables en la vessant lingüística, que fan que, especialment en les accions de promoció —que són les que més incidència tenen des de l'òptica de la normalització lingüística—, l'ús exclusiu del català sigui difícilment traslladable a la realitat, malgrat els processos que ja he intentat descriure-li en aquesta resposta.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. COLOMINES *(de l'escó estant)* : Sí, senyor President, moltes gràcies. Senyor Conseller, moltes gràcies per la informació. Comprenc la gran dificultat que representa una normalització de tot aquest gran embalum que són els certàmens i les fires internacionals. No serà en aquest camp en el qual, doncs, voldrem insistir més i voldrem, doncs, que les coses es facin amb més celeritat; anem avançant, de la manera que ho fem. Jo, de la resposta que vostè m'ha donat, en desprenc una cosa, que és que aquell sobte que, de tant en tant tenim, de dir : «escolta, què passa aquí, ara, que això no ens va d'una altra manera?» És possible que sigui perquè un comitè organitzador, que cau de nou allí i que, segons vostè, desapareix quan s'acaba el certamen, bé, són unes persones que entren de nou i que potser no cauen en el fet, perquè potser estan més preocupades per la qüestió comercial i industrial, que no pas per la qüestió lingüística, i en certa manera, bé, no hi tinc absolutament res a dir a això. Potser una de les coses que s'haurien de vigilar, des del Departament, és fer avinent a aquesta gent, doncs, que la normativa és aquesta que s'ha exposat aquí, i que a mi em sembla adequada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME *(de l'escó estant)* : Molt breument, senyor President. Aquest

sobte que, a l'Illustre senyor Diputat, li produeix, de tant en tant, veure això, probablement també sobta el mateix Departament, que ha de vetllar regularment seguint els fets i les actuacions d'aquests comitès organitzadors, que moltes vegades estan formats no només per gent que no coneix la normativa, sinó que, fins i tot, són de fora de Catalunya, moltes vegades, perquè aquests certàmens —com deia abans— tenen un abast superior a l'àmbit de Catalunya, i per tant, moltes vegades, els membres representants d'aquests sectors en els comitès organitzadors són de fora de Catalunya. Per tant, no només no coneixen la normativa, sinó que la desconeixen absolutament, no?

En tot cas, nosaltres hem de vetllar pel compliment d'aquesta norma, particularment pel que fa a les seves manifestacions externes i, evidentment, vetllarem per fer-ho bé, senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara caldrà fer una interrupció de cinc minuts. Prego els il·lustres diputats que no s'allunyin per poder reprendre immediatament la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i un minut i es reprèn a tres quarts d'una i deu minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt que tenim per considerar és la interpellació... *(L'I. Sr. Clotas demana per parlar.)* Digui, digui, senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)* : Per a una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Com?

El Sr. CLOTAS : Per a una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Digueu, si us plau.

El Sr. CLOTAS : Per l'article 65. El Grup Socialista reconeix la cordialitat amb què creu que s'ha inspirat la suspensió momentània d'aquest Ple. Creiem que ha estat per l'absència, en aquell moment, tant de l'interpellant com del Conseller que anava a ser interpellat, i, per tant, coincidim en aquesta cordialitat, però creiem que en altres ocasions fóra millor emprar altres vies i continuar amb l'ordre del dia del Ple, si aquest ha estat el motiu de la suspensió, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El punt que tenim ara a considerar és la interpellació al Consell Executiu sobre protecció dels edificis i dels serveis dependents... *(L'I. Sr. Torres demana per parlar.)* Digui, senyor Torres, digui.

El Sr. TORRES *(de l'escó estant)* : ...senyor President, que no era Esquerra Republicana un dels motius, perquè havíem comunicat a la Mesa que, en absència de l'interpellant, senyor Albert Alay, l'hauria substituït el President Heribert Barrera.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels edificis i dels serveis dependents de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, continuem. El punt que tenim ara a la vista és interpellació al Consell Executiu sobre protecció dels edificis i dels serveis dependents de la Generalitat, que formularà el Diputat Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, bé, malgrat les paraules que ha dit ara el nostre Portaveu, senyor Víctor Torres, he de demanar disculpes per haver arribat tard. De tota manera, no ha estat l'única causa que s'hagués hagut de suspendre el Ple.

Bé, nosaltres varem presentar aquesta interpellació perquè vam constatar que a Televisió de Catalunya, a TV3, i a Catalunya Ràdio, havien estat trets els mossos d'esquadra per posar-hi agents armats d'empreses privades de seguretat. Varem quedar atònits perquè, després d'haver-se inaugurat els locals provisionals —no els definitius— d'ambdues emissores, i com a conseqüència d'una intervenció nostra en aquesta Cambra, havíem aconseguit que les empreses privades de seguretat fossin retirades —perquè hi eren de bon començament— i que fossin substituïdes per mossos d'esquadra, i com veiem, ara, en lloc d'anar endavant, anem endarrere.

És molt lamentable que un ciutadà s'hagi d'identificar davant d'un agent armat que no té cap mena d'autoritat, perquè pertany a una companyia mercantil de seguretat. Això és intolerable. El mateix passa en els Ferrocarrils de la Generalitat. A qui se li acut que l'ordre públic estigui a mans de companyies privades?

Més sorprenent encara és que el 15 de maig, en la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i responnent una pregunta del senyor Santiburio, del Grup Socialista, el Director General de la Corporació va dir, ni més ni menys, les següents paraules: «Senyor Diputat, jo, primer, explicaré que des del començament les nostres emissores tenien un servei de vigilància dels mossos d'esquadra», la qual cosa no és certa, perquè al començament no era així. «Un dia ens va telefonar el Director General de Seguretat, varem anar al seu despatx, i ens va dir: "Mireu, aquest servei de vigilància que té la Generalitat a les emissores té dos problemes, per a nosaltres: primer problema, que tenim poca dotació de mossos d'esquadra; segon, que els mossos d'esquadra estan fent una feina que no és feina de policia. Estan fent una feina que, doncs, un senyor és allà, i fan una mica de conserges, i nosaltres, això, no ho podem permetre. Ho hem permès fins ara, però això s'ha d'acabar. Vull dir que aquesta vigilància s'ha de fer d'una manera diferent. De quina manera ha de ser? Mireu, vosaltres tindreu unes unitats mòbils de mossos d'esquadra que donaran voltes constantment, una a Catalunya Ràdio i una altra a Televisió, i que estaran a l'aguait, i que al cap d'un minut poden estar allà, ara no feu..., un mosso d'esquadra assegut allà mirant un senyor, que entra la gent, que se'l miren i que... Vull dir, és clar, aquesta no és feina de la policia.» Tot això són paraules del President de la Corporació.

Bé, a mi em sorprèn extraordinàriament que es puguin arribar a fer afirmacions tan gratuïtes com que la feina d'un mosso d'esquadra és una feina de conserge, i que la feina que fa un mosso d'esquadra a TV3 o a Catalunya Ràdio no és una feina de policia, perquè, en tot cas, no entenc quina feina pot ser la d'un mosso d'esquadra.

En fi, nosaltres entenem que la finalitat de la Policia Autònoma, i això està emmarcat molt clarament en l'Estatut d'Autonomia, és precisament la de custodiar, la custòdia dels serveis de la mateixa Generalitat, i és evident que té una importància extraordinària els Ferrocarrils de Catalunya, té una importància extraordinària TV3, una importància extraordinària Catalunya Ràdio, tenen una importància estratègica, això,

arreu del món, són llocs de comunicació com la Telefònica, que han d'estar fortament vigilats. Bé, si substituïm això per uns senyors que porten una bandolera i, a més a més, doncs, són de companyies privades, voldria saber quin és el propòsit de capteniment que té el Consell Executiu, atès que la Junta de Seguretat havia resolt i deixat molt clar que aquesta, d'acord amb l'Estatut, era una funció claríssima de la Policia Autònoma, i que això no s'ha complert.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, també em correspon a mi agrair la cordialitat de les paraules del Diputat senyor Clotas i excusar-me per un retard involuntari i, excusant-me davant la Cambra, donar-li l'explicació del perquè s'ha produït; simplement, les meves excuses.

I entro en el tema que planteja el Diputat senyor Alay en la seva interpellació, que procedeix a contestar. No hi ha cap dubte que segons l'Estatut de Catalunya i de les altres disposicions que regeixen en la matèria, la vigilància dels edificis i dels serveis de TV3 és una de les competències que correspon a la Policia Autònoma, però no és menys cert que al costat d'aquesta, d'aquesta competència, de la prestació d'aquest servei de vigilància als edificis de la Generalitat i, per tant, entre ells, el de la Corporació de Ràdio i Televisió en el seu establiment actual de Sant Joan Despí, hi ha un altre munt de competències que també corresponen a la nostra policia i que tenen un caràcter tan important, de tant relleu com aquesta. El mateix Estatut de Catalunya assenyala la protecció de les persones i béns i el manteniment de l'ordre públic, precisament en el número 1 de la descripció de les competències de la nostra Policia Autònoma, i també l'article únic de la Llei de la nostra policia, llei aprovada per aquesta Cambra, assenyala també aquestes finalitats de protecció de les persones i béns i del manteniment de l'ordre públic. I la Llei Orgànica de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, dintre d'un conjunt de competències, assenyala com una de les que ha d'exercir la Policia Autònoma amb col·laboració amb les forces de l'Estat, però amb caràcter prioritari, prioritàriament l'atribueix a la Policia Autònoma, la vigilància dels espais lliures, la protecció de les manifestacions i el manteniment de l'ordre en les grans concentracions humanes.

Jo vull dir amb tot això que són tantes i tan importants, i més en un moments que tots estem d'acord que la seguretat ciutadana és un objectiu prioritari; són tantes aquestes competències, suposen una exigència tan gran, que la nostra Policia Autònoma no pot acomplir-les en la seva totalitat. Tinguin present que hem disposat fins ara només de 360 homes, i que és fàcil entendre que tots aquells serveis que han de tenir un caràcter permanent..., són molts els edificis, per exemple, o les persones que han d'estar custodiades les 24 hores del dia; això suposa que, per donar aquest servei una parella de mossos d'esquadra, és necessari que l'organització de la policia disposi de nou homes per cobrir els tres torns, més el torn dels dies de festa, més els de vacances o dels excedents, o dels que per una raó o altra estan de baixa. De manera que necessitem nou

homes per a cada dos de servei efectiu, i òbviament no és possible atendre totes les necessitats, totes les exigències d'una policia autonòmica. I això ha portat a establir uns criteris de prioritats que s'han basat en una certa idea de diversificació, és a dir, si la Policia Autonòmica nostra no ho podia fer tot, sí que era convenient que toqués diferents parcel·les; que no la limités, per exemple, a la vigilància dels edificis, perquè això repercutia en perjudici de la mateixa formació, a la pràctica, dels nostres mossos d'esquadra, i també en perjudici de la presència ciutadana que tots creiem que han de donar.

Per aquesta raó s'ha adoptat el criteri de diversificar-ne les funcions i d'un augment progressiu, a mesura que la dotació anés essent més suficient, una assumpció progressiva d'aquestes mateixes competències en àmbits més generals.

I, pel que fa a TV3, als edificis de TV3, és cert que aquesta vigilància d'aquests edificis, em refereixo a quan estaven situats a la Diagonal, havia pres un cert nivell de consergeria, d'ordre intern, no d'autèntica vigilància policial de l'edifici, i per això es va adoptar aquest canvi de criteri. I en ser traslladats aquests edificis a Sant Joan Despí, s'ha adoptat el criteri, anunciat per nosaltres mateixos —segons ha recordat el Diputat interpellant—, sobre la base de muntar un sistema de vigilància externa, de vigilància exterior per unitats mòbils que patrullen constantment pels voltants dels edificis, però que poden donar òbviament un servei més ampli, i que estan degudament connectats per ràdio amb l'interior de TV3.

Aquesta és la situació actual, i per això s'han requerit els serveis d'una empresa privada, que, contràriament al que jo he sentit dir alguna vegada o he llegit en algun diari o amb algun comentari dels mitjans de comunicació, no és més car, sinó més econòmic que el servei que poden donar els nostres mossos d'esquadra, perquè comporta la preparació del mosso d'esquadra, la seva dotació, etcètera.

Bé, aquesta és la situació actual. En realitat, amb això no contestaria la pregunta que inclou la interpellació del senyor Alay, i sí que he de dir-li que, de cara als propòsits de capteniment per a l'ordre futur, tenint en compte que disposarem de 237 homes més, sí que pensem que aquest desplegament d'aquests 230 mossos ha de complir, entre altres, la finalitat de la vigilància d'altres edificis de la Generalitat de Catalunya i, molt concretament, dels de TV3.

De manera que jo li contesto concretament al senyor Alay que no anem endarrere, sinó que anem endavant, i que en aquest futur desplegament, aquests edificis estaran custodiats no ja únicament amb aquesta vigilància exterior d'unitat mòbil, sinó també amb la presència permanent dels mossos d'esquadra a l'entrada de l'edifici.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. ALAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pujo aquí, en aquesta tribuna, totalment desolat. Jo no sé si no m'he explicat bé o l'Honorable senyor Conseller no m'ha entès o no m'ha volgut entendre.

Escolti, respecte a la importància que té, vostè no pot fer comparacions sobre la importància que pugui tenir TV3 o els Ferrocarrils de Catalunya, ni fer comparacions amb el que és la conservació de l'ordre públic ni coses per l'estil. Vostè sap que

una televisió és quelcom molt important i que té una importància estratègica, i els Ferrocarrils també. Per si no ho recorda li faré avinent que el 23-F la Televisió Espanyola va tenir una importància transcendental; només faltaria que hagués estat protegida per agents privats de seguretat.

Quan vostè es refereix que el cost dels agents de seguretat privats és menor que el cost del mossos d'esquadra, vostè diu una cosa que sap perfectament que no és veritat i, aleshores, per argumentar-ho, vostè diu : «oh, és que hi ha la formació d'aquests mossos d'esquadra, que s'han d'estar sis mesos a l'escola de policia autonòmica.»

Bé, senyor Conseller, aleshores jo li diré que ens podíem haver estalviat de demanar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, perquè això també va representar un cost de molta gent que anava a Madrid per preparar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i suposo que vostè ara no em dirà que sí.

Bé, protecció de manifestacions : senyor Conseller, com vol vostè protegir una manifestació si vostè té ara 600 i escaig mossos d'esquadra i fa quinze dies, per no dir una setmana, només en tenia 400, i vostè està dient que a més a més ha d'atendre la seguretat de les persones de la Generalitat i de les institucions. No es poden dir coses des d'aquesta tribuna i des del càrrec que vostè ocupa que, en fi, no tenen el menor sentit. Parla vostè d'objectius prioritats; doncs, estableixi els objectius prioritats! Primer, la defensa, el control i la vigilància dels centres neuràlgics de poder, i aquests centres neuràlgics de poder són TV3, són Ferrocarrils de Catalunya, és l'emissora de Catalunya Ràdio i altres coses de què també s'han desentès.

Que no en té prou amb la Policia Autonòmica? Ja ho sabem, però és que si no en té prou és perquè no hi ha prou policies autonòmics, i si no en té prou és perquè el Govern de la Generalitat no ha tingut interès que n'hi hagi més.

Si vostè ha de demanar ajuda a companyies privades, per què no demana suport a la policia nacional o a la guàrdia civil? Ja és gros haver de dir això per mi, que sempre he estat en contra i no fa gaire ens hem manifestat públicament sobre, i a més en aquesta Cambra, parlant d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat. Doncs, m'estimo més això que no pas una companyia privada de seguretat.

Però, a més a més, li vull demanar, senyor Conseller, una altra cosa : que vostè suggereixi al senyor Granados que per dignitat dels mossos d'esquadra rectifiqui les paraules que va dir : «que feien funció de conserges», perquè la dignitat dels mossos d'esquadra està per sobre de qualsevol altra consideració, perquè, a més a més, és un atemptat a la seva dignitat, però també a la dignitat de les nostres institucions.

Nosaltres n'hem fet massa ja d'interpellacions i de proposicions de llei i de proposicions no de llei en aquest Parlament sobre aquesta matèria, i no d'ara, sinó des de fa sis anys; sempre hem obtingut les mateixes respostes : «no us amoïneu, que l'any que ve n'hi haurà 1.500». Ni 1.500, ni 1.000 i fins ara no hem arribat als 600, i fa quatre anys que sentim la mateixa cantarella.

La Junta de Seguretat. Que no hi ha hagut interès per part de la Generalitat, és evident. La Junta de Seguretat es va constituir més tard del que manava l'Estatut; volia dir que no hi havia interès en la qüestió de l'ordre públic, i ho vaig haver de denunciar jo personalment en constituir-se la Comissió de Jus-

tícia a l'anterior legislatura, i després hi va haver una interpellació per part del Grup Socialista en el mateix sentit.

Que la Junta de Seguretat és un òrgan paritari i que moltes vegades se li ha carregat els neulers de coses que no ha pogut fer el Govern de la Generalitat, és d'una evidència total. La Junta de Seguretat, per ser paritària, té molts defectes de funcionament, però és que jo em penso que tampoc s'han esgotat tots els recursos per fer que la Junta de Seguretat tingués les funcions que calia.

La Junta de Seguretat ha estat menys que un simple consell de cultura d'un departament, quan la Junta de Seguretat és un òrgan institucional que està previst a l'Estatut. I això és greu. Massa promeses hi ha hagut. A Euskadi, amb una població de dos milions d'habitants tenen avui tres mil policies autonòmiques; a Catalunya, amb una població de sis milions, en tenim sis-cents i escaig, i fa una setmana quatre-cents. L'altre dia, en una pregunta del Grup Popular, que li van demanar a vostè, per escrit, una resposta, li preguntaven quins són els ens de la Generalitat que tenen concertats serveis amb companyies de seguretat, i vostè, per escrit, va respondre : només Ferrocarrils de Catalunya i l'ICS, l'Institut Català de la Salut. Com vostè, senyor Conseller, podia fer aquesta afirmació i oblidar-se que també la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, la TV3, també és un ens de la Generalitat? Com és que ho va oblidar, en una resposta a donar per escrit? És una falla massa gran. No es pot respondre una pregunta d'una manera així.

En fi, em sembla que seria estendre'm massa, però el que vull deixar ben clar és que, en matèria d'ordre públic, la Generalitat, en cap moment, des que es va constituir l'any 1980 ha tingut el menor interès a poder tenir una policia autonòmica, de la mateixa manera com tampoc l'ha tingut en tenir la protecció civil, i són coses de les quals estem ja cansats de parlar, però continuarem parlant-ne, perquè em penso que, si no se'n parla i no s'empeny, aquí les coses no funcionaran.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, breument, per posar en relleu alguna —ho lamento, i ho dic amb tota cordialitat—, alguna de les contradiccions en què se'ns dubte, d'una manera inconscient, incorre el senyor Alay amb els seus comentaris.

El senyor Alay em nega, nega a la Conselleria de Governació, el dret a establir comparacions entre els diferents serveis que ha de donar la policia autonòmica, però, curiosament, se l'atribueix. I, així, ens diu que és molt més important la custòdia dels edificis de la TV3 que qualsevol altra actuació que pugui fer la Policia Autonòmica. Jo crec que si algú ha d'establir aquestes prioritats és precisament el responsable de la Policia Autonòmica, recollint, això sí, naturalment —i consti que ho faig, i ho faig molt gustosament—, les opinions de tots els representants del nostre poble, i, per tant, de la Cambra, del nostre Parlament. Però, evidentment, la responsabilitat va unida als criteris selectius i de prioritat i, per tant, és la Conselleria qui té la responsabilitat de la Policia Autonòmica, qui ha d'establir, en principi, aquestes prioritats, tota vegada que el senyor Alay, almenys en això, està d'acord amb mi que els tres-cents seixanta —que no són ni quatre-cents—, tres-cents seixanta-cinc homes de què disposàvem, avui dia són, òbviam-

ment, insuficients per cobrir tots els serveis que l'Estatut i les lleis ens atribueixen.

I no se'ns acusi de falta d'interès sinó, en tot cas, de falta de mitjans, de finançament, i això és un fet que és obvi. I jo sí que, senyor Alay, us haig de parlar de comparacions, i crec que, i perdó, però crec que és absolutament fora de lloc, la comparació amb el que ocorre en aquesta mateixa matèria de la policia autonòmica a Euskadi, perquè allà sí que hi ha mitjans per poder desenvolupar-la adequadament. Què més voldríem aquí, i proves s'han donat, d'aquesta voluntat política. Jo invito el senyor Alay i tots els diputats d'aquesta Cambra a visitar, per exemple, la nostra escola de la Policia Autonòmica, i veurà que s'està preparant, i està ja en condicions de poder formar molts més mossos d'esquadra que els que els nostres mitjans ens permeten, no ja formar, sinó mantenir en el futur.

I respecte a la possibilitat de recórrer a la policia nacional i a la guàrdia civil, és obvi que s'ha fet moltes altres vegades, i no vull enverinar la situació, senyor Alay, però li he de dir que no sempre se'ns han donat les facilitats desitjades. Per ser més exacte, no se'ns estan donant avui. De manera que, amb una força evidentment molt limitada, hem de cobrir i hem de tenir una exigència als nostres mossos superior a les de les nostres capacitats, i em sembla que això és innegable.

Però insisteixo que el tema de la interpellació, que fa referència a un capteniment de futur, a uns propòsits de conducta, em penso que ha quedat explicat quan dic que anem a assumir aquest servei, i que ha quedat, per tant, explicat de forma satisfactòria per al Diputat interpellant i per a tots els diputats d'aquesta Cambra, que suposo, que han de ser tots que desitgin, doncs, que la Policia Autonòmica vagi assumint en aquest camí, amb les pauses obligades, en la mesura que sigui possible, perquè vagi assumint totes les competències que li concedeixen l'Estatut i les lleis.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Tenint en compte ara que la interpellació que portava el número 15 del nostre ordre del dia ha estat ajornada per acord entre la Il·lustre Diputada interpellant i el Conseller interpellat, hem de passar ara ja a aquestes dues interpellacions que havíem deixat, o havíem convingut que es tractarien conjuntament, als efectes de contestació del Consell Executiu.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de funció pública

Per tant, tornem ara a la interpellació que portava el número 7, de la qual és titular l'Honorable Diputat senyor Joan Josep Folchi, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula perquè substanciï la seva interpellació.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller competent en matèria de funció pública, aquesta interpellació porta data de 8 d'abril de 1986. Vaig presentar-la pensant que la substanciaria amb l'antecessor al càrrec que ara ocupeu. No ha estat així perquè els mecanismes de control parlamentari no sempre tenen, en aquesta casa, la preferència sobre altres temes en tramitació, i

ens trobem ara que jo hauré de fer-li algunes consideracions més referides a l'actuació del seu Departament en períodes anteriors a la seva presa de possessió del càrrec que a la seva etapa com a Conseller competent en matèria de funció pública.

Temps després d'acabar la tramitació de la Llei 17/85, de Funció Pública de Catalunya, vaig veure, repassant la doctrina del Tribunal Suprem, una Sentència del 18 de febrer de 1986, en la qual es contenien algunes afirmacions importants referents a aquesta matèria. Suposo que coneix, com a persona interessada en el dret, aquesta Sentència. Pocs dies més tard d'arribar al seu coneixement vaig decidir de presentar aquesta interpellació. Crec que la Sentència va produir una certa inquietud, un cert neguit en el seu Departament, i estic assabentat que va produir, segur, un important neguit entre els funcionaris de la Generalitat de Catalunya, almenys entre el col·lectiu de funcionaris contractats. Em sorprèn que una sentència del Tribunal Suprem pugui servir de catalitzador de l'actuació del seu Departament, perquè és cert que aquesta Sentència porta data de 18 de febrer, però els elements, els llums d'alerta estaven encesos des de feia molt de temps.

Des del 1982 la Delegació del Govern a Catalunya havia impugnat els concursos i les convocatòries per a tot el personal de la Generalitat, especialment el referent a llocs de comandament, però no només a aquest, sinó també a tots els altres. Una política seguida des del 1982 va provocar, avui, l'any que som, que pràcticament la totalitat dels funcionaris contractats tenien el seu lloc de treball atribuït impugnat, i que pràcticament tots els llocs de comandament de la Generalitat de Catalunya estaven també sota impugnació judicial. Per tant, des del 1982, el Departament de Governació tenia un primer senyal d'alerta encès. A partir del juny de 1983 n'hi havia una segona, l'Audiència Territorial de Barcelona va dictar les primeres sentències confirmant que la política seguida per la Generalitat incorria en nul·litat per ser contrària a dret. Malgrat això, durant un període de vuit anys, en molts casos —sis des que la seva coalició va arribar a assolir la responsabilitat de governar—, hem mantingut en una situació absolutament indefinida, absolutament incerta, un col·lectiu de funcionaris que arriba al nombre de tres mil. Crec, senyor Conseller, que sis anys, vuit anys, era temps suficient per buscar solucions. Imagino que vostè em dirà, en la seva resposta, que per prudència havien esperat a l'aprovació de la Llei de Bases, estatal, abans de donar solució al problema que plantejava la funció pública de la Generalitat de Catalunya, i que és precisament a partir de l'aprovació d'aquesta Llei de Bases que es posa en marxa el procés d'elaboració per consens, pel sistema de ponència conjunta —si ens ho estimem més— d'aquesta Llei 17/85, aprovada finalment el 23 de juliol del 85 pel Parlament de Catalunya. És clar, el que passa és que, en aquest cas, la prudència significava, com dic, incertesa respecte al futur professional de tres mil funcionaris, un col·lectiu important, però significava, sobretot, un endarreriment absolut de tota la política de funció pública de la Generalitat de Catalunya.

I, per altra banda, si haguéssim de creure'ns aquesta explicació, que fins ara imagino que em donarà, això significaria tant com demanar que, des del dia de l'aprovació de la Llei per aquest Parlament de Catalunya fins a aquí, ha passat també un temps important, suficient per donar respostes als problemes. Què ha fet el seu Departament des de l'aprovació de la Llei de

la Funció Pública ençà? Primer : ha continuat convocant concursos com si res no hagués passat. Naturalment, tots aquests concursos han estat impugnats. Ens hem entretingut a comptar els concursos continguts al DOGC el primer quadrimestre. N'hem comptat més d'un centenar, més d'un centenar. Com si res no passés. Els concursos es convoquen exactament igual com si aquí no passés res i com si no hi haguessin indicis d'il·legalitat en aquesta actuació del Departament, declarada avui ja pel Tribunal Suprem. Segon : ha aprovat el Reglament de selecció —Decret 28/86, del 30 de gener, una norma necessària i positiva—, però només en determinats terrenys, per Ordre del 10 de febrer del 86, ha començat a establir el temari de proves selectives per a subalterns auxiliars i administratius, només per a subalterns i administratius, el 5 de juny, amb una altra aturada de quatre mesos, ha convocat, sense data, les proves, només per a subalterns i administratius. El seu Departament, des de l'aprovació d'aquesta Llei de la Funció Pública, s'ha oblidat de l'existència d'un col·lectiu, col·laboradors tècnics i tècnics de serveis especials, que justament representen el 50% del total de contractats de la Generalitat de Catalunya. És a dir, 1.500 funcionaris de la Generalitat en sistema de contractació no saben encara ni en què consistiran les proves selectives ni com seran, ni quan es faran, no saben absolutament res, i el seu Departament els ha tingut en el més absolut oblit, des de l'aprovació de la Llei fins avui, és a dir, quasi un any.

Doncs bé, la Llei de la Funció Pública que va aprovar aquest Parlament preveu, senyor Conseller, que en el termini d'un any estarien convocades les proves per a tot aquest col·lectiu de funcionaris. En el termini d'un any. El dia 17 de juliol farà un any, i no coneixem ni el temari, ni les proves, ni estan convocats, evidentment, els concursos, no està convocat absolutament res, i estem, en aquest moment, a poc menys d'un mes, vint dies ja, que acabi el termini d'un any fixat per aquest Parlament de Catalunya.

I és precisament per això, i sense entrar en altres consideracions de detall —que evidentment podríem entrar-hi, o hi entrarem eventualment en funció de la seva resposta—, que vaig formular aquesta interpellació : quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la seva política en matèria de funció pública?

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, jo creia que es formulava aquesta interpellació amb la que ha presentat l'Il·lustre senyor Ribó, perquè són...

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord, té raó, sí, sí. A efectes de contestació, sí. Tinc el gust de donar la paraula, doncs, a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la funció pública

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyor Bassols, em sap greu haver-lo d'interpellar sobre funció pública, per primera vegada, com a Conseller de Governació, entre altres coses perquè, com que es rumoreja que el senyor Alavedra no se sap exactament si va a Madrid o si retorna a Catalunya, i la Llei de la Funció Pública diu que la funció pública serà matèria

del Conseller competent, no diu de quina Conselleria, potser encara podríem tenir una sorpresa respecte a aquesta temàtica i les seves conselleries, perquè el Consell Executiu continua amb el tarannà que aquesta temàtica estigui a Governació, però la llei li permetria posar aquesta temàtica en una altra conselleria.

Nosaltres ja li vàrem preguntar, ara fa una setmana —vostè ho recordarà perfectament—, sobre la qüestió que ha plantejat el senyor Folchi, o sigui, el tema de la Sentència del Tribunal Suprem, i vostè, de manera molt correcta i hàbil, al mateix temps, va saber plantejar la primera part de la resposta i deixar en el secret del sumari —que a poc a poc haurem d'anar estirant amb interpel·lacions com les d'avui— la segona part de la resposta.

Però jo vull anar més enllà i li vull parlar d'una sèrie de qüestions que connecten perfectament amb aquesta que ha plantejat el senyor Folchi, que plantejarem nosaltres fa una setmana i que, al nostre entendre, demostren que vostès continuen —i ho repeteixo, no és una qüestió d'un Conseller o d'un altre—, continuen sense tenir política de funció pública.

En aquest Parlament, amb gran orquestra, es va aprovar, per un consens ampli, l'Estatut de la Funció Pública de Catalunya que, de moment, s'està demostrant —malgrat els esforços d'algun diputat de la majoria de Convergència i Unió— que era una aprovació de cara a la galeria, perquè és una Llei que dorm el son dels justos; és una Llei que vostès no l'estan desplegant.

En un primer estadi van dir: «No, la Llei de la Funció Pública, no l'apliquem perquè hi han recorregut davant el Tribunal Constitucional» —ho va dir el senyor Alavedra en roda de premsa. I això és una trampa, perquè al Tribunal Constitucional només hi ha anat l'article 34, el que diu que han d'acreditar coneixement del català escrit i oral els funcionaris; però la resta de la Llei és perfectament aplicable.

Què és el que no ha estat aplicat d'aquella Llei? Vostè recordarà, senyor Bassols —em sembla que hi era, i perdoni que digui «em sembla», perquè com que hi havia tantes absències del Consell Executiu, no ho recordo—, en el debat del Pressupost, quan tocàvem els temes de funció pública —el senyor Escudé sí que hi era, perquè és un expert en la matèria—, quan parlàvem de la Direcció General de la Funció Pública, jo els llegia la memòria i deia: «Quin gran seminari d'estudis per a la funció pública». Però, és clar, és que vostès són un govern, no són un centre d'estudis a alt nivell per a la funció pública.

Quines són les qüestions que queden pendents de compliment per part d'aquest govern? Doncs miri, li ho diré amb paraules del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya. El dia 2 de desembre de 1985 aquest Diputat va fer una pregunta per escrit al Conseller de Governació. Gràcies a aquestes generoses vacances de què vostès gaudeixen per decisió de la Mesa del Parlament, que quan no hi ha període de sessions tampoc corre el termini perquè responguin les preguntes —com si en acabar nosaltres diguéssim: «senyors del Govern, no s'amoïnin, vagin vostès també de vacances», i tenen les vacances, doncs, de tot el mes de gener—, la seva resposta no va entrar en període d'obligatòria resposta —perdó per la redundància— fins al 10 de febrer del 86. I al *Butlletí del Parlament* del 10 de febrer —jo el tinc aquí al davant, el deu tenir vostè també— ens diu el Govern quines són les prioritats que es fixen per treballar sobre la funció pública. I fixi's que vostès ens diuen: pri-

oritats primera, segona, tercera, amb uns calendaris, quan es començaran, i acaben dient que no es podran acabar algunes d'elles —algunes, només— fins després de transcorregut el temps esmentat. El temps esmentat acaba el segon quadrimestre del 86. El segon quadrimestre del 86 deu ser el 30 de juny de 1986, i som el 26 de juny. A veure, menys algunes coses diuen tota la resta fins al segon quadrimestre del 86. Anem-ho a veure, senyor Bassols. Prioritat número 1, quart trimestre del 85. Jo li llegiré totes les que no s'han complert: Llei d'Incompatibilitats, Llei de Cossos i Escales, reglament de concursos, instrucció sobre el personal interí, competències sobre funció pública a atribuir al departament corresponent, comissió tècnica de personal, quadre de cossos i escales, número de registre de personal, informe sobre la problemàtica de titulacions, aplicació del Pressupost del 86, normes sobre gestió integrada, normes sobre informe normalitzat per als llocs de comandament, instrucció article 71, temes sindicals, establiment d'hores extraordinàries, medicina preventiva. Sobre vint-i-dues prioritats n'hi ha una, dues, tres, quatre, cinc de complertes, disset d'incomplertes. Últim quadrimestre del 85, senyor Bassols. Són les seves prioritats, no les ha fixades ni el Grup del PSUC ni cap altre Grup de la Cambra.

Segones prioritats. Primer quadrimestre del 86, no s'han complert: reglamentació personal eventual, Consell Català de la Funció Pública, relació de llocs de treball, coneixement del català, integració als cossos corresponents —dic els temes per no perdre temps llegint tota la prioritat—, reglamentació del 20% de reserva, programes experimentals, establiment de la forma de jurament, establiment de curs d'habilitació, norma nova relativa a contractes específics. Sobre onze, se n'ha complert una, l'onzena: instruccions a circular relatives a vacances. Del primer quadrimestre del 86, d'onze prioritats se n'ha complert una.

Segon quadrimestre 86. Aquest és el que acaba d'aquí a quatre dies. No s'han complert: informe estudi sobre l'estructura de comandaments, instrucció sobre el període de pràctiques, normes sobre pròrroga de jubilació, conveni marc per als laborals, assignació de nivell de cossos i escales, assignació de grau personal. Cap de les que estan fixades —aquesta em pot contestar: «encara ens queden quatre dies».

Senyor Bassols, primera qüestió, doncs, de les prioritats que vostès mateixos es fixen, d'aplicació de la Llei de la Funció Pública, sembla que encara l'estan estudiant, no n'hi ha cap, la gran majoria estan per complir.

Segon punt, senyor Bassols: drets sindicals. El Conseller que el precedia va rebre cartes de dirigents d'organitzacions sindicals majoritàries a Catalunya, que estan esperant resposta. Vostè ha rebut també una carta d'un dirigent d'una central sindical important a Catalunya, la qual ha respost telefònicament, i estem esperant que es compleixi el que diu la Llei de la Funció Pública, sobre drets sindicals que a continuació anem a analitzar.

Se li va presentar per part de la majoria dels sindicats que hi ha a la Generalitat —se'ls va presentar quan vostè encara no era Conseller— una plataforma reivindicativa, com s'ha presentat a totes les administracions, i ja s'ha negociat amb totes elles, excepte la Generalitat, i s'està esperant resposta. És més, el Consell Executiu de la Generalitat va arribar a redactar un esborrany de proposta d'acord amb els representants del perso-

nal, que porta com a data el 23 de juliol... perdó, el 17 de desembre del 85, en la qual es diu —en aquest esborrany— que es reconeix que la llei autoritza el Consell a establir mesures provisionals per al tema de les relacions amb els representants del personal, i es diu, per part del Govern: «Atesa la necessitat de donar unes directrius mínimes es redacta el següent protocol». En aquest protocol es parla de quin objecte té, les formes de participació... senyor Bassols, van ser tan atrevits que van posar «negociació», la paraula terrible, *vade retro*, «negociació amb els representants del personal»; i bé, era tan forta, que això ha quedat, de moment, a sis mesos vista, com paper mullat.

Tercer punt, senyor Bassols: Consell Català de la Funció Pública. Li deu sonar de què es tracta, això. La Llei de la Funció Pública en parla, és un dels òrgans que parlen. Quan el Consell Executiu pensa crear el Consell Català de la Funció Pública? Es va incloure a la Llei amb un abast i unes funcions, mercès, sobretot, a la pressió d'una sèrie de Grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Aquest Consell què ha de fer? Ha de fer informes a petició del Consell Executiu, informes sobre les administracions públiques diferents, informes sobre relacions dels llocs de treball, informes sobre condicions de treball, propostes sobre homologació de sistemes de selecció, propostes sobre programes de perfeccionament, propostes sobre valoració de llocs de treball, propostes sobre establiment de coordinació del registre de personal, propostes sobre el funcionament de les administracions públiques, propostes sobre l'oferta pública, estudis sobre els mètodes en matèries de personal, estudis sobre la coordinació de la funció pública i altres que li encarregui el Consell Executiu. De totes aquestes funcions, una depèn del Consell Executiu, les altres del Consell. El Consell no existeix. Portem mesos sense Consell Català de la Funció Pública i sense les mínimes passes, per part del Govern de la Generalitat, per crear-lo.

I, darrer punt, senyor Bassols —perquè vegi que és una interpellació en què hi ha tant camp per córrer, perquè hi tant d'incompliment que la pot agafar per molts llocs i fugir d'estudi per molts altres—, quart punt, on és el cens de personal? Un cens que vostè em dirà: «l'estem confeccionant», fa quatre anys que l'estan confeccionant. Un cens informatitzat, l'anomenat «Cens de Gestió Integrada del Personal» —el GIP, com es coneix vulgarment— que, vostè sap millor que jo, senyor Bassols, que amb una empresa privada, una direcció d'aquesta que portés quatre anys sense fer-lo, faria estona que estaria acomiadada, que l'haurien substituïda. Vostès porten quatre anys sense el compliment del mandat respecte a aquest tema tan elemental, que és que sabessin tots —vostès els primers, però els representants del personal els segons, i els representants del poble de Catalunya els tercers, com a mínim— quants funcionaris tenim, com els tenim catalogats, etcètera, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps està més que consumit.

El Sr. RIBÓ: Ara mateix acabo, senyor President. Doncs, per incompliment de les seves prioritats, per no-regulació, en absolut, dels temes de les relacions sindicals, per inexistència del Consell Català de la Funció Pública i per, fins avui, desconeixement sobre el cens informatitzat, senyor Bassols espero amb delit la seva resposta sobre la funció pública.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, contesto, conjuntament, les interpellacions del Grup Popular i del Grup del PSUC, que les dues coincideixen en una crítica a la política sobre la funció pública del Consell Executiu de la Generalitat.

Se'ns acusa de manca de coordinació, de manca d'una política clara, d'indefinició. El senyor Folchi ha centrat, més aviat, l'anàlisi d'aquesta situació en relació amb les sentències del Tribunal Suprem, que tots coneixem, pel que fa a la selecció de personal i dels llocs de comandament. El senyor Ribó, més aviat sobre el tema sindical, sobre la manca de desplegament de la Llei de la Funció Pública.

Com que la pregunta inclou, la interpellació assenyalada, o es fa referència, a quins propòsits de capteniment s'enfoca la política del Consell a la Generalitat, és a dir, parla d'una visió de futur, però aquesta pregunta s'ha fet precedir —com dic— d'una crítica sobre la política seguida fins ara, i sobre la situació actual, em semblaria que deixo insatsfets i sense contestar els diputats interpellants i la Cambra en ella mateixa, si no fes primer una anàlisi d'aquesta crítica i hi donés el que jo crec que són dades suficients, per entendre que aquesta crítica és absolutament desmesurada. Jo recordo, quan parlem de polítiques sobre la funció pública, política del Consell Executiu, em remunto al debat que va tenir lloc amb motiu de la discussió del Dictamen de la Comissió corresponent, amb vista a la promulgació de la Llei 17 del 85, de la Llei de la Funció Pública, en què tots els Grups parlamentaris —els mateixos portaveus que avui han fet ús d'aquesta paraula— van, no solament pronunciar-se en un sentit elogiós pel que fa a la tasca parlamentària que s'havia fet en l'elaboració d'aquesta Llei 17 del 85, sinó també a la flexibilitat, a les facilitats que, des de la Conselleria de Governació, havien donat a aquest treball parlamentari, per, doncs, aconseguir una llei que era qualificada de molt bona.

Però és que aquesta no era... aquesta iniciativa de la Conselleria, o del Consell —que va ser recollida per mitjà de Ponència conjunta— no era la primera —com és lògic— actuació sobre la funció pública, que responia a una iniciativa governamental. Jo, ara, em remunto als principis, a la Llei 4 del 81, a la Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública que, a manca d'un marc jurídic estatal necessari, va donar ja un primer pas per l'organització de la nostra administració pública, de la gestió del nostre personal.

I entre una i altra data, entre el 81 i el 85, de cara a informació, de cara a exposició dels criteris del Consell Executiu per no assenyalat sinó les fites més importants, més cabdals, faig referència a l'informe sobre la situació i els criteris del Consell Executiu que van ser acordats i tramesos a la Cambra, en el Parlament, i publicats en el *Butlletí* d'aquest Parlament del dia 7 de febrer del 83, i aquell mateix any, 83, va tenir lloc un debat monogràfic sobre el tema. Després es va promulgar a nivell estatal la Llei 30/84, que ens permetia una actuació més decidida —enllaço, llavors, amb la Llei de la Funció Pública—, i faig menció que en aquesta última legislatura, si no m'equivo-co, s'han contestat des de la Conselleria dotze preguntes per escrit sobre aquest tema, s'han respost tres interpellacions

sense comptar aquesta i que jo mateix, just assumida la titularitat de la Conselleria de Governació, vaig contestar oralment una pregunta del Diputat senyor Ribó, que torna a incidir sobre un tema de la Sentència del Tribunal Suprem en la qual torna a incidir el senyor Folchi; potser perquè no va assistir a aquella sessió o en aquell moment de la sessió del Parlament i no va conèixer les meves manifestacions en aquest punt.

Bé, jo crec necessari fer aquest historial, recordar aquest historial que crec que demostra tot el contrari, és a dir que ha estat una preocupació constant del Consell Executiu de la Generalitat i de la Conselleria de Governació que té específicament encomanada la Funció Pública, una constant preocupació aquest tema. I tot entrant en quins són els propòsits de capteniment de futur anirem marginalment acotant o comentant les observacions que en cada tema concret o les crítiques que sobre cada tema concret han formulat els interpellants.

En primer lloc, els propòsits de capteniment del nostre Consell Executiu pel que fa a l'Administració Pública, a la Funció Pública és estructurar-la, com és lògic, sota les bases o el procés que comporta la creació de cossos i escales.

Sempre amb un criteri d'extraordinària simplificació i homogeneïtzació i que ja en la Llei 17 de la Funció Pública es creen, em sembla recordar, els cinc primers cossos i alguna escala dintre d'aquests cossos.

És cert que s'han de crear els cossos, que en llenguatge vulgar en podríem dir «cossos especials» i jo puc anunciar a la Cambra que l'avantprojecte d'aquesta Llei serà presentat al Consell Executiu del proper dijous i si és acceptat o admès, com jo ho espero, introduït a la Cambra i demanarem la tramitació, que crec que és procedent, la tramitació d'urgència perquè abans que s'acabi aquesta anualitat, aquest avantprojecte hagi assolit la condició de Llei i pugui servir per a la realització de les proves selectives del personal que s'haurà d'enquadrar en aquests cossos i escales.

Una altra preocupació, un altre eix de capteniment pel que fa a la funció pública és el millorament, tant de l'eficàcia com de l'agilitat, si ho voleu, en altres paraules, de l'organització. I en coherència amb aquest propòsit que va ser anunciat precisament pel President de la Generalitat en el debat de política general s'ha aprovat ja el Decret que crea el comitè assessor per a l'estudi de l'organització de l'Administració de la Generalitat, si mal no recordo, el 30 de gener d'enguany.

L'altre tema, l'altre propòsit, l'altre eix d'actuació —i aquest és certament urgent i hi estem a sobre— és la regularització de la situació transitòria de la gran part dels funcionaris que van haver d'admetre's en uns moments en què era necessari posar en marxa la nostra administració autonòmica, sense que existís un marc legal degudament adequat i de caràcter definitiu. En relació amb aquest propòsit d'actuació i a l'empara de les disposicions transitòries, de la 3 a la 7, de la nostra pròpia Llei de la Funció Pública i de la Disposició Transitòria número 6, de la Llei 30, del 84, hem convocat ja les proves per a subalterns i per a auxiliars. Senyor Folchi, amb tot el respecte jo li he de dir —i si m'equivoco, doncs m'excuso, però crec que no— que vostè s'equivoca en comptar els terminis. És cert que dintre de l'any de la promulgació de la Llei 17 hem d'haver formulat, hem d'haver fet les convocatòries dels col·laboradors tècnics, dels tècnics dels serveis especials, que no han aparegut encara. Però el termini no acaba el 17 de juliol, si no estic molt equivo-

cat, sinó el 20 d'agost, perquè la Llei va aparèixer en el *Butlletí* de l'últim dia de juliol i hi ha vint dies perquè s'entengui promulgada. Per tant, fins al 20 d'agost disposem d'aquest termini. Jo contrec el compromís perquè abans d'aquesta data estiguin publicades totes les convocatòries. I els exercicis, les proves selectives tindran lloc dintre dels mesos de setembre i octubre i, per tant, amb això haurem regularitzat la situació dels transitoris amb expectativa d'accés a la funció pública i, i si com espero, pel tràmit d'urgència s'aprova la Llei dels Cossos i Escales que falta encara presentar, dintre d'aquest any mateix es podran realitzar les proves dels altres que han d'incardinar-se en aquests cossos, de manera que dintre d'aquest any quedarà regularitzada la situació de tot el personal de la Generalitat de Catalunya. I, jo recordo, em sembla que vaig dir-ho en contestar la pregunta que em va formular en l'anterior Ple el senyor Ribó, que en virtut d'aquesta convalidació, d'aquesta situació transitòria a l'empara de la Disposició Transitòria de la Llei 30, del 84, haurem complert també aquestes sentències del Tribunal Suprem que preocupen —i és lògic que preocupin— els diputats interpellants, la Cambra, el Consell i la Conselleria de Governació, perquè a l'empara de la disposició legal haurem complert les sentències del Suprem donant-los la condició de funcionaris definitius, i això dintre dels sis mesos en què és procedent l'execució de les respectives sentències. I pel que fa referència a les sentències sobre llocs de comandament serà necessària la convocatòria, si això no vaig tenir temps d'explicar-ho, jo crec que sí, senyor Ribó, però aprofito els moments de què ara dispenso per a fer-ho; la convocatòria dels llocs de comandament, el concurs dels llocs de comandament podrà fer-se també un cop aprovada aquesta Llei de Cossos i Escales, perquè el termini del compliment d'aquestes sentències no començarà a comptar fins que els mateixos afectats, que no han estat part en el procediment contenciós administratiu corresponent, en siguin degudament notificats. De manera que jo insisteixo que dintre d'aquest any quedarà regularitzada la situació dels nostres funcionaris i complertes la Llei i les sentències del Tribunal Suprem.

Hi ha un altre punt que no vull deixar d'esmentar, perquè a mi, personalment, m'és molt car, naturalment que la política nostra no s'ha de moure per una major afecció d'un Conseller, però és el de la potenciació de l'Escola d'Administració Pública que considero que és instrument bàsic no solament per a la formació sinó també per a la selecció del nostre personal, recerca, etcètera. I aquesta Llei, aquesta Llei està introduïda en el Parlament, de manera que el Projecte va ser aprovat al seu dia i està a disposició de la Cambra, la Llei de l'Escola d'Administració Pública. I amb això entro en l'últim eix o propòsit de capteniment del Consell que vull assenyalar, que és realment prioritari, que és important però molt complex, que és el desplegament, el desenvolupament de la nostra Llei de la Funció Pública.

En una resposta a una pregunta del Diputat senyor Ribó, de què el mateix Diputat acaba de fer menció, que apareix al 10 de febrer del 86, s'assenyalen les prioritats dels desplegament d'aquesta Llei i s'agrupen en tres etapes o en tres categories o classes de prioritat. I s'assenyalen les dates d'inici dels treballs de cada una d'aquestes prioritats. Jo, senyor Ribó, per més que busco i torno a excusar-me si m'equivoco, no trobo les dates d'acabament, sinó que el que s'assenyala són les dates d'inicia-

ció i precisament es diu que donada la complexitat i la dificultat d'aquest treball és possible que no pugui determinar-se la data d'acabament.

Si m'equivoco em dono ja per excusat anticipadament, però crec que és així, però sí que puc assegurar-li que, en aquesta temàtica, s'hi està treballant, i s'hi està treballant intensament : que l'avantprojecte de Llei d'incompatibilitats a què es referia està redactat i està en poder del Consell, però que hi ha un problema amb l'Administració central que s'ha evidenciat, per exemple, amb la impugnació del reglament d'incompatibilitats de sanitat; que, com he dit, la Llei de l'Escola d'Administració Pública està ja presentada en el Parlament; que la de Cossos i Escales, l'avantprojecte serà presentat dijous vinent al Consell; que el Reglament de selecció del personal es va aprovar per decret del 30 de gener del 86; que la Comissió tècnica de la Funció Pública està en ple funcionament i jo he tingut ja la satisfacció de presidir-la com a Conseller, com a nou Conseller de Governació; que la relació i valoració dels llocs de treball, disposem d'un termini fins al 31 de desembre proper per efectuar-ho i que ho efectuarem dintre d'aquest termini.

És a dir, que hi ha en conjunt, senyores i senyors Diputats, quaranta disposicions legals previstes per al desplegament d'aquesta Llei de la Funció Pública, quaranta disposicions que exigeixen un estudi i un treball meticulós i que no poden, doncs, realitzar-se d'una manera precipitada si volem aconseguir una autèntic funcionariat, si volem tenir, perdó, ara sí amb la redundància, una funció pública que, efectivament, funcioni.

No volia deixar sense contestar unes referències que, marginals, no han sortit quan jo he excusat aquests eixos cabdals de la nostra política en relació amb el tema sindical. La realitat és que, si bé s'han mantingut contactes amb els representants dels sindicats i que amb els encara pocs dies que porto a la Conselleria he rebut tots els sindicats que m'han demanat que els rebés, i que els he promès molt aviat una nova entrevista, però que hi ha problemes, precisament, perquè la Llei que desplega la Llei Orgànica de Llibertat Sindical ha decaigut i que, per tant, no podran celebrar-se les eleccions sindicals fins que aquesta Llei sigui aprovada i es compleixi el període necessari i que, mentrestant, no sabem ni tan solament la representativitat, ni en general ni relativament, entre uns i altres sindicats, i això dificulta, òbviament, la negociació.

I, acabo, dient que, efectivament, és necessària una tasca legislativa i reglamentària important del desplegament d'aquesta Llei, que és un repte fins i tot personalment per a mi, assumir la Conselleria de Governació que jo accepto i que espero coronar degudament i que, per tant, com he anunciat abans, el 31 de desembre el nostre funcionariat estarà degudament regularitzat i totes aquestes disposicions, en els terminis necessaris estaran en tràmit o estaran realitzades i també totes les proves selectives tant del personal transitori, que ha d'incorporar-se als cossos ja creats, com d'aquell que ha de ser-ho, que és molt minoritari, en els cossos i escales de nova creació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a la rèplica, si és que vol efectuar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat, senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI (*de l'escó estant*) : Senyor President, i atinent l'hora que és, amb tota brevetat, però per fer dues petites

puntualitzacions al senyor Conseller. La primera és que, certament, jo vaig tenir ocasió de llegir al BOPC la pregunta formulada pel senyor Ribó, després de la presentació de la meua interpellació, i la seva resposta i, és clar, no vaig tenir cap mena de motivació per deixar decaure aquesta interpellació, perquè després de la seva resposta vostès van continuar convocant concursos com si res no passés. És a dir, ja sé que coneixia la Sentència, però actuava com si no la conegués, el seu Departament.

Segona precisió : fins a un determinat moment de la seva intervenció, jo em pensava que el propòsit de capteniment del seu Departament era continuar ignorant la Sentència i incomplint la llei. Ara veig que no; vostè ha assentat, davant el Parlament, un compromís concret, a 20 d'agost —no discutirem sobre les dates fixades per al compliment d'aquests compromisos, senyor Conseller. Només permeti'm que li digui que vostès ara hauran de fer a l'agost com els mals estudiants allò que no han fet durant el curs. Un any semblava temps suficient per fer-ho abans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Ribó vol intervenir per a la rèplica? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor Bassols, ha estat molt cordial començar la seva intervenció pel consens de la Llei de la Funció Pública, consens parlamentari que nosaltres continuem lloant. Però, és clar, nosaltres li hem plantejat quatre temes concrets, sobre els quals no volíem que ens contestés propòsits de capteniment, perquè, si ens havia de respondre el que ja ens havia dit per escrit el Conseller que el precedia —però del qual vostè assumeix ara la responsabilitat— el 10 de febrer del 86, era com per dir-li : «Bé, tot això, de què ha servit?» Vostè, ara, posi's en el paper d'un diputat. Un diputat, per fer una interpellació, senyor Bassols —que vostès acostumen a dir, com vostè mateix ha dit avui, «interpellacions de crítica desmesurada, absolutament desmesurada»—, per arribar a aquest desmesurament, segons vostè, què hem fet? Primer, una pregunta per escrit, que és la cosa més normal i natural del món, i sobre la seva resposta i la informació que ens donen per escrit, fer la interpellació. O sigui, si és desmesurada, serà segurament perquè aquesta llista, que la troben presumptuosa i desmesurada, orgullosa, per part del Consell Executiu, era incomplible. Jo no faig res més, senyor Bassols, en el primer punt de la interpellació, que dir-li : «D'això a què vostès es comprometen, només hi ha set o vuit coses realment complertes, més dues que vostè ha dit que estaven en marxa.» Vostè diu que no troba la data d'acabament. Jo tampoc la hi trobo, i potser ens passarem mesos sense trobar-la-hi, quant a l'acabament real, senyor Bassols, però, què diu, aquest text? Diu : «Es pot precisar la data d'iniciació dels treballs», i aleshores donen unes etapes, eh? No digui vostè «blocs»; són etapes, perquè van a l'entorn de dates. I diu : «Això no obstant», això són paraules del senyor Alavedra, per escrit, «hi haurà alguns treballs», i subratllo «alguns», «com el de la valoració, que no es podran acabar fins després de transcorreguts els temps esmentats». Els «temps esmentats» acaben el juny del 86. Vostès diuen : «Alguns, només, com el de la valoració, no es podran acabar». Jo dedueixo, encara, si em funciona la matèria grisa, que els altres sí, no? O no? O no he de deduir això, d'aquí? Diu : «Això no obstant, hi haurà alguns treballs, com el de la valora-

ció, que no es podran acabar fins després de transcorreguts els temps esmentats». Els «temps esmentats» acaben el juny del 86. Vostès diuen : « Alguns, només, com el de la valoració, no es podran acabar ». Jo dedueixo, encara, si em funciona la matèria grisa, que els altres sí, no? O no? O no he de deduir això, d'aquí? Diu : « Això no obstant, hi haurà alguns treballs, com el de la valoració, que no es podran acabar fins després. » Imaginem-nos que la meua deducció és absolutament errònia. A mi m'agradaria que vostè, senyor Bassols, em digués quants, de tot aquest llistat de treballs, estan en marxa, i quan s'acabaran.

Si és que anem a la interpretació més beneficiosa *in dubio pro* Consell Executiu, eh? Quan s'acabaran, tots aquests llistats? Perquè, senyor Bassols, jo li puc fer ara això per escrit, una altra vegada : « Senyor Bassols, vista la resposta del senyor Alavedra, que és aquesta, vostè què em diu? » Seria una bona pregunta per escrit, no? I a més, jugaríem amb l'avantatge que ara té vacances, eh? I, d'aquí a uns dies, la Mesa ens dirà : « Senyors diputats, vacances, per a vostès i per al Govern, i ja ens veurem al setembre. » I que la moció que presentarem, òbviament, també dormirà fins al mes de setembre. Però és que, senyor Bassols, jo li he plantejat les relacions sindicals. I, què m'ha contestat, vostè? « Oh, és que la normativa està... » Perdoni, senyor Bassols, el senyor Alavedra —suposo que va ser el senyor Alavedra—, el 17 de desembre del 85 va trametre un esborrany d'acord sobre relacions sindicals, i en aquest esborrany es diu que « Atès que s'autoritza el Consell Executiu a les formes provisionals, i atès que hi ha una necessitat », i no li continuo llegint la forma contundent com es compromet a regular-ho, anava de regular això. On és això, ara, senyor Bassols?, li ho pregunto. És propòsit, per part de vostè, ressuscitar aquest esborrany o similar? Li ho pregunto, i no em contesti que la Llei de Drets Sindicals... No, no! Jo li pregunto sobre el Consell Executiu de Catalunya; aquest esborrany del Consell Executiu, lliurat a les centrals sindicals —i el felicito perquè s'ha atrevit a utilitzar la paraula «sindicats» des de la tribuna—, serveix d'alguna cosa, o tindrà una continuació? Vostè em dirà : « No he tingut temps de mirar-me'l bé ». Després de l'estiu, veurem algun esborrany similar? Tercera qüestió que jo li he plantejat, de la qual no m'ha dit ni «mu».

Consell Català de la Funció Pública. No és un òrgan menor, eh? És un dels tres òrgans importants que es creen amb la Llei. El pensa crear, senyor Bassols? Quan? O és una pregunta nímia, aquesta? Un Consell que ha de fer tantes coses com jo li he dirigit, i que hi ha d'haver representants de tantes organitzacions i institucions diferents, el pensa crear? Li ho dic per tornar-lo a portar al tema de la interpellació.

I, quart, cens informatitzat del personal, que tampoc n'ha dit ni un sol mot des d'aquesta tribuna. Fa quatre anys —i ara sí que vaig a la història que vostè m'ha retret— que des d'aquesta tribuna vostès ens estan dient : « S'està fent, s'està fent... » Bé, està fet aquest cens? El podem veure algun dia? Ho repetixo : en una empresa privada, senyor Bassols, si vostè demana a la direcció un cens dels treballadors i després de quatre anys li diuen que encara no el tenen acabat, quina seria la seva resposta, senyor Bassols?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, des de l'escó mateix, perquè procuraré ser molt breu, atesa l'hora, crec que el senyor Folchi ha acceptat les explicacions que he donat des de la tribuna, i per tant, no insisteixo més sobre la seva breu rèplica. Pel que fa referència al senyor Ribó, jo em penso que ell ha de convenir amb mi que en la resposta que va donar el meu antecessor en el càrrec, i que apareix en el *Butlletí* del 10 de febrer d'enguany, sobre les dates de les diferents etapes legislatives i reglamentàries de desplegament de la Llei de la Funció Pública, almenys el que em pot acceptar és, realment, aquest benefici del dubte, que s'assenyalen molt clarament les dates del començament del treball, però que es diu que donada la seva interrelació i la durada que possiblement tindran aquests treballs, únicament és possible precisar la data de la seva iniciació. I, al final, al final hi ha una contradicció, quan diu : « Això no obstant, hi haurà alguns treballs, com el de la valoració », suposo que es refereix a la valoració dels llocs de treball, « que no es podran acabar fins després de transcorreguts els temps esmentats ». Aquí, òbviament, o falta un paràgraf, o quan diu que no es podran acabar « fins després de transcorreguts els temps esmentats » vol dir que no es podran començar, perquè no esmenta cap temps d'acabament. Això és claríssim : només dóna els d'iniciació. Per tant, no podem... Hi podrà haver, senyor President, senyores i senyors diputats, hi podrà haver demora —jo no hi estic d'acord, però hi podria ser—; el que no hi ha és incompliment d'una promesa que assenyalava unes dates d'iniciació, però no unes d'acabament.

Vull dir també al senyor Ribó que, pel que respecta al Consell Català de la Funció Pública, que em pregunta si és que s'arribarà a crear, que està en la segona d'aquestes prioritats marcada per l'anterior Conseller de Governació i que, per tant, i dintre d'aquesta esfera o d'aquest bloc de prioritats, naturalment que es crearà i es posarà en funcionament. I que aquest acord amb les centrals sindicals —que ell assenyalava que és del desembre del 85—, no s'ha arribat a un autèntic acord a nivell de Conselleria i sindicats fins una data molt més recent, i que aquest acord no queda en l'oblit, sinó que jo em comprometo que en el proper Consell Executiu de la Generalitat sigui presentat. Naturalment que no puc comprometre més que un vot al seu favor, però sí que hi serà presentat i, per tant, no és tingut en l'oblit.

I res més, senyor President. Espero, amb això, haver donat satisfacció a tot el que se m'ha preguntat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara caldrà suspendre la nostra sessió per reprendre-la a tres quarts de cinc, però prego als il·lustres portaveus que tinguin en compte —i ara, doncs, faig aquesta convocatòria verbalment— que ens hem de reunir a dos quarts de cinc. Per tant, els senyors portaveus, a dos quarts de cinc; la totalitat dels diputats, a tres quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de sis de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat

Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

Moció
subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre l'Aplicació de l'Article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia
de Catalunya per raó de l'Ingrés d'Espanya
en les Comunitats Europees

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt de l'ordre del dia que tenim ara a la vista és : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de l'Article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya per raó de l'Ingrés d'Espanya en les Comunitats Europees, presentada pel Diputat Honorable senyor Joan Josep Folchi, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula per defensar la Moció.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, aquesta Moció porta causa de la interpellació substanciada la passada sessió plenària, en la qual parlàvem de la situació creada en les finances de la Generalitat pel fet del retard en l'aprovació del nou sistema de finançament, l'entrada en vigor de l'IVA associada al Mercat Comú i dels mecanismes que el Govern de la Generalitat de Catalunya havia posat en marxa per tal de corregir aquests impactes desfavorables.

Dèiem, durant la substanciació de la interpellació, que nosaltres pensàvem que el Govern feia, massa sovint, ús del recurs a l'endeutament i que, tot i que això era perfectament legal —i, probablement, en ocasions justificat—, políticament nosaltres pensàvem que calia explorar les possibilitats que ofereix l'article 44.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i, sobretot, fer-ho de manera, diguem-ne, en coherència amb les conseqüències que porta l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea.

Coherents amb aquella interpellació vam presentar una Moció, de la qual el punt primer no ha estat admès per considerar-lo incongruent. Penso que amb aquesta consideració d'incongruència amb la interpellació hi ha una raó de fons : és l'absència del Conseller Cullell a l'hemicicle en el moment en què es va substanciar la interpellació. Com el Conseller recordarà, era a Madrid, molt ocupat amb la reunió del Consell de Política Fiscal, i això va motivar que aquest Diputat interpellant passés una mica per sobre per alguns aspectes que eren base o fonament de la interpellació, com ara podrien ser fonament de la Moció presentada. I, en conseqüència, va fer una referència incidental —segons el criteri de la Mesa— al retard en l'aprovació del sistema definitiu de finançament i a les tensions de tresoreria i financeres que això provocava a la Generalitat. En canvi, aquest Diputat pensa que, tot i essent una afirmació incidental, és una afirmació bàsica, perquè si no fos pel retard en l'aprovació del sistema definitiu de finançament, i si no fos pels problemes financers que això comporta, probablement aquest Diputat no s'hauria pres la molèstia de proposar una mesura que tendeix a aportar uns recursos a la Generalitat de Catalunya per una altra via; si ja vinguessin per la via ordinària no caldria acudir al procediment que aquí se suggereix. Però les coses són com són, i ara ens trobem amb una Moció a la qual se li ha tret l'apartat primer.

De tota manera, els quatre punts a què ha quedat reduïda aquesta Moció, penso que són clars quant a la intenció política

que portava la Moció entesa com un conjunt.

Primer : nosaltres pensem —i així es recull al punt primer de la Moció— que l'impacte econòmic produït per la introducció de l'IVA només és contemplat parcialment en tant que retalla els ingressos derivats dels impostos cedits; els impostos cedits tenen, tenien una capacitat recaptatòria abans de l'entrada en vigor de l'IVA, en tenen una altra després reduïda exactament a la meitat. I això és, precisament, el que es constata en el punt primer de la Moció.

Segon : la compensació introduïda a través de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat només contempla aquest impacte inicial, directe, associat a la introducció de l'IVA; impacte traduït en disminució dels ingressos derivats d'impostos cedits. Però no contempla un altre impacte, un impacte indirecte : l'IVA té un àmbit superior al que tenia l'ITE —al qual ve primordialment a substituir. La Generalitat de Catalunya, en tant que Administració pública i equiparada quant al seu *status* fiscal a l'Estat, gaudia d'unes exempcions molt més àmplies amb el sistema ITE de les que té amb el sistema IVA i en conseqüència suporta un impacte indirecte en raó de l'entrada en vigor de l'IVA. Aquest impacte indirecte no ha estat ni quantificat, ni contemplat a través dels Pressupostos Generals de l'Estat, ni per qualsevol altra via.

Tercera : d'altra banda, es dona la circumstància que, estant l'IVA associat a l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, està pactat durant un període transitori en què el Govern espanyol gaudirà del dret a recuperar una part de l'aportació que es fa per finançar la Comunitat Econòmica Europea. Aquesta part recuperada va des del 87% el primer any, fins al 5% l'any 1991. Doncs bé, nosaltres pensem que un ingrés que té caràcter transitori és un ingrés extraordinari, i que no té sentit que l'Estat fiqui aquest ingrés extraordinari, per ser transitori, a la bossa general de la caixa única de l'Estat i el destini, en definitiva, a pagar funcionaris i a pagar despesa corrent.

Nosaltres pensem que un ingrés transitori és sempre un ingrés extraordinari; que aquest retorn de l'IVA ha de destinar-se, pel govern que el rep —en aquest cas el Govern espanyol—, a finançar programes d'inversió, amb la finalitat, precisament, de corregir les conseqüències desfavorables derivades de l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, i això és el que es recull al punt tercer de la Moció.

I, quart : nosaltres pensem que aquest fons inversor que s'hauria de nodrir amb les quantitats que el Govern espanyol rep via retorn de l'IVA de Brusselles, hauria de ser administrat amb participació de les comunitats autònomes, i que, precisament, això motivaria transferències a cada una de les comunitats a l'empara de les respectives normes estatutàries i, en el cas de Catalunya, a l'empara de l'article 44.8 invocat en l'encapçalament de la Interpellació i ara de la Moció subsegüent.

Penso que aquest fons inversor s'hauria de destinar al finançament de projectes que fossin susceptibles de rebre finançament comunitari.

Què es busca, en definitiva, amb aquests quatre punts que conté aquesta Moció i respecte a les quals demanem el seu vot favorable?

Primera : es busca augmentar la dotació per a inversions de les comunitats autònomes, avui insuficients i inadequadament regulades a través del Fons de Compensació Interterritorial. Segon : es busca incrementar la dotació per a inversió pública.

Sembla estrany que s'hagi de demanar des d'un Grup com el nostre que l'Estat no abdiqui de la seva responsabilitat en el terreny de la inversió pública, però a la vista del Pressupost General de l'Estat presentat per a l'exercici de 1986, cal demanar-lo. És bo fiar moltes coses a la inversió privada, però no és bo partir del principi d'abdicació amb l'esforç inversor i deixar que l'Administració de l'Estat quedi al marge d'aquest esforç inversor. De manera que el que pretenem és desviar recursos cap a la despesa en inversió. Tercera : es busca, també a través d'aquesta Moció, compensar tots els impactes negatius associats a la implantació de l'IVA, no l'impacte purament directe, mesurat en termes de disminució de la capacitat recaptatòria dels impostos cedits, sinó també els efectes indirectes. Quarta : es busca dotar el Govern de l'Estat, i també les comunitats autònomes en la mesura en què haurien de ser corresponsables de la gestió del fons, d'un mitjà econòmic, de suficients recursos econòmics per intentar corregir els efectes desfavorables associats a la incorporació a la Comunitat Econòmica Europea. I, cinquè : es busca proporcionar també un sistema amb capacitat per corregir un fet important i que no pot ser infravalorat : Espanya està resultant, aquest primer any, immediatament posterior a la nostra incorporació a la Comunitat Econòmica Europea, contribuent net, i això no té precedents en els casos d'anteriors països incorporats a la Comunitat. Penso que, en la mesura en què s'incrementa la dotació que l'Estat espanyol i les administracions públiques espanyoles destinen a portar endavant projectes subvencionables per Brussel·les, per l'Administració comunitària, contribuïm que ja no hi hagi aquesta situació d'un país que des del primer del seu ingrés es converteixi en contribuent net. Això, aquestes cinc, són les finalitats que nosaltres pensem que es poden complir si, com esperem, aquest Parlament dóna suport a la Moció que hem presentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Comença el debat. Com que no s'ha presentat cap esmena a aquesta Moció, es passa directament a la intervenció dels grups parlamentaris en l'ordre reglamentari. Per tant, perquè parli en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies Honorable President, senyores i senyors diputats. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana considera oportuna i encertada la Moció presentada per l'Honorable Diputat senyor Folchi.

La considerem oportuna perquè ens recorda que l'entrada en vigor de l'IVA incideix negativament en la hisenda catalana en establir-se uns processos substitutius o alternatius que tindran com a conseqüència una disminució dels ingressos i un augment de les despeses inherents a algun dels impostos cedits a la Generalitat. I la considerem encertada perquè proposa la creació d'un fons especial que vetlli per la dedicació preferentment inversora dels ingressos provinents de l'aplicació de l'article 187 de l'Acta d'Adhesió a l'Estat de les Comunitats Europees.

Afegim tot seguit que no ens fem gaires il·lusions sobre l'èxit que puguin tenir les accions que haurà d'emprendre el Consell Executiu si aquesta Moció queda aprovada tal com desitgem. Tant de bo ens equivoquem. Però, de tota manera, no serà dit que el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya no s'ha associat a una petició que considerem legítima.

ma. És per aquestes raons que, tot i esperant les informacions que un dia —que voldríem proper— ens doni el Consell Executiu sobre les accions que haurà d'emprendre després de l'aprovació d'aquesta Moció; en espera d'aquest dia —ho repeteixo— el Grup d'Esquerra votarà favorablement la Moció presentada pel Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya tinc el gust... No hi ha intervenció?... Bé. (Pausa.) Pel Grup Socialista hi ha intervenció? El senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. En primer lloc, segurament estem davant d'una Moció que barreja dos temes que no tenen res a veure, en principi. El tema de les despeses fiscals provocades per l'entrada en vigor de l'IVA, i després per una altra banda, la proposta de creació d'un fons de lluita contra els efectes negatius de l'entrada en el Mercat Comú.

En primer lloc s'ha de dir que, evidentment, es provoca una situació de despeses fiscals, però també s'ha de dir que aquestes despeses fiscals les pagarà l'Estat, perquè vostè hauria de saber que el percentatge que està fixat en la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 86 és un percentatge provisional i que, per tant, si es recapta més d'impostos cedits, és d'esperar que aquest percentatge s'adaptarà i, per tant, la recaptació que sigui inferior a la prevista serà absolutament coberta pel percentatge definitiu. Per tant, les despeses fiscals es pagaran al final de l'exercici de l'any 86.

A més, jo tampoc entenc, una mica, aquesta proposta de Moció, sobretot quan estem negociant el nou sistema de finançament. Evidentment, quan s'està negociant un nou sistema de finançament que, evidentment, vol sortir del sistema de percentatge i vol sortir del sistema del cost efectiu, és evident que no té cap tipus de sentit plantejar això per a l'any 86, quan realment estem davant d'un nou model, d'una nova negociació que comportarà un nou model de finançament autònom.

Segon : a l'apartat 3 de la Moció parla d'un tema que és el següent, és a dir, Espanya aporta al pressupost comunitari l'1,4 de l'IVA, no de la recaptació de l'IVA que es fa a Espanya, sinó d'una base teòrica pactada amb la Comunitat, que pot coincidir o no amb la recaptació real que es tingui l'any 86, i aportem al pressupost comunitari l'1,4 de l'IVA d'aquesta base teòrica; prou perquè hi hagi una situació de neutralitat pressupostària o d'equilibri pressupostari entre el que aportem i el que rebem, es va pactar que una mica més del 80% d'aquest ingrés, d'aquest 1,4 de l'IVA, seria retornat per part de la Comunitat a Espanya.

Doncs bé, el fet que hi hagi un ingrés transitori, que és el fet que existeixi aquest 80% de retorn no vol dir que sigui un ingrés extraordinari, és un ingrés absolutament ordinari i que, si vostè agafa els Pressupostos Generals de l'Estat, existeix aquesta partida i, per tant, existeix aquest tipus d'ingrés.

I, per tant, és una presumpció, absolutament inconsistent, dir per part de la Moció que és un ingrés extraordinari, que no ho és, i dir, a més, que aquest ingrés es gasta en despesa corrent. No senyor, aquest ingrés s'entra a la caixa única als Pressupostos Generals de l'Estat i es gasta on es gasta. Per tant, seria també una presumpció per la meua part dir que això va a

despesa de capital. Això entra a la caixa única, això existeix als Pressupostos Generals de l'Estat, és una partida d'ingrés i, per tant, és un ingrés establert, és un ingrés ordinari com pot ser la resta de l'IVA.

Per tant, no té cap tipus de sentit parlar de l'existència d'uns ingressos addicionals i d'uns ingressos extraordinaris en els Pressupostos Generals de l'Estat per aquest concepte.

I en el punt cinquè o quart, com vulguin, es planteja el tema de la creació d'un fons a partir d'aquest finançament. Evidentment aquest finançament no existeix, és a dir, aquest finançament entra ja en els Pressupostos Generals de l'Estat, ja estan compromesos, per tant no té cap tipus de sentit plantejar que aquest teòric fons i, a més, realment jo dic això sorprenentment, fonamentalment per una raó i és que sempre aquí hi ha grups, a la Cambra, que sempre estan dient més Mercat i més Estat i després a l'hora de fer propostes concretes canvia tot al contrari. Jo crec que s'hauria de tenir una mica de coherència política en el sentit, sobretot, quan es parla en el sentit que el Mercat ha d'autoregular la situació de l'entrada al Mercat Comú, que, evidentment provocarà una situació de baixa en determinats sectors, però una pujada en els altres, i comportarà un augment del desenvolupament econòmic d'alguns sectors i la baixada d'uns altres, evidentment, això serà un reajustament que es produirà en el mateix Mercat. Per tant, els que abonen aquest Mercat, l'hauré de defensar i no plantejar mecanismes que no tenen res a veure amb ell.

En tot cas, nosaltres creiem que aquí hi ha molts aspectes a plantejar. Jo li preguntaria, per exemple, quan un Grup planteja propostes d'aquest tipus m'imagino que es pensarà moltes coses. M'imagino que es plantejaran com es distribueix aquest fons, si aquest fons s'ha de distribuir en funció, no solament dels efectes negatius, sinó també dels efectes positius, del principi cost-benefici, o s'ha de distribuir amb segons quin tipus de criteris. Jo crec que, realment, ja hi ha suficients polítiques tant industrials com polítiques agrícoles per intentar restar força als efectes negatius; aquests tipus de polítiques estan a mans de les comunitats autònomes o a mans del Govern central i, per tant, jo no crec que tingui massa sentit la creació d'un fons específic per a aquest tema. Per totes aquestes raons, perquè es barregen coses que no tenen res a veure com el tema de les despeses fiscals i el model de finançament autonòmic amb el tema de l'ingrés al Mercat Comú, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Pi i Sunyer.

El Sr. PI-SUNYER : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, d'acord amb el que va oferir a aquesta Cambra el Conseller Bassols en resposta a la interpellació de l'Honorable senyor Folchi, sustentada el dia 27 de maig i que constitueix la base de la Moció que avui considerem, l'hem estudiada amb tota l'atenció que corresponia i celebrem, per tant, l'oportunitat que se'ns dona ara de debatre-la.

Tenim diverses consideracions a fer-hi. En primer lloc em semblen evidents les tres constatacions d'entrada que constitueixen els punts 2, 3 i 4 de la Moció. Com es diu en el punt 3, les transferències pressupostàries previstes només compensen immediatament un dels dos efectes adversos considerats. L'increment de les despeses fiscals no hi és tingut en compte en

aquest moment i, en tot cas, la compensació de què es parla, que pugui aparèixer més tard, significa només unes rigideses addicionals en la nostra finança i, per tant, una menor autonomia financera en tot el nostre procés de finançament.

Finalment, la destinació que preveu el Govern espanyol per als ingressos transitoris que es deriven de l'article 187 de l'Acta d'Adhesió a les Comunitats Europees, o sigui el finançament indiscriminat, com s'ha dit clarament, de despeses corrents o de despeses d'altres tipus de l'Administració central, no sembla coherent ni amb la necessitat de contribuir preferentment a la transformació econòmica del país, per tal d'adaptar-la a les noves realitats que se'ns estan presentant, ni tampoc amb el respecte al paper que, lògicament, han de representar les autonomies en tot el procés d'adaptació. Cap d'aquests problemes no ha escapat pas a l'atenció del Govern de la Generalitat ni tampoc, per cert, a la dels grups parlamentaris de Convergència i Unió a les Corts espanyoles. Sabem com l'IVA fou introduït precipitadament i amb escassa discussió prèvia, que hauria pogut evitar, segurament, molts problemes i respectar les atribucions que corresponien a cada un. Sóc testimoni directe de les 45 esmenes presentades per nosaltres al debat al Senat i de com no ens fou acceptat que la Generalitat gestionés l'import de l'IVA a Catalunya, amb l'argument que les seves característiques de diversitat dels punts on es produeixen les successives aportacions de valor afegit feien imprescindible que la seva administració fos centralitzada. Després d'aquesta argumentació que ens donà contra la nostra sol·licitud, immediatament s'atorgà la mateixa gestió, que nosaltres tractàvem d'obtenir, a una altra comunitat autònoma, que, evidentment, no hi ha per què pensar que tingués problemes gens diferents dels que teníem nosaltres pel que fa al diferent origen de les aportacions de valor afegit que es poguessin produir. Per tant, queda bastant evident la nostra preocupació en tot aquest respecte, però no volem insistir perquè és passat i no pot, per tant, influir ja la nostra situació actual, ben difícil, però, evidentment, en canvi, la condiciona. Tornem, per tant, a la Generalitat. Tots som prou conscients de la intensa preocupació del nostre Govern per les insuficiències financeres que resulten del mal funcionament del sistema provisional en què encara ens trobem, malgrat el compromís formal a què tantes vegades ens hem hagut de referir del senyor President del Govern que abans del final de l'any passat tindríem un projecte de finançament definitiu de les autonomies. Hem passat, evidentment, la data d'una manera molt llarga i seguim en la mateixa angoixosa provisionalitat en què estàvem. I, mentrestant, el Govern de la Generalitat ha necessitat afrontar tots els factors no compensats a què es refereix el senyor presentant de la Moció i, a més, tota l'ajuda que significa tractar de coadjuvar en la nova adaptació les activitats econòmiques que ens porta la nostra adhesió a la Comunitat. En aquest sentit crec que val la pena remarcar també les gestions que s'han hagut de fer i que s'han fet, no sempre amb el beneplàcit ni amb l'ajuda de l'Administració central, per tal d'obtenir les parts equitatives dels diferents fons financers de les comunitats europees, que estan disponibles per a la reestructuració i el desenvolupament anomenat regional, com són el Fons Europeu de Desenvolupament Regional, el Fons Social Europeu i el Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícola. Uns, per cert, s'han obtingut, com dic, amb més fortuna que els altres a causa, precisament,

dels diferents graus de col·laboració. Tot això ha comportat, evidentment, Honorable senyor Folchi, que s'hagi hagut d'incurrir en endeutament. No ha estat de cap manera per preferència com semblava desprendre's del que es deia en el debat de la interpellació, ni tampoc perquè fos la sortida més fàcil, que, evidentment, no ho ha estat, sinó perquè les accions indicades eren absolutament imprescindibles i inajornables, i els recursos assequibles eren clarament insuficients.

Davant de tots aquests fets, però, reconeixem que ens havia d'interessar clarament qualsevol possibilitat que se'ns presentés de paliar la situació. I és per això que estem d'acord en principi amb totes les constatacions inicials que se'ns fan i que estem considerant —i hem considerat favorablement— la Moció que se'ns ha presentat. En efecte, se'ns proposa en el text la creació d'un fons especial i transitori, de caràcter inversor, del qual s'atribuiria la gestió a les comunitats autònomes; tindria, per tant, algunes característiques, evidentment no totes, similars a les del Fons de Compensació Interterritorial. És interessant tenir en compte, però, en considerar aquesta Moció, que el perill que se'ns ofereix coincideix perfectament amb el moment més difícil en què segurament ens trobarem financerament, que és l'espera de tot aquest nou procés de finançament. Per tant, evidentment, és una consideració a tenir molt en compte i que val la pena subratllar posat que he tingut, que hi ha hagut una posició en contra del Grup Socialista, que la Comunitat Valenciana està considerant una proposta enormement semblant a la que s'està discutint en aquest moment.

És veritat també, com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Torres, que no és massa fàcil creure que el que no s'ha pogut obtenir en una negociació general amb l'Estat, que no ha complert evidentment amb prescripcions clares de tipus estatutari, com eren els de la nova forma de finançament, es pugui obtenir ara a través d'un mecanisme d'aquest tipus, però potser la mateixa provisionalitat del mecanisme i l'esquema definit de finalització del compromís que adquiriria l'Administració seria una possibilitat perquè es mostrés més flexibilitat. Amb aquesta esperança i creiem que en principi hi ha una intenció de sortir d'una situació i d'utilitzar uns ingressos transitoris, de manera que realment contribueixin al nostre desenvolupament econòmic, creiem que seria convenient que el Consell Executiu de la Generalitat considerés seriosament aquesta proposta i, per tant, votarem favorablement la Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, procedirem a la votació. Abans de fer-la voldria demanar o cridar l'atenció als il·lustres membres de la Cambra sobre la nota rectificatòria d'errors de tipus gramatical que no havent estat objecte de cap advertiment a la Mesa hem de suposar que ha estat assumida com acostuma a passar en altres casos semblants.

També, naturalment, es rectificarà la numeració dels apartats que, com recordaran, estaven mancats de l'apartat I i, per tant, tota la numeració es correrà degudament.

Amb aquests advertiments, doncs, anem a posar a votació la Moció. Es pot fer conjuntament o s'ha de fer per separat? Conjuntament?

Bé, doncs els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per 79 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Preguntes

Com que l'altra Moció ha estat retirada, podem entrar ja ara, directament, a la part de les preguntes. Cal tenir en compte que, en relació amb aquestes preguntes, que la pregunta número 3 ha estat ajornada per petició del Conseller i havent-hi accedit també el Diputat titular de la pregunta. Per altre cantó hem de dir també que a causa d'un error en l'ordenació la pregunta que estava numerada amb el número 15 haurà de passar a ser substanciada a continuació de la número 7.

Pregunta

*al Consell Executiu sobre la continuïtat del servei ferroviari
Lleida - la Pobla de Segur*

Aleshores, doncs, es tracta de demanar a l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Xavier Bada que formuli la seva pregunta al Consell Executiu sobre la continuïtat del servei ferroviari Lleida - la Pobla de Segur.

El Sr. BADA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, la meua pregunta neix d'una gran inquietud respecte al perill que novament pot tenir el tancament de la línia de tren de Lleida a la Pobla de Segur. Jo voldria recordar un acord que es va prendre en aquest Parlament, en el segon punt del qual es deia, es manifestava la necessitat de mantenir i millorar el servei públic ferroviari en la línia Lleida-la Pobla de Segur, pel fet de considerar aquesta infraestructura de transport com a un eix de comunicació de gran transcendència pel que fa a l'equilibri de les comarques afectades.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Manifestar igualment la possibilitat certa i tantes vegades estudiada, de connectar la dita línia fèrria francesa mitjançant la creació d'un nou tram la Pobla de Segur-Saint-Girons, i una altra Proposició de Llei, que també es va aprovar i publicar el 19 de novembre de 1984, en què el Parlament de Catalunya instava el Consell Executiu a encomanar a la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos que, d'acord amb el que estableix l'article 9.15 de l'Estatut d'Autonomia, s'assoleixi en el més breu termini possible l'assumpció del servei de la línia fèrria Lleida-la Pobla de Segur, i també de totes aquelles altres línies fèrries susceptibles de ser transferides, tot garantint la dotació pressupostària adequada. Fins aquí, els acords del Parlament de Catalunya.

Creiem que seria un gran absurd tancar la línia Lleida-la Pobla pel que pot representar en el futur de Catalunya. Catalunya necessita l'amplada internacional i en aquest moment d'entrada a Europa ha de preveure's aquesta necessitat de cara al seu futur.

Creiem que ha arribat l'hora de realitzar aquest projecte en benefici de les comarques de ponent i, en especial, de les comarques pirinenques. El transport internacional en general i el turisme d'alta muntanya ho exigeixen. Creiem que seria una gran equivocació tancar aquesta línia, que pot ser de moltíssim interès per a Catalunya. Seria bo una línia moderna Barcelona-

Martorell-Igualada-Santa Coloma de Queralt, fins arribar a Lleida, Balaguer, Tremp, la Pobla de Segur, Sort i Saint-Girons, a l'Ariège, a França.

I centrant-nos ara en la pregunta al Consell Executiu, aquí representat per l'Honorable Conseller de Política Territorial, la pregunta és: respecte quins contactes i negociacions s'han mantingut entre les institucions afectades, de cara a la renovació del conveni o de la millora del servei ferroviari Lleida-la Pobla de Segur, de manera que se n'asseguri la continuïtat?

El conveni va nèixer com a conseqüència de la campanya institucional i cívica engegada amb la finalitat d'excloure aquesta part de la xarxa del conjunt de línies elaborat per la RENFE. La durada del conveni s'establí per a un any, i es podria prorrogar i revisar anualment en funció dels nivells d'utilització del tren, del dèficit d'explotació o de la millora d'infraestructura de la línia.

Per tot això, queda formulada aquesta pregunta.

Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la pregunta que fa el Diputat senyor Bada té un objectiu clar, que és aquell de poder esbrinar quina és la situació i quina és, precisament, la posició del Consell Executiu de la Generalitat davant la possibilitat, en el futur, que perilli, un cop més, la línia ferroviària Lleida-la Pobla de Segur.

Tots els il·lustres senyors diputats saben que era la fi de l'any 84 quan l'Administració central va elaborar un contracte-programa entre el Ministeri de Transports i RENFE que tenia com a objectiu el tancament d'aquelles línies que es definien com a altament deficitàries. Una d'aquestes línies fèrries era la que al seu moment, per part de RENFE, va ser catalogada amb aquest tipus de denominació: era la línia ferroviària de Lleida-la Pobla de Segur. Aleshores es va produir un moviment institucional —hi ha fet referència l'Il·lustre senyor Diputat— de totes les institucions afectades, al capdavant de les quals la mateixa Generalitat de Catalunya, en col·laboració amb les institucions locals, els ajuntaments, també la Diputació de Lleida i d'altres institucions de les terres de ponent.

Aquest moviment de salvament d'aquesta línia va aconseguir, quan ja el mateix Consell de Ministres havia decidit retirar-la dels Pressupostos Generals de l'Estat, el fet que RENFE, com a línia deficitària, la pogués mantenir. Vam aconseguir —dic «vam aconseguir tots plegats»—, realment, que se situés, via un conveni, la possibilitat del seu salvament i la seva continuïtat. Això va donar lloc que el mes de gener del 1985 la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Lleida i la RENFE signessin un conveni dintre dels paràmetres del contracte-programa entre RENFE i el Ministeri de Transports 85-87, que donava lloc que durant aquest període el Ministeri de Transports —no RENFE, no RENFE— subvencionaria aquesta línia als efectes d'eixugar els seus dèficits durant aquests tres anys; dèficits i subvenció que es considerava que podien quedar estabilitzats si es tenia cura d'uns horaris adients i que, alhora, hi hagués també, gràcies a la promoció que es va fer, des d'un punt de vista del moment que se'n va parlar, però

també amb l'ajut de totes les institucions del país, poguessin millorar, precisament, la rendibilitat de la línia.

Aleshores, el conveni que feia referència al contracte-programa es va signar el gener de 1985, i era per a tres anys. La subvenció del Ministeri de Transports era decreixent, en el sentit que el primer any la subvenció era més alta, el segon ho era menys, i el tercer ho era molt menys, i això vol dir que les altres institucions catalanes hàviem d'afrontar aquesta diferència, que inicialment era més gran i que ho havia d'afrontar el mateix Ministeri de Transports.

El conveni es va signar per a tres anys; per tant, el que es va signar el mes de gener de 1985 té vigència fins a l'any 1987. Per tant, el que diu l'Il·lustre senyor Diputat, com està, en aquests moments, la signatura del conveni, no és ni més ni menys que allò que ja les institucions afectades van convenir l'any 85. Es va fer al seu moment la signatura formal, que es va fer a la Pobla de Segur el gener del 85 i creiem, les institucions, que donat que estava ja dintre del mateix conveni signat, no n'havíem de fer una signatura formal cada any. Per tant, la d'enguany ha estat una signatura de conveni que s'ha fet la tramesa, s'ha lliurat, precisament, per correu a les diferents institucions: ho ha signat ja RENFE, ho ha signat la Diputació, i també ho ha signat la Generalitat de Catalunya, perquè el seu contingut és desplegament d'aquell contingut que es va pactar, precisament, el gener del 85. Per tant, des d'aquest punt de vista hi ha un compliment estricte i escrupolós per part de les institucions afectades —Generalitat de Catalunya, Diputació de Lleida i RENFE— pel que fa a l'any 86.

Vostè em diu quina és la perspectiva de futur i, en tot cas, què és el que hem de fer? En primer lloc, hem continuat tots plegats defensant aquesta línia, tant els organismes internacionals i europeus —jo voldria dir que la darrera comunitat de treball dels Pirineus, en què hi havia representació de la Generalitat i també d'aquest Parlament, una de les seves resolucions era precisament la defensa d'aquesta línia ferroviària, i tal com deia l'Il·lustre senyor Diputat, la seva perllongació fins a Saint-Girons—; per tant, aquesta és una actitud que, des del Govern de la Generalitat i també d'altres institucions del país, sempre es va mantenint viva en els organismes internacionals i europeus.

Aleshores, hi ha un fet que jo voldria destacar: una línia ferroviària —sobretot per connectar en aquests moments—, que és una línia de muntanya, de connectar unes comarques com són les comarques, en aquest cas, des del Segrià a la Noguera i també el Pallars, en tot cas, el que convé és la seva inversió per renovar-la i modernitzar-la. Aquest és un dels aspectes que el mateix document de conveni preveia, en l'article sisè del conveni, la possibilitat que les institucions signants poguessin fer inversions per millorar la línia i reduir-ne el dèficit.

Jo, el que voldria aquí esmentar, i amb això acabo, senyor President, és que, en tot cas, la Generalitat de Catalunya està oberta, precisament, a fer aquestes inversions. Puc dir també que RENFE està oberta a fer aquestes inversions, per un valor d'uns 140 milions de pessetes —75 milions, RENFE; 35 milions per part de la Direcció General de Transports de la Conselleria—, però, en tot cas, hi ha una reticència, que no s'acaba d'entendre, a les terres de ponent, per part de la Diputació de Lleida, que permetria, en primer lloc, eliminar cinc passos a nivell i, per tant, comportaria la reducció del dèficit de la línia

d'uns 40 milions de pessetes que, en aquest moment, les institucions signants hem d'eixugar al cap de l'any.

Jo agraeixo la pregunta; crec que fóra bo que, per part de la Diputació de Lleida, es reconsiderés i, en tot cas, amb aquesta nova inversió i aquesta modernització, i, sobretot, si tots, en les oportunitats que tinguem, agafem el tren per fer aquest recorregut de la línia de Lleida-la Pobla de Segur, farem possible la consolidació i el salvament d'aquesta línia.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Passem ja a la propera pregunta, que és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Simon Pujol, al qual tinc l'honor de donar la paraula. *(Pausa.)* Perdoni, perdoni, senyor Diputat, un error. El Diputat tenia dret a contestar. El Diputat senyor Bada, pot contestar la pregunta.

El Sr. BADA : Moltes gràcies. Vull agrair a l'Honorable Conseller la seva intervenció. No obstant això, agrairia que prenguéssim bona nota —i està demostrat el seu interès en aquest tema— que la solució donada va ser una solució provisional. Ens trobarem molt aviat a l'any 87 i, si no es veuen complertes algunes aspiracions, com un tren de Lleida a la Pobla, pot perillar, efectivament, el seu esdevenidor.

És un tren que fa un servei a Catalunya, que cal, doncs, intercomunicar-lo amb la xarxa internacional, i em fa l'efecte que, en aquest sentit, caldrà prendre les mesures més adequades a fi i efecte de preveure que, doncs, l'any 87 el tenim a sobre.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. L'Honorable Conseller? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor Diputat, en tot cas, tingui present que hi ha una resolució d'aquest Parlament que preveu una possible solució si a la fi del 87 no és possible de renovar el conveni, que és la possible transferència de la línia a la Generalitat de Catalunya. En tot cas, tots plegats ho estudiarem aleshores.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta

al Consell Executiu sobre l'Hospital Comarcal d'Igualada

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Ara sí que l'Il·lustre Diputat senyor Simon Pujol pot formular la pregunta.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el passat 7 de novembre, no d'aquest any, no de l'any passat, sinó de l'any 1984, preveient ja dificultats en la gestió de l'Hospital Comarcal d'Igualada, aquest Diputat va fer dues preguntes al Conseller de Sanitat, en les quals podia ell deduir que s'havia iniciat un procés de deteriorament en l'administració d'aquest hospital.

En la primera d'elles li deia que un sistema de concertació, coordinació entre l'Hospital Comarcal d'Igualada i la Mútua Igualadina de Previsió, de manera que s'eliminés els serveis duplicats en dos centres, afirmava jo que marginaria, evitant, l'Hospital Comarcal d'Igualada.

El senyor Conseller em contesta i em diu que, en cap cas, no

ha de marginar l'Hospital Comarcal d'Igualada i que a mitjà termini ha de beneficiar ambdós centres; o sigui que el mes de desembre de l'any 84, quan em contesta la pregunta, diu que «a mitjà termini ha de beneficiar ambdós centres».

En la següent pregunta que jo li vaig adreçar, sobre el mateix tema, li deia que jo desitjava saber les causes que han motivat l'aturament del creixement de l'Hospital Comarcal d'Igualada i que jo deduïa que, forçosament, podrien motivar que el compte d'explotació fos deficitari. Contesta el senyor Conseller dient que «no s'ha aturat en cap cas l'Hospital Comarcal d'Igualada, que en els últims temps ha crescut sota l'auspici d'aquest Departament de Sanitat». «Sota l'auspici»; vigilància, control, cura; «l'auspici» del Departament de Sanitat.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Diu que aquest hospital va ser un dels que, l'any 1983, va ser inclòs en la fórmula de gestió pressupostària, la qual cosa ha comportat, amb tota seguretat, grans avantatges per a aquest centre. 6 de desembre de 1984 : compte d'explotació de l'Hospital Comarcal d'Igualada l'any 1983 : divuit milions de benefici; tancament vint-i-quatre dies després d'haver rebut aquesta carta : deficit.

Bé, el finançament de la sanitat a Espanya indubtablement és deguda, en principi, al fet que no hi ha un pressupost suficient. La Generalitat rep les transferències calculades de manera discriminatòria per a Catalunya; és a dir, rep traspassat el deficit. Davant d'aquesta insuficiència de tresoreria la Generalitat congela els preus concertats des de 1984, és a dir, transfereix als hospitals comarcals i concertats parcialment el deficit, i perquè no tenim mitjans suficients no sabem el que fem ni el que hem de fer.

El deficit de la sanitat catalana té quatre components : primer, deficit dels centres hospitalaris en la part que no s'han revisat les tarifes; si les tarifes es van congelant és lògic que l'increment del deficit no és res més que un increment del deficit del Departament de Sanitat de la Generalitat. Segon punt : insuficiència de recursos transferits; és un problema de pressupost de l'Estat —ja he dit també que es distribueixen de manera discriminatòria per a Catalunya. Tercer : manca de política sanitària, manca de prioritats i manca d'imaginació en la concertació i, quart, administració sense cura, sense control i mancada d'austeritat. Exemple : Hospital Comarcal d'Igualada.

Quant als dos primers punts no cal incidir-hi més, perquè si l'Estat pogués donar a la sanitat de Catalunya un pressupost suficient no hi hauria ni un ni l'altre component. Ara bé, al marge d'això, els altres dos són únicament i exclusivament a causa de la gestió del Consell Executiu, del Departament de Sanitat.

Quant al tercer punt, jo em centraria en la manca d'imaginació a la concertació. Jo, en la pregunta que li adreçava al Conseller de Sanitat li deia que potser un sistema seria aquell que afavoreixi aquells centres hospitalaris que millors resultats tinguin en el seu compte d'explotació; millors resultats no volen dir si són en un camp o en un altre, però millors, a fi d'obligar a una estricta vigilància en el control de la despesa i de l'austeritat de la gestió.

No veiem que la política del Departament de Sanitat vagi per aquest camí. Un exemple del que jo he titulat «administració sense cura, sense control i mancada d'austeritat» : l'Hospital

Comarcal d'Igualada, uns índexs, perquè les senyores i els senyors diputats puguin veure una mica per on va el problema, el resultat d'explotació ha passat d'un excedent de 10.600.000, l'any 83, a una pèrdua de 170.000.000, l'any 85. L'endeutament ha passat de l'1,3 a 3,6, tres vegades; el fons de maniobra de 18 milions a -209; l'índex de solvència ha baixat a la meitat i l'índex de tresoreria exactament igual. Aquest document que tinc està... —suposo que l'ha rebut el senyor Conseller de Sanitat, perquè la font és els regidors que el nostre Grup té a l'Hospital d'Igualada—, i suposo que l'haurà rebut en el seu dia; vull dir que no és cap document que no conegui el Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja ha estat esmerçat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Bé, hi ha molts més exemples, però suposo que potser amb la contestació que el senyor Conseller ens doni tindrem ocasió de dir-ho, i jo, la formulació de la pregunta és : davant d'aquest desastrós compte d'explotació de l'Hospital Comarcal d'Igualada, quines són les mesures que el Consell Executiu pensa prendre, a fi de solucionar aquest escàndol que representa l'escalada de pèrdues en aquests balanços del susdit hospital? Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable doctor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Senyors diputats, Il·lustre senyor Pujol, jo penso evidentment contestar la seva pregunta des de l'angle general, des de la panoràmica general, de quina és la situació de la sanitat de Catalunya i, molt especialment, de quina és la situació del problema hospitalari a Igualada.

El senyor Pujol suposo que comprendrà que jo, en l'anàlisi del fons d'explotació de l'Hospital Comarcal d'Igualada, que és una entitat privada, una fundació, no hi entraré, entre altres motius perquè ni hi haig d'entrar, ni és un tema que sigui —em sembla a mi— prudent que jo tracti públicament.

És a dir, jo deixo els aspectes particulars de si la gestió de l'Hospital Comarcal d'Igualada ha estat realitzada correctament o no; sí, en canvi, com li deia, que contestaré l'aspecte general de la situació.

Evidentment, el senyor Pujol té tota la raó quan diu que el problema principal —al meu entendre, pràcticament, únic— de la sanitat a Catalunya, especialment des del punt de vista de la situació greu en què ha estat i està encara tot el problema de la sanitat, des del punt de vista de la concertació, de l'acció concertada, es deu fonamentalment a una insuficiència de fons suficients per tal de poder actuar tal com la nostra política ens marca en aquest sentit.

És evident, com el senyor Pujol ha dit i com s'ha discutit en aquest hemicicle moltes vegades, que aquesta insuficiència econòmico-financera ha comportat múltiples problemes, múltiples problemes a l'ICS —no cal dir que és l'Institut Català de la Salut—, i també múltiples problemes a tota la xarxa assistencial catalana formada per aquests hospitals concertats, molts d'ells de llarga història, d'excel·lent trajectòria, i que han presat i que continuen prestant uns grans serveis al conjunt de la sanitat catalana.

Malauradament —com molt bé deia el senyor Pujol—, des de l'any 1983 les tarifes van ser congelades i això va fer que no

l'Hospital Comarcal d'Igualada, sinó la immensa majoria de centres hospitalaris concertats a Catalunya incrementessin, els que ja no anaven bé, el seu nivell de dèficit i que d'altres que no en tenien —com, en aquest cas per les xifres que dona el senyor Pujol, és així, que no en tenien—, que entressin en una zona perillosa de dèficits. No tots, evidentment, especialment en el nivell de grandària hospitalària que té l'Hospital Comarcal d'Igualada, han seguit la mateixa via, i no tots, afortunadament, han tingut els mateixos dèficits, dèficits que en conjunt, com jo mateix he tingut ocasió d'explicar altres vegades des d'aquesta tribuna, són especialment greus i preocupants en els grans hospitals, en els centres de la màxima complexitat tecnològica, que són, naturalment, els que tenen despeses més quantioses i els que han acumulat més dèficits durant aquests darrers temps.

Aquest és un tema general, doncs, la solució del qual, del problema general, entra dintre d'aquest pla de reordenació hospitalària que el Departament està elaborant a partir d'una proposta formulada, i en línies generals, ja exposada també davant d'aquest Parlament, a través d'una Comissió en què hi participen representants de totes les parts implicades, és a dir, tant representants dels grans hospitals com representants de les grans associacions hospitalàries que hi ha a Catalunya —la Unió Catalano-Balear d'Hospitals, el Consorci Hospitalari de Catalunya—, com representants dels treballadors de la sanitat de tots els centres.

En aquest sentit, jo li puc assegurar al senyor Pujol i a la Cambra que s'ha progressat molt en el camí que ens ha de conduir a un consens sobre aquesta qüestió i que hi ha un pla dissenyat, que ha estat, en les seves línies generals, assumit per totes les forces que han estat en aquestes converses, i que jo espero que durant el mes de juliol podrà ser fet públic definitivament i que ha de traçar quins són els grans camins per arribar a la solució d'aquest greu problema que, amb l'insuficient finançament de què es disposa ara, realment, és difícil d'arreglar.

O sigui que, des d'aquest punt de vista general, hi ha un pla —ho repeteixo, i acabo tota aquesta part—, i jo espero que dintre el mes de juliol aquest pla pugui ésser fet públic, pràcticament consensuat per totes les parts en discussió o en conversa, a través d'aquesta mesa.

Ara, aquí hi ha un altre problema, senyor Pujol, que vostè evidentment no ignora, i és que a Igualada hi ha dos hospitals concertats, i evidentment el desplegament del mapa sanitari dut a terme pel Departament ja va demostrar, a final del 1983 i a començament del 1984, que a Igualada hi havia una duplicació de serveis entre l'Hospital Comarcal —a què es refereix el senyor Pujol— i la Mútua Igualadina, i que la competència entre els dos centres havia conduït, en tot cas, a increments en els seus serveis independentment de les necessitats reals de la població. D'això no hi ha cap dubte.

En aquest sentit, la Direcció General d'Organització i Planificació ha tingut converses amb els centres d'Igualada, amb l'Ajuntament d'Igualada i, finalment, va encarregar un estudi específic sobre quina era la situació d'aquells hospitals, en el qual es proposa, aquest estudi proposa que es prenguin una sèrie de mesures de coordinació que permetran de reduir els costos de les dues institucions prestant, sense cap mena de dubte, un servei igual o millor, i les institucions implicades tenen una còpia d'aquest treball, que ha estat fet, a petició del

Departament, per especialistes aliens al Departament.

Miri, jo li llegiré dues conclusions només d'aquest treball. Diu : «en l'actualitat, les especialitats de ginecologia, obstetrícia, pediatria, urologia, cirurgia vascular, otorino-laringologia i oftalmologia de què disposen ambdós centres, mantenen una baixa activitat que no justifica la seva duplicitat i, malgrat les indicacions realitzades per les autoritats sanitàries sobre el control de creixement de la despesa sanitària, els centres de la XHUP de l'Anoia han triplicat despeses durant els darrers anys.»

Bé, aquestes, la general, i aquesta, de particular, al meu entendre, són les causes que han conduït a aquesta situació. En el que jo —com li he dit al començament al senyor Pujol—, no entraré és en l'anàlisi de si el centre hospitalari al qual fa referència ha estat ben gestionat o ha estat mal gestionat. Aquest és un tema sobre el qual —com jo he dit— no m'he de pronunciar.

Jo espero, malgrat tot, que entre el pla general de reconversió, al qual m'he referit abans, o de reordenació, més ben dit, i les mesures específiques que hi ha de reordenació de determinades comarques —on hi ha un excés d'oferta, i entre elles, l'Anoia—, aquest problema, a mitjà termini o a llarg termini, pugui ser resolt del tot.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol fer el favor d'intervenir novament?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, jo considero que, com a mínim, a la pregunta que jo he fet vostè no m'ha donat no solament cap solució, sinó que gairebé no me l'ha contestada.

Jo estic preocupat per les pèrdues de l'Hospital Comarcal d'Igualada, perquè nosaltres creiem, pels informes que tenim, que l'any 1985 el tancament anirà sobre els 260 milions de pèrdues, i l'any 1983 hi havia 18 milions d'excedents o de beneficis.

Jo ja suposo que la Conselleria —vostè em diu que és una fundació—, però, bé, és un hospital que té concertats uns serveis amb la Generalitat, amb el Departament. Aleshores, jo, la contestació que potser esperava era que vostè em digués què li semblava el que jo, amb la pregunta, ja li digués que jo crec que s'ha de buscar un sistema amb el qual es «primi» aquells hospitals que demostren una cura en l'administració, prescindint de si el compte de resultats és positiu o negatiu, perquè això és degut a altres factors, però sí que, per exemple, l'Hospital Comarcal d'Igualada, al qual ens referim, no hi ha hagut cap classe de cura, quan l'any 1984 passa a 70 milions de pèrdues de 18 de benefici, en un any, quan l'any 85 ja passa a 170, l'any 86 passarà a 260 milions de pèrdues, i aquí, si l'Administració fos rigorosa alguna cosa s'hauria pogut guanyar, i crec que, amb la concertació, la Conselleria hauria de buscar un sistema de «primar» els hospitals que tenen una cura de l'administració, un control i una austeritat.

Per exemple, aquest hospital al qual ens referíem : l'any 84, si les vacances del personal s'haguessin fet d'una altra manera hi hauria hagut 30 milions d'estalvi; l'any 85, si les quaranta hores, pel Decret que hi va haver de reducció de la jornada a quaranta hores, s'hagués fet d'una altra manera, n'hi haurien hagut 10 milions més. Jo ja sé que això no depèn del Departament de Sanitat, però jo dic, jo pregunto : no hi hauria una fór-

mula que, amb la concertació, amb els preus concertats pel Departament de Sanitat es poguessin «primar» aquells hospitals que s'administren bé? (*Remor de veus.*)

Senyor Conseller, jo crec que el problema és molt greu. Vostè és Conseller del Consell Executiu de la Generalitat, però vostè sap que la fundació de l'hospital comarcal està pràcticament en mans de persones que estan dintre del partit del Grup de la majoria, i jo crec que d'una forma o altra vostès podrien mirar que aquestes pèrdues que, en definitiva, són per al contribuent, poguessin, d'una forma o altra... Jo li he donat... —i espero que vostè em digui a veure si és possible o no, pugui mirar de rebaixar-se.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Sí, senyor President, si m'ho permet, de l'escó mateix... Miri, jo crec, senyor Pujol, que jo li he contestat tots i cadascun dels punts que vostè ha exposat abans excepte un, que ja li he dit que no li contestaria, que és que jo faci un judici sobre si la gestió de l'Hospital Comarcal ha estat correcta o no. Jo no l'hi he fet i em guardaré de fer-lo. Vostè mateix em diu que les pèrdues haurien pogut ser moltes menys si les vacances del personal s'haguessin fet d'una altra manera. Això és un altre tema, però vostè comprendrà que jo en això no entro ni surto, i vostè mateix ha dit que això no era pas, precisament, una competència directa nostra.

A part d'això, jo li voldria fer avinent, senyor Pujol, que l'objectiu que té el Departament de Sanitat, per sobre de tot, amb els diners relativament escassos o absolutament escassos de què disposa, és fer funcionar tan bé com sigui possible la sanitat a Catalunya, a fi que el ciutadà tingui una bona assistència.

Els comptes de resultats de les entitats no és que no m'interessin, sí que m'interessen, jo vull que les entitats siguin viables, però aquest no és el meu objectiu; jo haig de procurar —no cal dir-ho— pel bon funcionament de tots els hospitals i, evidentment, dintre del ventall de solucions que jo li he dit que, en termes generals i pel que fa a l'Hospital Comarcal d'Igualada nosaltres contemplàvem, hi haurà també mesures d'aquest tipus; cal anar, com he dit abans, a una reordenació, les grans línies de la qual ja estan traçades i caldrà, en aquest sentit, prendre determinades mesures i, algunes d'aquestes mesures seran, realment, exigir la coordinació si volen subsistir aquestes entitats; jo no m'oposo que un hospital o una clínica funcioni al seu aire, jo només hi entro en el moment que nosaltres concertem amb aquella entitat i passa a prestar un servei públic. És aleshores quan nosaltres hem de dir : «si vostè vol seguir prestant un servei públic ho ha de fer en aquestes condicions»; i si no és viable l'hospital nosaltres, evidentment, dintre d'aquest pla de reordenació, li indicarem quines són les mesures que ha de prendre si és que ha de preparar un pla d'empresa determinat i, en aquest cas, nosaltres, evidentment, hi intervindrem; però tingui en compte, senyor Pujol —ho repeteixo— que els centres són lliures de fer el que vulguin i que si perden diners serà potser, en part, degut al fet que les tarifes són més petites del que haurien de ser; però hi ha molts altres factors, en els quals jo repeteixo una altra vegada que no hi vull entrar, que poden fer que els comptes de resultats d'una determinada entitat vagin molt amunt o molt

avall, en un sentit o en un altre.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, tenint en compte que la pregunta número 3 ha estat ajornada, sobre la número 4 jo pregaria al Ple que en reservessin la possibilitat de reintroduir-la, perquè sembla que hi ha hagut una confusió quant a un possible ajornament. Per tant, donarem pas a la pregunta següent, però sens perjudici de poder tornar a aquesta si s'aclareix suficientment la qüestió.

Pregunta

al Consell Executiu sobre una partida dels Pressupostos per al 1985 destinada al foment de l'ocupació

Per tant, serà pregunta, ara, al Consell Executiu sobre una partida dels Pressupostos per al 1985 destinada al foment de l'ocupació, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la pregunta concisament és aquesta que acaba de formular l'Honorable senyor President : quin és el nombre de treballadors que es varen ocupar al llarg de 1985 amb càrrec a la partida de 2.300 milions de pessetes destinades a fomentar l'ocupació; una ocupació que havia de ser intensiva i que havia de ser a treballadors aturats, registrats a l'INEM. Per tant, jo li demano, exactament quin és el nombre. Jo li agrairé, al senyor Conseller, quan em respongui, les explicacions complementàries, però voldria, si us plau, que també em centrés el centre d'aquesta pregunta, que és el nombre exacte de treballadors ocupats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, concisament la resposta a la pregunta és : 1.336 llocs de treball temporal, d'una durada mitjana de cinc mesos. Cal tenir present que es tracta d'una partida no destinada exclusivament a mà d'obra, malgrat que les actuacions són intensives en la utilització de mà d'obra. Comprèn, per tant, també, les despeses de materials.

Si m'ho permet el senyor Diputat, jo entraré en el detall de cadascuna de les inversions, el nombre de treballadors que ha ocupat.

El Departament d'Ensenyament, per a centres d'EGB tenia una crèdit inicial de 300 milions de pessetes, del qual s'han invertit 298.487.567 pessetes en les obres de reparació i millora efectuades a divuit centres, que han generat 230 llocs de treball. El mateix Departament d'Ensenyament —potser abreujaré més i em referiré exclusivament al nombre de llocs de treball—, als centres de BUP i COU han generat la creació de 96 llocs de treball. També el Departament d'Ensenyament, per a centres de Formació Professional, ha generat 64 llocs de treball. El Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en inversions en transports, ha generat 85 llocs de treball. També el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en matèria de carreteres, ha generat 175 llocs de treball. El mateix Departament de Política Territorial i Obres Públi-

ques, per a ports i costes, ha generat 15 llocs de treball. També el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en matèria d'inversions reals en habitatge, ha generat 151 llocs de treball. La darrera partida corresponent al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, destinada a ferrocarrils, ha generat 135 llocs de treball. Pel que fa al Departament de Justícia ha creat 274 llocs de treball. I, finalment, la Direcció General de l'Esport, del Departament de Presidència, ha creat 102 llocs de treball. Crec que amb això he donat resposta a la pregunta de l'Il·lustre senyor Diputat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol replicar?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH (*de l'escó estant*) : Sí, molt breument, senyor President. Senyor Conseller, jo no li demanava els treballadors que han treballat en una obra determinada —òbviament quan es fa una obra determinada s'hi treballa. No, és que la partida era per a crear llocs de treball; de treballadors registrats a l'INEM, i a l'INEM, senyor Conseller, no hi ha cap contracte d'ocupació amb càrrec a aquesta partida al llarg de tot el 1985.

Jo li vull dir, senyor Conseller, que vostè sap perfectament —molt millor que jo, naturalment— que vostè havia de fer una oferta pública d'ocupació. No es va fer. En tot cas, vostè —i els altres consellers, naturalment—, i per adjudicació directa moltes vegades, ha emprès unes obres que, naturalment, tenien ja, comptaven amb una plantilla determinada però que, en cap cas, han estat registrats a l'INEM. En primer lloc i com a tema, aquest, molt important, per tant, aquests 1.336 no es corresponen en absolut a la xifra que jo li demanava. Jo li demanaria quants treballadors amb contractes registrats a l'INEM i amb càrrec a aquesta partida, han tingut lloc de treball al llarg de 1985.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Pressupost determina que en l'adjudicació d'aquests projectes s'ha de donar prioritat a la contractació de treballadors sense subsidi d'atur. No és una exclusivitat, és una prioritat. I, realment s'ha complert així. I, evidentment, també, tots els treballadors passen, o han passat, per les oficines d'ocupació, les oficines de l'INEM. Per tant, el que no sigui exclusiu no vol dir que no s'hagi donat aquesta prioritat, com talment s'ha fet. Jo li podria donar el detall més precís si m'hagués precisat també més la pregunta en el seu moment, que li podria portar exactament el nombre que ha estat, doncs, dels que estaven sense subsidi d'atur o els que estaven amb subsidi d'atur. Es pot dir que, globalment considerat, en resulta una mitjana, em surt un 48% de treballadors que procedien de la desocupació, és a dir, que estaven inscrits a les oficines de l'INEM i que ja no percebien les prestacions del subsidi d'atur.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial
i Obres Públiques sobre el funcionament dels Ferrocarrils
de la Generalitat de Catalunya en situacions d'interrupció del servei*

El Sr. PRESIDENT : Bé, aclarida la dificultat que tènem respecte a la pregunta número 4, la podem reintroduir. Per tant, jo invito l'Illustre Diputat senyor Gregorio Rísquez a formular-la a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. RÍSQUEZ : Gracias, señor Presidente, señoras y señores diputados, señor Conseller, la verdad es que hablar en estos momentos de unos hechos que ocurrieron en el mes de enero y además enmarcados en una situación climatológica de nieve resulta bastante difícil, teniendo en cuenta la fecha en que estamos y el clima que existe en estos momentos. De cualquier forma, intentaré hacer el esfuerzo de situarme en aquella fecha, no ya en función del clima, sino en función de que las circunstancias que concurrieron, a mi juicio, son lo suficientemente graves como para que, de alguna forma, se aclaren.

En el mes de febrero hice una pregunta al señor Conseller en el sentido de que me aclarara el comportamiento del Alcalde de Igualada, en aquellos momentos, que, a mi juicio, saltaba un poco los límites de lo que tendría que ser una situación normal, y la respuesta que el señor Conseller me dió, por escrito, bajo mi punto de vista no se ajusta a los hechos que se produjeron; porque, de alguna manera, viene a decir que fueron hechos circunstanciales y que el Alcalde de Igualada, pues, estaba allí por casualidad. Los datos que este Diputado tiene difieren bastante de esa respuesta, puesto que el Alcalde de Igualada tuvo una intervención directa, protagonista en el suceso y, por consiguiente, no es exactamente una circunstancia, pues, casual el que estuviera allí.

En síntesis, lo que sucedió es que, una vez cerrada la línea de ferrocarriles de la Generalitat que va de Martorell a Igualada —producto de una situación de riesgo en cuanto al recorrido de la línea, por la nieve caída, por postes que obstaculizaban la marcha del servicio, incluso por algunos cables de alta tensión—, se presenta tres horas después el Alcalde de Igualada, en la estación de Martorell, exhibe la credencial del Consejo de Administración de Ferrocarriles y solicita —dicho de alguna manera, entre comillas «solicita»— que se le lleve hasta Igualada con los medios que sea. Y, a partir de ahí, toda la empresa se pone en funcionamiento, se abre nuevamente la línea, después de una serie de llamadas del señor Alcalde, recoge a todos los pasajeros que estaban por allí cerca de la estación, tanto del ferrocarril como de otro medio de locomoción y, en olor de multitudes, los traslada hasta Igualada, teniendo que levantar una serie de obstáculos en la vía, con unos medios precarios que podían haber llevado a consecuencias bastante peligrosas, en función de los dictámenes que existen.

Lo que quisiéramos que nos explicara, concretamente yo quisiera que nos explicara el señor Conseller, es si considera que el Alcalde de Igualada está capacitado, desde el punto de vista técnico, para dirigir una operación como la expuesta —donde concurrían, como digo, situaciones de riesgo importante, tanto físico como técnico—, si considera el Honorable señor Conseller que la credencial del Consejo de Administración es un título profesional ferroviario suficiente como para

asumir el puesto de mando y dirigir las tareas de una línea de ferrocarril y, por último, si tiene conocimiento de las condiciones técnicas en que se realizó el mencionado recorrido y los riesgos físicos, técnicos y humanos que hubo que correr y que, afortunadamente —y sólo afortunadamente—, no concurrieron. Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Moltes gràcies, senyor President, de l'escó estant, agraeixo, i podem agrair a la Cambra aquesta pregunta perquè és refrescant, en aquest moment, ja que ens parla d'un moment que hi havia unes gelades, unes glaçades. Ara bé, jo el que li voldria dir és que ha fet una pregunta dramatitzant molt la situació. El que jo li voldria dir, li voldria recordar —també és bo que recordem l'entorn en què es va produir aquella tempesta de neu a final, precisament, el dia 30 de gener d'enguany— que totes les institucions de Catalunya i tots els alcaldes es van posar al front per solucionar problemes.

El cas aquest concret que vostè esmenta, senyor Diputat, no és que el senyor Alcalde d'Igualada es desplaçés perquè no podia desplaçar-se des d'Igualada, perquè la carretera estava tallada. La comarca d'Anoia va ser una de les comarques que va patir més, perquè la nacional II va estar tallada durant tres dies, va estar tallada precisament pel pas dels Brucs i va estar tallada també pel pas de la Panadella. Per tant, no podia ser que l'Alcalde d'Igualada, precisament, baixés a Martorell-enllaç per posar-se al davant, ser el davanter, precisament, d'una operació de rescat, com vostè dóna a entendre amb la seva pregunta.

Els fets es van produir d'una altra manera. Un tren —com molts dels que es van produir en aquell moment— va quedar aturat entre Masquefa i Piera, aleshores va recular fins a Martorell-enllaç i allà es va decidir què es feia; però, precisament, va recular perquè hi va haver un problema d'un fet, que una línia, una de les línies elèctriques d'alta tensió estava travessada a la via, corresponent a l'empresa Hidroelèctrica. Aleshores, per part de la direcció de la companyia, es van donar ordres a la mateixa companyia que ho retirés —no al personal ferroviari. Primer punt a puntualitzar quant al risc o al perill, perquè era la mateixa empresa propietària la que havia de deixar lliure, en aquest cas, la via per continuar el tren.

Aleshores, què hi fa l'Alcalde d'Igualada en tota aquesta situació? L'Alcalde d'Igualada tornava de Barcelona de fer unes gestions oficials, no venia precisament d'Igualada, tornava de Barcelona; va intentar agafar el tren a Sant Esteve Sesrovires. No va poder. Aleshores, a les sis de la tarda, hi va haver un tren que va intentar el viatge i no va poder anar endavant i van haver de retornar, i a Martorell-enllaç es van acumular tres trens, aquest que va recular i dos més. Unes tres-centes persones, moltes d'elles que anaven en els mateixos trens, i d'altres que havien abandonat els seus cotxes i anat a l'estació de Ferrocarrils de la Generalitat per veure si podien arribar a casa seva, tenint present que possiblement la carretera estava tancada per les dificultats climatològiques, però que pel tren podria arribar cadascú a casa seva. I, aleshores, l'Alcalde es va posar en contacte amb la Direcció General de Ferrocarrils, i la Direcció General va disposar, precisament, per part de la companyia que és la que va retirar definitivament la línia elèctrica que estava a la

via, i les possibilitats que pogués continuar el tren fins a Igualada. Aleshores, això es va poder fer. Jo només li haig de dir que tots aquells que van haver d'abandonar el cotxe i que van poder arribar a Igualada, i que van poder anar-hi tots —en una nit que hem de recordar que molta gent, doncs, va patir molt perquè es va trobar en una situació completament inesperada i imprevista—, van poder retornar sense posar en perill ningú, ni els mateixos viatgers, ni el mateix personal de la companyia.

Per tant, que quedi clar que la intercepció de la via va ser treta pels serveis tècnics del ferrocarril, però, en tot cas, va ser deixada lliure per part de la mateixa companyia; i només aleshores, i amb dificultats, indiscutiblement, el tren va anar avançant fins que va arribar a Igualada.

En definitiva, la situació que es va produir el dia 30 de gener, com ha succeït en altres ocasions, sempre hi hagut una actuació enèrgica —i hem de dir, lloable— per part del personal de la companyia, però mai posant en una situació de risc o intentar una situació heroica per part del personal, ni pels mateixos viatgers que conduïen fins a Igualada.

Per tant, aquesta és la situació. No n'hi d'altra; no cal buscar —jo ho recordaria a tots els membres d'aquesta Cambra— en el context d'aquell moment, com tots els alcaldes de Catalunya, jo n'hi podria dir molts d'alcaldes que es van trobar que quan van retornar als seus municipis van tenir molta feina, i molts d'ells van haver de fer mans i mànegues, perquè molts dels que van trobar per la carretera o en el ferrocarril —jo li podria recordar per la part d'Osona, o per part del Vallès o també, en aquest cas, de l'Anoia—, tots van fer allò que ha de fer una autoritat del país en aquests moments d'emergència, ajudar els seus conciutadans i, en tot cas, fer possible que un servei públic es reprengui. I això és el que va passar, Il·lustre senyor Diputat, el dia 30 de gener, i aquesta és la realitat; no n'hi ha d'altra. I li repeteixo que l'Alcalde d'Igualada només podia venir de Barcelona, perquè des d'Igualada la carretera estava tallada.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir?

El Sr. RÍSQUEZ (*de l'escó estant*) : Sí, señor Presidente, si me lo permite, muchas gracias. Honorable señor Conseller, este Diputado pensaba, iluso de él, que, de alguna manera, por parte de esa Consellería se iba a reconocer que había habido una actuación que no era muy lógica, y ya veo que era una ilusión, porque, en definitiva, parece ser que lo que se plantea es que lo hizo muy bien. Habría que hablar con los trabajadores de la compañía, con los jefes de servicios de la compañía, con el jefe de movimiento, con el jefe de taller y con todos los inspectores que aquel día estaban allí para ver hasta qué punto han hecho bien, y que el Alcalde de Igualada desautorizó técnicamente a todos los responsables de la empresa; pidió el teléfono, exhibiendo el carnet como si fuera el decreto-ley que le permitía asumir la responsabilidad de la junta cívica que fuera a conducir a los ciudadanos en unas condiciones absolutamente dramáticas y heroicas a su ciudad. Detrás de ellos, todos en olor de multitudes. En consecuencia, tuvo una actitud prepotente desde el punto de vista técnico de la empresa, desautorizando a todo el mundo.

La línea estaba cerrada definitivamente; se comunicó a

Plaza de España que no saldrían trenes de Martorell a Igualada. Los viajeros que iban hasta Igualada no salieron de Plaza España. Hay un telefonema, que es algo así como un documento notarial, en la empresa, que determina las irregularidades o los problemas que surgen en la empresa y que está recogido ese cierre definitivo de vía aquel día. Y la vía se abre por mandato del alcalde que, evidentemente, iba en coche, subió al tren en Sant Esteve —como el señor Conseller ha dicho— y retornó hasta Martorell, para volver a iniciar la salida después de que se hubieran hecho las gestiones por parte de los técnicos de la empresa, suficientes como para intentar llegar, porque ni el material que se utilizó era el adecuado técnicamente, ni las informaciones que se tenían del estado de la vía era la adecuada, porque se hablaba de un cable de alta tensión y se encontraron tres.

El hecho concreto es que se salió a las diez de la noche, y se llegó a las dos de la mañana; supongo yo que es tiempo suficiente como para que se encontraran dificultades importantes en todo el trayecto.

De cualquier manera, a mí me parece que con la respuesta que ha dado el señor Conseller, no tiene caso seguir entrando en detalles técnicos. A mí me da la impresión de que desgraciadamente algunos cargos públicos, concretamente pertenecientes al partido del Gobierno en este caso, que gestiona esta empresa, pues da la impresión —y eso es negativo para el Gobierno porque alguien podría pretender que es una actitud del conjunto del partido del Gobierno, de creer que es propietario de las cuestiones públicas en Cataluña, esa es la actitud, digo, de algunos cargos— de que consideran algo de su propiedad lo que es un servicio público, y en este caso concreto el Alcalde de Igualada pues consideró que el «carrilet» era el *scalextric* particular de Convergència y, en consecuencia, pues ahora «convé engregar-lo», y lo «engego», y ara «convé desengregar-lo» y lo «desengego» (*rialles*), y eso no sería grave si no hubieran concurrido toda una serie de circunstancias que podrían haber acarreado una desgracia importante.

Por consiguiente, si el señor Conseller está de acuerdo con esa actitud, que denota a mi juicio este espíritu de propiedad, pues, bien, que asuma la responsabilidad el Gobierno si en algún momento determinado se le acusa de pretender que Cataluña sea el cortijo suyo particular donde hace y deshace.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, si no fos perquè jo sé que l'Il·lustre senyor Diputat té coneixement del que és la línia de Ferrocarrils de la Generalitat, li diria que en aquells dies vostè no era a Catalunya, vostè no deu saber el que va passar al país. (*Remor de veus.*) El que passa és que com que resulta que coneix la companyia, està dramatitzant una cosa que no té la importància que vostè li vol donar. (*Remor de veus.*)

Jo només li vaig a dir una cosa : vostè aquesta pregunta me l'hauria feta si nosaltres no haguéssim regularitzat un servei públic. Ferrocarrils de la Generalitat és un servei públic i com a servei públic l'obligació que tenim quan hi ha 300 persones que no tenen sortida ni per carretera ni tenen on allotjar-se, de donar-los sortida perquè arribin a casa seva, i si no haguéssim fet això, vostè la pregunta me l'hauria feta precisament perquè

no havíem complert el servei públic de la Generalitat.

Miri si és possible, les paraules, de canviar-les i donar-los la volta. Jo l'única cosa que li vull dir : primer punt, la Companyia Hidroelèctrica ho va retirar, que és la que és propietària, i, per tant, va ser el seu personal que va retirar la intercepció que hi havia a la via; primer punt.

Segon punt : com a servei públic tenim l'obligació de donar-lo, i així ho van fer tota la resta dels serveis públics del país; tots. Uns més de pressa, els altres no tant, en funció de les dificultats que es van produir en aquell moment.

I, tercer, li vull recordar que tots els alcaldes de Catalunya, en aquell moment, van fer actuacions que els corresponien precisament com a representants màxims allà on es van trobar, perquè jo li podria donar exemples de molts alcaldes de Catalunya que es van posar davant, com molts conciutadans nostres, per millorar les condicions dels altres ciutadans que es van trobar en aquesta situació. I aquesta és la realitat.

Si vostè vol treure-la del seu propi context i la seva situació, doncs, miri, Il·lustre senyor Diputat, vostè hi té tot el dret, però la realitat és aquesta : un servei públic té l'obligació de donar servei en el moment en què realment es pot reprendre, i més en unes circumstàncies difícils. I un alcalde de Catalunya té l'obligació, allà on es troba, de fer d'alcalde.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. (*Fora remor de veus.*)

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la construcció de la nova carretera
de Flix a Maials*

El Sr. PRESIDENT : Per substanciar la pregunta següent que formula al Consell Executiu sobre la construcció de la nova carretera de Flix a Maials, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu, del Grup Socialista. (*Remor de veus.*)

Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. ALEU : El motiu d'aquesta pregunta és sobre la construcció de la carretera Flix-Maials en dues vessants. Vostè, senyor Conseller, ja n'hem parlat més d'una vegada sobre aquest tema, però jo no vull deixar de recordar a la Cambra què és el que representa aquesta carretera, encara que vostè s'està mirant les «xuletes» mentrestant. És la que va sortir a subhasta el 14 de juliol de 1982 la licitació de la carretera de Flix a Maials, des del punt quilomètric 1 al 20,240, amb un termini d'execució de 18 mesos i amb un pressupost de contracte de 516.209.069 pessetes.

L'obra es va adjudicar a una empresa, tant se val quina, per 418.600.000 pessetes.

Han passat àmpliament els divuit mesos. La carretera ha estat paralitzada durant bastant temps; durant bastant temps allí no s'hi ha treballat i finalment el Director General de Carreteres en una conferència de premsa parlava que s'acabaria el juny; es possible que es pugui acabar enguany, el juny difícilment, però el que més em preocupa és que en els Pressupostos de la Generalitat de 1986 apareix un modificat de 90 milions i diuen males veus que no és l'únic, que n'hi haurà més. El senyor Conseller d'Economia i Finances ho troba molt normal, això, però el que jo pregunto és per què s'ha produït

això, per què s'ha produït una vegada més una modificació d'aquest calibre amb un pressupost d'adjudicació de 416 milions, un modificat de 90 milions i per què la carretera no es compleix dintre dels terminis i no s'obliga l'empresa que compleixi allò que va pactar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Honorable Conseller, senyor Bigatà, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, amb la mateixa brevetat que l'Il·lustre senyor Diputat Aleu li diré que ja que hi ha una resposta escrita en la qual en aquest Parlament es diu, precisament, amb quins terminis es va treure la carretera, jo voldria només recordar-ho.

La carretera es va iniciar el 83, 84 i 85, que eren els tres anys de judicació de la carretera i, per tant, la carretera de Flix a Maials s'havia d'acabar el desembre del 85.

En el transcurs de l'any 85 —això ja ho dèiem, precisament, en resposta a una pregunta que el mateix Il·lustre Diputat em va fer—, l'empresa adjudicatària va demanar un modificat. Aleshores, amb la reglamentació a la mà, l'empresa —vostè ho sap exactament igual que jo— pot aturar l'obra i, en tot cas, esperar, que com que es tractava d'un modificat que superava el 20%, que el Consejo de Estado fes l'informe favorable als efectes d'incorporar o no incorporar aquest modificat.

Com que aquesta era una situació que podia donar a entendre que per part de la Conselleria s'accedia a uns modificats que al seu moment podien ser discutibles si tècnicament no es contrastava des d'un punt de vista tècnic o des d'un punt de vista jurídic, en tot cas vam decidir que s'aturés l'obra —això li permet la reglamentació per part de la legislació vigent—, i, aleshores, va estar aturada la carretera durant uns mesos fins que el Consejo de Estado va autoritzar precisament el 10 de març d'enguany, del 86, el modificat sol·licitat per l'empresa constructora, donat que en la traça havien sorgit una sèrie de problemes de tipus tècnic que el Consejo de Estado va considerar que eren adients i que, per tant, s'havien de recollir.

A partir d'aquest fet, com diu la mateixa reglamentació de contractació de l'Estat, el contractista té dret a ajornar el seu termini de compromís als mesos corresponents a partir de la data del dictamen del Consejo de Estado. Per tant, a partir del dia 10 de març, l'empresa adjudicatària, en funció dels mesos que li ha donat el mateix Consejo de Estado, té un termini d'acabament que és el primer trimestre de l'any que ve.

Aleshores, sembla —i aquesta és la intenció del Departament— que aquesta carretera es pugui acabar a fi d'aquest any, perquè hi ha la consignació pressupostària corresponent en el pressupost d'enguany, i la prorrogabilitat acceptada pel mateix Consell Executiu, en funció del dictamen aprovat pel Consejo de Estado.

I aquesta és la realitat del retard d'aquesta carretera de Flix-Maials. Jo li puc dir, i vostè ho sap, que en tot cas possiblement vostè em dirà que hem seguit de manera molt escrupolosa allò que és el reglament, però crec que ho hem de fer així per dos motius. Un, per evitar que certes empreses adjudicatàries puguin abusar del fet d'aturar una carretera, amb tota l'erosió política que això representa, però, en tot cas, des del Departament el que tenim, i aquest és el meu criteri, que fins que el

Consejo de Estado no hagi dictaminat favorablement l'augment pressupostari des d'un punt de vista tècnic, i que l'expedient sigui reglamentari des del punt de vista jurídic, no es dona curs a aquest. I aquesta és la situació que ha fet l'endarreriment d'aquesta carretera; aquesta és la situació.

Jo, per acabar, només li voldria dir que jo sé de la inquietud de la gent de Flix. Puc dir que, en tot cas, en aquest moment està en obres Flix-Ascó i la variant d'Ascó, per tant, esperem que allò que és producte d'una situació que s'ha produït en un moment determinat, puguem fer que tot aquest itinerari realment quedi alliberat i sigui una sortida especialment significativa per a tota la gent que viu en aquelles contrades, i, aleshores, pugui complir el que em deia un vell vilatà de Flix; diu: «Miri, fa seixanta anys que esperem aquesta carretera; per sis o set mesos més, o sis mesos menys, el que convé és que s'acabi.» Jo el que li puc dir és que s'acabarà i el raonament tècnic i jurídic és aquest.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. ALEU : Miri, senyor Conseller : vostès, d'escrupolosos, no ho són. No ho són perquè si s'ha de ser escrupolós, s'ha de començar fent complir les condicions del contracte. Jo, és que això és el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, no m'ho invento jo, eh? Termini d'execució : 18 mesos. I vostè després em diu : En l'anualitat 83, 84 i 85... Home!, i després parlar d'escrupolositat, em sembla que no és això.

El senyor, té noms i cognoms el senyor aquest vell, perquè, a més a més, ho ha escrit, entre d'altres coses diu : «La carretera no s'ha parat mai» en aquest escrit sortit a la *Veü de Flix*, i quan jo vaig fer la pregunta no estàvem en campanya electoral, era bastant abans. Vostè em reconeix que sí que s'ha parat.

Jo li podria dir, a més a més, que a partir de parlar de la carretera de Montcada vaig descobrir que el que vostè deia en aquesta Cambra no era del tot veritat; no li tornaré a fer cap més pregunta sense anar a veure la carretera.

I aquesta setmana jo hi he passat, per la carretera. No hi ha ni una màquina; fa temps que no s'hi treballa. Però és que, a més a més, he parlat amb els de Ferrovial, i diuen : «Miri, sap què? Treballem a Flix i a Ascó perquè allà paga la Diputació i allà són diners; allà cobrarem. El primer 30% el pagarà la Diputació, i allà cobrarem.» I la carretera està parada.

Jo li haig de dir la veritat : la carretera està, és un gran bé. La carretera s'acabarà i serà un gran benefici per a la comunicació entre les terres de l'Ebre i Lleida. És una gran obra, però el que jo estic dient aquí és una altra cosa : és que vostès no gestionen bé, no porten bé el tema de carreteres. A vostès se'ls escapa la mà, se'ls escapen els projectes i les empreses els fan massa gols. Els fan massa gols en els modificats, que els els han d'acceptar, i que el Consell d'Estat no és el culpable que hagin d'acceptar vostès els gols. El culpable és no haver fet els projectes bé. I això va sortint una vegada i una altra vegada, i avui en tenim una més, i en sortiran més, senyor Conseller, perquè hi ha modificats d'obra aquí que són autènticament alarmants.

Jo continuo amb aquesta dinàmica de denunciar, com a parlamentari de l'oposició, allò que considero que no està bé, i crec que és la seva obligació de justificar-se, però doni uns

altres arguments perquè dir que «seguim escrupolosament la legislació» quan la primera cosa que no fan complir és el termini d'execució, em sembla que és un argument molt pobre, senyor Conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : L'Il·lustre senyor Diputat té l'obsessió per buscar incompliments. Aleshores, jo l'única cosa que li dic, Il·lustre senyor Diputat, és que els provi.

I, aleshores, el que li vull dir és que potser un dia vostè s'ho ha de llegir. Ja li vaig dir una altra vegada; ara vénen vacances, llegeixi's vostè la reglamentació dels contractes de l'Estat, que precisament és un dels incompliments, jo espero que en el programa socialista es parlava de modificar la llei de reglamentació de l'Estat. Han passat quatre anys, i esperem que aquests propers quatre anys puguem nosaltres gaudir d'una legislació que realment ens permeti fer tot això que vostè diu (*Remor de veus*.)

I, aleshores, li vaig a dir una altra cosa : a mi no em farà caure mai, Il·lustre senyor Diputat, no em farà caure mai en el fet d'esquitxar altres institucions del país per defensar-me. Jo el que li vull dir, perquè jo li podria dir. Li podria dir de moltes institucions, li podria dir del MOPU, li podria dir d'altres instituts. Jo no ho faré; jo l'única cosa que faré —hi ha un Il·lustre Diputat aquí en aquesta Cambra que ho sap d'una carretera que té molt a prop, que està més del cent per cent del preu d'adjudicació en aquests moments. Aleshores, l'única cosa que jo vull dir en aquesta situació, és que nosaltres, precisament perquè som escrupolosos, passa el que passa. Perquè, és clar, si no ho fóssim, vostè mateix després aquí em diria que acceptem condicions que estan per sobre del mateix tràmit administratiu, i previst des d'un punt de vista tècnic i jurídic. Vostè em diria aquí que tinc l'obligació d'anar al Consejo de Estado. Nosaltres precisament el que fem és que quan es planteja un fet d'aquest tipus, és complir el que diu la legislació, i, en tot cas, que el dictamen del Consejo de Estado reconegui si tècnicament i jurídicament allò que demanda precisament l'empresa adjudicatària és el que correspon.

I quan jo li he dit, i tornem al mateix : no és el mateix la data en què s'adjudica, sinó després del replantejament, que sempre són tres o quatre mesos després de l'adjudicació. I això ho he dit moltes vegades en aquesta Cambra, aleshores, a partir d'aquest moment, no podem entrar en aquesta dinàmica. Vostè pot continuar amb aquest intent de desprestigi, però jo li demanaria que intentés agafar un altre aspecte perquè, és clar, sempre em parla de situacions. Fa pocs dies que vostè em parlava de la carretera d'Hospitalet a Móra, i, aleshores, jo l'única cosa que li demano —dient que estava aturada, que no s'hi passava—, jo l'única cosa que li demano és que hi vagi, que ho faci un dia, que es mogui una mica més precisament per les seves comarques (*remor de veus*), senyor Aleu, que vostè ho sap exactament igual que jo.

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : ... i aleshores a partir d'aquí ens entendrem. De tota manera, vostè té tot el dret de fer les preguntes que corresponguin; li demanaria que, sobretot, les fona-

mentés més i que tingués present que el que ens correspon és complir allò que estrictament diu la legislació. I això és el que nosaltres estem fent en aquest moment.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies senyores i senyors diputats.

(*L'l. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, amb quina finalitat, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Per a una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sí, quina qüestió d'ordre?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Demanar a la Presidència del Parlament que faci avinent a l'Honorable senyor Conseller que quan un diputat exerceix el seu dret legítim de fer d'oposició i inquirir a través de preguntes informació, no està fent cap altra feina que la que com a diputat li correspon.

Entenem que el que el senyor Conseller ha dit ha estat un judici d'intencions, adjudicant al Diputat del Grup Socialista intents de desprestigi, que hauria de retirar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, és de suposar que no hi ha tal intent de desprestigi i, per tant, tots quedem amics (*remor de veus*).

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat la nostra tasca d'aquest Ple, però prego els il·lustres membres de la Cambra que no se'n vagin, perquè ara anem a fer l'altre Ple de l'elecció dels senadors, immediatament després d'aixecar —com aixeco ara— aquesta sessió, però immediatament anirem a fer la sessió d'elecció dels senadors.

(*Són les set del vespre i onze minuts.*)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 57

La sessió s'obre a les set del vespre i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-President Primer, de l'I. Sr. Secretari Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament i de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

Punt únic : Ratificació dels candidats proposats pels grups parlamentaris, d'acord amb el Reglament, perquè representin la Generalitat al Senat.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb el Reglament, aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és ratificació dels senadors, proposats pels grups parlamentaris d'acord amb el Reglament, que correspon de designar al Parlament de Catalunya per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Prego a un il·lustre senyor secretari que doni lectura dels candidats a senadors presentats pels grups parlamentaris.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «D'acord amb l'article 132.3 del Reglament, es fa públic que els grups parlamentaris han proposat els il·lustres senyors diputats que tot seguit es relacionen per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb

l'apartat 1 de l'article 34 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

»Grup parlamentari de Convergència i Unió : Il·lustre senyor Joan Josep Martí i Ferrer, Honorable senyor Pere Pi-Sunyer i Bayo, Il·lustre senyor Enric Vendrell i Duran.

»Grup Socialista al Parlament : Honorable senyor Joan Codina i Torres, Il·lustre senyor Felip Lorda i Alàiz.

»Grup parlamentari Popular : Il·lustre senyor Jorge Fernández i Díaz.

»Palau del Parlament, 26 de juny de 1986.

»Signat : Miquell Coll i Alentorn, President del Parlament.»

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta Presidència, en conseqüència, proposa a la Cambra la ratificació dels candidats proposats pels grups parlamentaris, d'acord amb el Reglament, perquè representin la Generalitat al Senat.

Prego, doncs, als il·lustres senyors membres de la Cambra que estiguin d'acord amb aquesta ratificació, que es posin de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Presidència té el gust d'anunciar que, per 109 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions, el Ple del Parlament ha ratificat la designació, com a senadors per a representar la Generalitat de Catalunya al Senat, dels il·lustres senyors Joan Josep Martí i Ferrer, Pere Pi-Sunyer i Bayo, Enric Vendrell i Duran, Joan Codina i Torres, Felip Lorda i Alàiz i Jorge Fernández i Díaz, candidats proposats pels grups parlamentaris.

Després d'això, doncs, ja no queda més que aixecar la sessió. S'aixeca la sessió.

(És un quart de vuit del vespre i tres minuts.)